

Робърт Лъдълм и Томас Харис представят:

ФИЛИП ФИНЧ

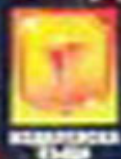

ДИАМАНТИТЕ НА РУРК

„...и ще бъдат
последните първи,
а първите -
последни!“

Мат. гл. 20 ст. 16

БАРД

ФИЛИП ФИНЧ

ДИАМАНТИТЕ НА РУРК

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

„Превъзходен пунш“

Пъблишърс Уийкли

„Финч е майстор разказвач. Той събира множество действащи лица и преплита съдбите им в едно повествование, изпълнено с криволичения, превратности, предателство и сатанински интриги... Страхотен разказ...“

Том Каконис, автор на „Свитъкът от Мичиган“ и „Зигзаг“

„Само най-добрите автори на трилъри могат да напишат подобен роман, а Филип Финч е несъмнено един от тях.“

Робърт Блох, автор на „Психо“

В изключителната област Марин в Калифорния с пари може да се купи всичко, дори свършено извършено престъпление...

*На моята мила Дейлия, която носи даровете на
светлината, любовта и живота.*

*„... и ще бъдат последните първи,
а първите —
последни!“*

Мат, гл. 20, ст. 16

НА РЪБА В ПРОПАСТТА

Според Кейтлин Хеймс животът беше скучен и безсъдържателен, ако човек се придържаше към безопасното и общоприетото. Встрани от посредствеността! Да се откъснеш от нея, дори да нарушиш някои правила, за да го направиш. Пътуване към крайностите. Да стигнеш до самия предел на съществуването, да се наведеш и да отправиш взор в бездната.

Подобни мисли можеха да се родят в главата на човек, постигнал амбицията си да има прекалено много пари и да няма какво да прави.

Или може би тя беше по рождение леко ексцентрична, заразена от онзи вирус на порока, който се спотайваше в нея през всичките тези години и накрая се разрази.

НА РЪБА.

Отначало Хейс мислеше, че това се дължи на предградията. Кейтлин бе израснала в Ню Рошел, област Уестчестър. Тя беше единственото дете на русокоси родители от шотландски произход, които притежаваха къща в стил Тюдор с четири спални и няколко коли. Баща ѝ се занимаваше с реклама и пътуваше с влака до Манхатън всяка сутрин. В Ню Рошел беше хубаво — той не представляваше сбирка от стереотипни квартали, но не беше и райски кът. Ала както и да го опишеш, ако баща ти се смесва всяка сутрин със сивите тълпи на перона, ти не си нищо друго освен хлапе от предградията, обречен завинаги да пазаруваш от близкия супермаркет и свързан с местната гара.

През първите няколко месеца от брака им Хейс мислеше, че Ню Рошел е формирал Кейтлин. Това обясняваше презрението ѝ към установения ред и предсказуемостта. Както и вкуса ѝ към свръх изтънчеността. Не че беше израснала в такава атмосфера, но

съзнаваше много добре какво ѝ липсва, имаше нюх към лъскавите измерения на изтънченото, познаваше го и усещаше, че го заслужава, но е лишена от него. Тя изпитваше необикновен апетит, неприсъщ дори на истински гладните. Най-малко на тях.

Хейс бе израснал в Скотсдейл. Баща му беше управител на петшест супермаркета в Тусон и Финикс. Хейс също се измъчваше от утъпкания път на тъй наречения хубав живот, но беше малко стеснителен, за да се опита открито да се домогне до онова, което действително заслужаваше. Ала не беше ли тъкмо това стимулт, който го подтикна към върховете му постижения и печалби от деветдесет и девет процента?

Само че у Кейтлин имаше нещо друго. Тя знаеше как да живее свободно. Не че се отказваше от хубавите неща. Напротив, тя ги приемаше като полагащи ѝ се и тръгваше оттам. Изследваше. Знаеше как да разнообразява живота си. Кейтлин беше винаги готова да оципе тигъра за носа и това я опияняваше. И страшно, и увличащо.

След известно време Хейс разбра, че не може да излезе на глава с Кейтлин, Оставаха две възможности — или да я напусне, или да остане при нея и да ѝ позволи да го заведе там, където тя иска.

В ПРОПАСТТА.

И все пак, макар че Хейс съзнаваше ясно всичко, той не очакваше, че тя ще премине границата. Според него това приличаше на влакче на ужасите — изпитваш тръпки на вълнение, пулсът ти се учестява, но животът ти не е изложен на риск.

По-късно Хейс видя, че когато Кейтлин загуби контрол, тя го прави наистина.

Дори и тогава, в самия край, той можеше да се измъкне. Но не го направи. Тя се бе устремила нататък, където желаше и правеше каквото си бе наумила. Кейтлин стигна до ръба, премина отвъд и той — заедно с нея.

1.

Мърл Уелкъм наблюдаваше експлозията.

Намираше се под земята. Въздухът не се разтрепери изведнъж. Взривът се разгърна на етапи. Първо се разтресе земята. Над бункера се разхвърчаха големи отломки бетон, като се задържаха за миг във въздуха. Пламъци лумнаха през процепите между плочите и сетне всичко се запали като оранжево огнено кълбо, което непрекъснато нарастваше, всмукваше въздух и го изразходваше.

Пожарът още гореше, когато Уелкъм се обърна и допълзя до Оливър — бойния му другар от взвода.

— Странна война — отбеляза Уелкъм.

— Всички са такива — отговори Оливър.

Уелкъм не можеше да не се съгласи с това, макар че самият той изпитваше по-различни чувства.

Няколко месеца преди Нова година, той взе един плик от купчината, адресирани „За някой войник“. Писмото беше от третокласничка. „Всички в нашия клас пишем на войници. Горещо ли е в пустинята? Имате ли вода за пиене? Страх ли те е?“

Уелкъм го прочете докрай и видя, че е от Кофивил, Канзас. Той беше израснал там. Учил бе в същото училище.

Невероятно! Момичето може би учеше в неговата класна стая и седеше на неговия чин.

Уелкъм дори не смяташе този град за роден. Родителите му починаха. Брат му и сестра му се ожениха и се преместиха да живеят другаде. Минаха седемнадесет години, откакто бе напуснал Кофивил. Отиде във военната флота на осемнадесет години. Рядко се връщаше в Канзас.

А сега четеше това писмо под шарената сянка на маскировъчния сенник. Наоколо имаше само зной, пясък и гола пустиня, но той не виждаше нищо друго освен Канзас. Спомни си за бурите в прерията, пурпурните струи дъжд, изсипващи се от далечен буреносен облак. Как караше стария червен трактор на баща си. Ореше, а от отвесния

ауспук се виеше пушек. Кафявата глинеста почва се набраздяваше след него.

Представи си ясно всичко това, макар и без желание. Уелкъм ставаше суеверен, когато наближеше време за сражение. Тези спомени приличаха на сцени от филм, които пробягваха пред очите на умиращ. Уелкъм смачка писмото, но цяла седмица си спомня за родния край.

После го изпратиха на бойното поле. Нямаше време да се сеца какво бе правил предишния ден, още по-малко, преди години.

За Уелкъм войната започна два дни по-рано, отколкото за почти всички останали войници. Двамата с Оливър прелетяха около стотина километра посред нощ над вражеските позиции. Хеликоптерът мина над едно пресъхнало речно корито: намали, изхвърли ги заедно със снаряжението и изчезна. Уелкъм и Оливър имаха дълъг списък от задачи, включващ командните постове и тайните складове на врага. Намираха се сред около петнадесет хиляди неприятели.

Ето, такъв беше животът му.

Свършиха работата за четиридесет и осем часа, после се скриха и зачакаха бойните действия да се приближат до тях. Така и стана. Фронтът се взриви като гръмотевичните бури в прерията на Канзас. Виждаш как идва, усещаш как се разразява и сетне всичко утихва. Обади се по радиовръзката и след няколко часа бяха в бронираната кола, на път за тила.

По време на война не можеш да пренебрегнеш малкия нещастник, скрит в окопа. Можеш да го умориш от глад, да го бомбардираш, да го накараш да се почувства в ада, но рано или късно, ако остане жив, той се изправя и продължава да се сражава. Уелкъм знаеше много добре това, защото бе прекарал дълго време в окопите.

Този път действително видя всичко това с очите си. Посред нощ. Беше се изтегнал в бронираната кола. Мръсен, уморен, не искаше повече да се бие, но изпитваше онова блажено чувство, че животът му е бил пощаден. През няколко секунди небето на север просветляваше от експлозиите на бомбите. Озари се още веднъж и тогава Уелкъм видя малкия нещастник, изправен на около петдесет метра от него с базука на рамо.

Уелкъм всъщност имаше време да си го представи свит в окопа, докато наоколо бушуваше битката. Твърде изплашен, за да мърда. Ако беше герой, вече щеше да е история. Уелкъм се зачуди колко ли танка

са минали на косъм покрай него. Уплаши се. Мразеше се, когато изпитваше страх. Спреше ли сражението, той се замисляше какъв е пъзльо.

За секунди Уелкъм видя как и нещастника отсреща сигурно изглежда така. Видя огнения пламък от базуката и жълтата струя, която изсвистя към бронираната кола. Съзря бялата светкавица, почувства трясъка и мигновената експлозия. Не чу никакъв звук, но знаеше, че е бил оглушителен. Усети как се издигна над земята и се превъртя. Под него се показаха мятащите се пламъци. Уелкъм почувства, че краката му горят. Съвсем не се изненада, че целият му живот преминава пред очите. Дори чу крякането на пъдпъдък от соевата нива, докосна заскрежения прозорец на родния си дом, вдигна бала сено, а плявата се разпиля по ризата му. Кофивил, област Монтгомъри, Канзас, Съединени американски щати. Озова се отново там. Разбра, че ще умре.

2.

Дребните неща се натрупват постепенно, когато се стигне до убийство. Неприятностите, случайните инциденти, налудничавите мисли — всичко се смесва. Получава се сложна мозайка. Махнеш ли едно парченце, всичко се срутва.

Макар че след като веднъж мисълта за убийство влезеше в главата на Кейтлин, някой със сигурност щеше да умре.

Оформеше ли се цялостната представа, миговете, които отначало ѝ се струваха маловажни, сега придобиваха нови измерения.

Това беше преди да се омъжи за Хейс, съдружника на Рурк. Тя ходеше с Рурк и преспиваше с него един-два пъти седмично. Рурк беше голям чудак. Струваше поне пет милиона долара, връзваше косата си на опашка на тила и гардеробът му беше пълен с купени на старо хавайски ризи, които носеше с намачкани сиво-кафяви войнишки панталони. Един ден постеше и пиеше само преварена вода. Друг път изяждаше цяла мазна препечена каша.

Вярно, че живееха в област Марин, Калифорния — прекрасното царство на приумиците и фантазиите. Тук често се срещаха ексцентрични типове. Но колкото по-дълбоко човек опознаваше Рурк, толкова повече чудатости откриваше у него. Всъщност той беше нещо повече от странен — той всяваше ужас. Кейтлин веднъж го видя как държи ръката си над пламъка на свещта, а на челото му избиваше пот и капчиците влизаха в очите му. Държа я, докато пламъкът изгори дланта му.

Тези номера поддържаха интереса на Кейтлин. Рурк беше непредсказуем.

Биваше го и в леглото. Твърд като желязо. Правеше го в продължение на два-три часа, неуморно, изстискваше потребностите и напрежението ѝ докрай. Кейтлин съзнаваше, че това е някакъв друг вид мазохизъм, но не се оплакваше.

Тя обикновено спеше дълбоко след подобни маратони. Една нощ обаче се събуди и видя, че е сама в леглото. (Винаги в неговото — той

не обичаше чуждата територия.) Кейтлин го чака напразно. Рурк живееше в стара ферма, разположена сред осемдесет декара обработваема земя в северната част на областта, където нощем лунните лъчи озаряваха всичко и пееха щурци. Тя видя, че долу свети и реши да го потърси.

Слезе в хола. Там нямаше никого — само обикновените, евтини мебели на Рурк. В спалнята на долния етаж работеше телевизорът. Имаше и три видеомонитора, свързани с алармената система — дори в дома си Рурк не се чувстваше в безопасност. Но там също нямаше никого.

И в кухнята беше тъмно, но в мазето светеше. Кейтлин слезе там. Безшумно. Правеше го инстинктивно. Стъпалата се извиваха на деветдесет градуса покрай стената. Тя се спря на завоя и погледна.

Рурк бе приклепнал по гол задник в другия край на бетонния под с гръб към нея. В мазето беше замъглено и мръсно. Виждаха се само тръби, печ и нагревател за водата, осветявани от една-единствена крушка. Рурк се бе надвесил над пералнята и Кейтлин забеляза, че я отместил настрана. Той гледаше надолу към пода.

Изобщо не й мина през ум да го повика. Рурк не беше човек, когото би искала да изненада.

Кейтлин не виждаше какво има пред него. Той правеше нещо и след секунда тя чу изщракване, подобно на капак, спуснат на мястото му.

Рурк се изправи. Тогава Кейтлин забеляза, че в пода е вградена каса — сейф с комбинация. Капакът беше от лъскава стомана.

Рурк започна да премества пералнята върху сейфа и Кейтлин хукна нагоре по стълбите. Хвърли се в леглото и се престори, че спи.

Не след дълго се раздели с Рурк, когато разбра натъжена, че той е такъв скандален скъперник. Купуваше само евтини неща. С изключение на няколко лични луксозни вещи, Рурк живееше като монтьор. Беше досадно да бъде толкова близо и същевременно толкова далеч от големите пари.

Съдружникът му Хейс се развеждаше и Кейтлин привлече вниманието му. Хейс и Рурк бяха единствените и равноправни собственици на процъфтяваща компания и Кейтлин предположи, че са еднакво богати. Хейс беше умен и хубав, макар и малко сладникав. Той знаеше какво да прави с парите си и как да ги харчи.

Ожениха се няколко седмици, след като излезе съдебното решение за развода му. Рурк дойде на сватбата и им пожела всичко най-хубаво. Подари им купа от Лалик.^[1]

Кейтлин се зачуди каква ли мъка му е причинила тази покупка.

Не каза на никого какво е видяла онази нощ в мазето му. Само съхрани случката в паметта си. Също като някой езотеричен предмет, който не изхвърляш, защото знаеш, че един ден ще разбереш каква е истинската му стойност. Такъв беше и автомобилът на Рурк — форд мустанг от 1965 година, но ценен, класически модел. Само че стойността му не се набиваше в очи веднага. Човек трябваше да знае какво да търси и къде.

Хейс познаваше Рурк от десет години, когато осъзна, че изобщо не го познава:

Срещнаха се в университета в Станфорд в началото на динамичните осемдесет години. Рурк следваше химия. Хейс беше на път да стане магьосник по въпросите на маркетинга. Двамата бяха будни младежи, прескачаха изкусно препятствията по пътя си и бързаха да навлязат в живота, за да отхапят парче от голямата баница. Рурк бе направил линия за производство на кремове за лице и препарати за коса от алое. Хейс бе измислил многопластов план за маркетинг, с който да избегне проблемите на пирамидалните продажби, поставени от закона.

Започнаха да работят заедно. Взеха назаем пари от роднини, направиха си заплати от по 160 хиляди долара и създадоха корпорация по времето на Коледната ваканция преди последния семестър.

Нарекоха компанията си ЕвХаТек. През март реализираха първата месечна печалба. Изплатиха дълговете, които бяха направили по време на следването си. Първата година осъществиха продажби за три и половина милиона долара и печалба от четиристотин хиляди. Отправили се бяха към успеха.

Години наред Хейс обичаше да се хвали: „Преди двадесет и петия си рожден ден имах висши служители с минимална годишна заплата най-малко сто хиляди.“

Продължаваха да правят пари. Построиха главен офис в Сан Рафаел. Започнаха да се занимават с деликатеси, пътнически

принадлежности, битова електроника. Навлязоха в телевизионния маркетинг, пощенските услуги, дори в продажбите в пазарните центрове по Крайбрежието.

Корпорацията се състоеше от хиляда дяла и всеки притежаваше по петстотин. Разменяха корпоративната собственост като деца, които си разменят снимки на футболисти. Станаха известни, че взимат решения, като хвърлят зарове. Беше лесно — всичко, посято от тях, даваше плод. Получаваха по петнадесет хиляди долара заплата на месец, но истинските пари идваха от печалбата, която взимаха от дивидентите в края на всяка финансова година. Щом бизнесът им потръгна, дивидентът нарасна на около половин милион долара за всеки, а веднъж дори стигна до два милиона и четиристотин хиляди. Тлъста сума. Прекрасно е да попаднеш на такава златна мина.

Хейс започна да разчита само на дивидента. Мислеше, че се трупва автоматично и че не могат да не печелят пари. Рурк се опита да го предупреди, че не бива да обърква гениалността със спекулативния пазар.

Хейс вложи парите си в доходоносна собственост, акции и разкошен дом, който построи на възвишенията над Тибурон в Марин. Обичаше къщата си. Искаше да я задържи за себе си, след като се разведе. Обезщети първата си съпруга с чек за четири милиона и шестстотин хиляди долара, голяма част от които покри, като продаде акции от борсата, ипотеки и собственост. Но запази къщата.

Хейс и Кейтлин се ожениха през юни. Същата година, през която от ЕвХаТек започнаха да изтичат печалби. Прекараха медения си месец на яхта под наем край Антилите и сетне заживяха в дома на Хейс. През юли излезе годишният отчет на компанията. Дивидентът беше спаднал на двеста хиляди.

Кейтлин умееше да харчи пари. Галерии, поръчки по пощата, универсални магазини, бижута, ресторанти. Помислиха, че са изхарчили парите чрез кредитните си карти и изплатиха баланса преди края на поредния платежен цикъл. Един следобед, преди първата годишнина от сватбата им, Хейс направи равностметка и установи, че през миналата година са изхарчили 166 700 долара само с кредитни карти.

Е, поне Кейтлин е щастлива, помисли си той. Жизнена, дейна, кипяща от енергия, хвърляща искри.

Винаги можеше да го накара да пристъпи към действие. Познаваше го по-добре, отколкото самият той се познаваше. Искаше ли нещо, тя го искаше на всяка цена и той не можеше да ѝ се противопостави. И не след дълго се предаваше. Станеше ли неспокойна, той също беше неспокоен. Кажеше ли: „Животът е толкова тъп“, той се съгласяваше. Когато заявеше, че трябва да преминат границата, за да намерят нещо интересно, той го правеше. Стигнаше ли се до изява на воля, тя винаги печелеше.

След първата година от брака им Кейтлин реши, че им трябва още една къща, където да ходят през почивните дни. Намери непретенциозна малка дървена къща на една скала на нос Сур, на брега на океана, в подножието на Коуст Рейндж. Само за осемстотин хиляди долара. За да плати в брой, Хейс продаде няколко краткосрочни облигации и изтегли лихвите си от Центъра за медицинско изкуство в Дейли сити.

Първата вечер в новата къща океанът бучеше толкова силно, че Хейс не спа добре. Утрото беше топло и ясно. Ядоха малини и изпиха бутилка шампанско Дом Периньон. Прибойт бучеше. Ветрецьт разнасяше морската мъгла над върха на скалите.

Хейс наля остатъка от виното на Кейтлин и рече:

— В утрини като тази човек знае, че постъпва правилно. Самото ти присъствие тук, на това място, в този миг, ти вдъхва увереност, че си попаднал на нещо велико.

Всъщност не изпитваше такива чувства, но предполагаше, че ще бъде така.

— Да не се увличаме — каза Кейтлин.

— Защо? Прекрасно е. По-хубаво от това не може да стане.

— Надявам се, че не е така.

— Не ти ли харесва?

— Не съм смаяна.

— Нима? Това ли е най-хубавото, което можеш да кажеш?

— Съжалявам. Хубаво е, чудесно, идилично, на седмото небе съм. Искаш ли още? Имам предвид, че мога да продължавам да лъжа, ако това те кара да се чувстваш щастлив. Но ако желаеш да знаеш истината — утрото си е утро, океанът си е океан и всеки богат тъпанар може да седи тук сега. Не че не съм благодарна — опазил ме Бог, но наистина ли това е най-доброто?

Скоро след това пристигна годишният отчет. Дивидентът на Хейс бе намалял на деветдесет хиляди долара. Това означаваше, че годишният му доход е триста хиляди.

Хейс беше възмутен. Щеше да изкарва повече пари, ако бе завършил право.

Горе-долу по същото време Хейс и Кейтлин започнаха да правят пакости. По Коледа се свързаха със Съни Нол и сериозно се заеха да обмислят престъпление. ЕвХаТек вече кървеше обилно. Хейс прочете последния годишен отчет и разбра, че всъщност е разорен.

И тогава всичко се сля в едно — безпокойството на Кейтлин и влиянието ѝ върху Хейс, както и ужасът, който той изпита, като разбра, че е неплатежоспособен. Вероятно причина бяха парите, а може би извратеността — те не могат да бъдат разграничени едно от друго.

Най-важното беше, че когато в началото Кейтлин започна да говори за убийство, Хейс не каза, че това е грях или че е луда.

Вместо това той рече:

— Нямах представа какво означава това. Не знаеш как да го направиш. Дори не знаеш откъде да започнеш. Кейтлин си представи капака под пералнята в мазето на Евън Рурк и отговори:

— Знам, и още как.

---

[1] Декоративна стъклопис, изобретена от френския бижутер Рене Лалик (род. 1860 г.), и изобразяваща релефни фигури на птици, животни, цветя и листа. — Бел.пр. ↑

3.

На няколко пъти Уелкъм се събужда с неясно съзнание и тъпа болка в крака.

Пред очите му блестеше ярка, постоянна светлина. Зад гърба му беше забравата. Можеше да се отдалечи от светлината или да продължи към нея. Отначало се предаде на съня и мрака. Но дори и тогава нещо го теглеше напред. Може би болката, която ставаше все по-остра. Изведнъж Уелкъм тръгна стремително напред. Мъглата се разсея и светлината се оказа флуоресцентна тръбичка, закрепена над главата му. Тъпата болка се превърна в пронизваща, разкъсваща. Уелкъм можеше да затвори очи, за да не вижда светлината, но с нищо не можеше да премахне болката.

Лежеше в легло. Някой стоеше наведен над него — медицинска сестра с толкова бяла престилка, че го заболяха очите. Тя отбелязваше нещо в някаква диаграма.

— Къде съм? — попита Уелкъм.

— Във военнопoleва болница в Риад.

— Значи съм жив?

Сестрата го погледна.

— Да не мислиш, че това е смъртта?

Уелкъм губеше съзнание, сетне пак идваше на себе си. Времето минаваше, но не знаеше дали са часове или дни. Понякога виждаше непознати лица, надвесени над него, после оставаше сам. Само болката не преминаваше — ту тъпа, ту пронизваща.

Изведнъж установи, че го носят към линейка. После се озова в товарен самолет, завързан за носилката. Зачуди се къде ли го водят и защо? До него имаше някой — вероятно редник, но когато Уелкъм се опита да каже нещо усети, че езикът му е надебелял, а устните — пресъхнали. Отново изгуби съзнание.

Следващия път успя да проговори. Сега се намираше в болница. Попита къде е и му отговориха, че е във Франкфурт, Германия, във

военната болница на Американските въздушни сили, отделение „Изгаряния“.

Тук отново изгуби представа за времето. Нощ и ден, часове и минути. Спеше дълбоко, без да е упоен. Събудеше ли се, беше в пълно съзнание. Можеше да говори и разсъждава.

Краката му бяха обгорели. Розови. Виждаше се месото. Всеки ден му слагаха тънки парчета влажна свинска кожа. Сутрин му даваха болкоуспокояващо. След половин час две сестри сменяха свинската кожа. Дотогава тя вече бе започнала да се сраства с крака му и докато я махаха, сякаш го деряха жив. Лекарството би трябвало да притъпи болката, но докато сваляха свинската кожа, той сграбчваше рамката на леглото и стискаше зъби, за да не крещи.

Накрая наистина одраха от собствената му кожа на гърба, за да я присадят на крака.

Това стана, след като бе лежал един месец във военната болница във Франкфурт. Беше мъчително, ужасно. Уелкъм не можеше да се движи. На десния крак имаше сложно счупване — „гаден пищял“, както се изрази един от лекарите, което не можеше да бъде оправено, докато не заздравееха раните от изгарянето. Липсваше и голяма част от прасеца на десния му крак. Сякаш го бе отхапал някакъв див звяр. Имаше и други контузии и леки наранявания от шрапнел, които лекарите не брояха.

Две седмици след присаждането на кожа един от главните лекари се приближи до леглото на Уелкъм, взе диаграмата му и записа нещо. Уелкъм го виждаше само веднъж седмично, за по една-две минути, затова реши да се възползва от възможността.

— Как би се чувствал в Щатите? — попита главният лекар.

— Ще се справя — отговори Уелкъм.

— Ние си свършихме работата. Ще те прехвърлим на ортопедите.

— Искам да стана.

— Рано или късно...

— Да се върна при момчетата.

— Във флотата ли?

— Да, в морската пехота.

Похвали се, но какво пък, по дяволите — заслужил го беше.

— Корави момчета.

Лекарят забеляза татуировката на дясната ръка на Уелкъм. Ухилената глава на смъртта, стиснала кама между зъбите си. Над нея беше написано: „Убий ги всичките“, а отдолу — „Пък Господ да разбере кои са лошите и кои добрите“. Направи си я, когато беше на двадесет години. После я намрази.

— Най-върлите — добави лекарят.

— Хората преувеличават, нали знаете как е?

— Скачат от самолети, мъкнат петдесеткилограмови вързопи, имат акваланги — нали така?

— Нещо такова.

— Не бих го направил.

— Налагаше се.

Кракът ти... Показаха ли ти рентгеновите снимки? Над глезена има кухина в костта. Около шест сантиметра в диаметър. Няма нищо там, където би трябвало да бъде пищялът. В днешно време отписват от военната флота за много по-дребни неща.

Уволнение! Лекарят говореше, че ще го уволнят!

— Хайде де — рече Уелкъм.

— Ще останеш инвалид до известна степен. Не че няма да можеш да ходиш. Но не пълноценно. Вероятно четиридесет процента загуба на движение.

— Ами!

— Аз не съм ортопед. Хората в Щатите ще оправят счупването — те имат последната дума. Но съм видял много и трябва да ти кажа, че рядко се лъжа.

— Сигурно — рече Уелкъм.

— Те си знаят работата — продължи лекарят, но Уелкъм не го чуваше, а мислеше само за уволнението. — Много са способни. Имат всякаква техника. Болница „Летърман“ в Сан Франсиско. Бил ли си там?

Уелкъм поклати сковано глава. Уволнен!

— Страхотен град — каза лекарят. — Навсякъде кипи живот. Там ще те изправят на крака и ще се забавляваш.

В „Летърман“ сложиха в крака на Уелкъм няколко пирона от неръждаема стомана. Можаше да стъпи едва в началото на юни.

Междувременно правеше упражнения със здравия си крак. Убеди една от медицинските сестри да му донесе гири, за да поддържа мускулите на ръцете и горната част на тялото си. Правеше по хиляда коремни преси на ден, като си почиваше след всеки сто.

Направи първите си стъпки — отиде до тоалетната. Най-сетне се измъкна от леглото.

Лекарите му предписаха гимнастика по три пъти на ден, за да възстанови силата и гъвкавостта си. Уелкъм започна собствена рехабилитационна програма. Какво друго можеше да прави с краката, освен да върви? И затова започна да ходи. Болницата беше голяма. Той слизаше с асансьора на долния етаж и крачеше по коридора. Изчисли, че една пълна обиколка е равна на осемстотин метра.

След седмица направи пълна обиколка. На следващия ден — две. Започна да мисли, че военните са променили решението си и ще му разрешат да остане във флотата. Заякваше. Тялото не му изневери.

Официалното съобщение дойде през юни. Там пишеше: „На служба до 02 юли.“ Лекарят му каза, че тогава ще излезе от болницата.

Наскоро след това го посети служителка, отговаряща за ветераните от войните. Каза, че ще му помогне през периода на приспособяването към цивилния живот. Записа данните от автобиографията му, за да ги изпрати на подходящи работодатели из целия щат.

Уелкъм ѝ се ядоса съвсем безпричинно. Тя не беше виновна, че ще му търси работа, която никога не бе искал.

Разпита го за военната му подготовка и дали може да използва нещо от нея в цивилния живот.

— Аз имам тясна специалност — отговори Уелкъм. — Съмнявам се дали ще има приложение извън войската. Седемнадесет години съм убивал хора и съм взривявал обекти. Мислите ли, че тази професия се търси?

4.

Седмица след Деня на благодарността един от клоновете на ЕвХаТек изгуби голям дял от основните продукти, които продаваха на пазара. На връх Коледа цялата емисия от акции на друг клон потъна в дън земя.

Къде? — чудеше се Хейс. В някоя дупка в пустинята?

Цяла сутрин говори със служителите от складовете и превозвачите. Не отиде да обядва, а накара секретарката си да му донесе кисело мляко и ментов чай с лед.

В офиса не беше лошо, ако се налагаше непрекъснато да говориш по телефона. Кабинетите на компанията в Сан Рафаел приличаха на общинските колежи в Калифорния, които държавата построи с десетки в края на петдесетте и шестдесетте години, когато парите се нареждаха след добрия вкус и чара. Продълговати ниски постройки, просторни помещения, прозорци в покривите, белосани стени, греди, дървен под и множество прозорци с гледка към парка и игрищата.

Хейс продължи да говори с хората от югозапад. В два часа следобед през открехнатата врата на кабинета си той видя, че Рурк се е отправил към изхода, щастлив и доволен, че си е свършил работата за деня.

Хейс го повика и Рурк подаде глава през вратата.

— Къде отиваш?

— У дома — отговори Рурк така, сякаш искаше да му каже, че не е негова работа.

— Онези от югозапад изгубиха стоката.

— Така ли? Защо ти се занимаваш с това? — попита Рурк.

— Това е много стока, Евън.

— Ние плащаме на служителите си да се справят с тези проблеми.

— Мислиш ли, че на разпространителите не им е писнало вече?

— Така е в бизнеса — каза нетърпеливо Рурк.

Изглеждаше много по-обезпокоен, че го задържат, отколкото за загубата на компанията.

— Сега всичко е наред. Овладях положението — добави Хейс.

— Вършиш черната работа.

— Е, можеш да си ходиш.

— Добре.

Рурк се обърна и излезе. Хейс се завъртя на стола си и го видя как крачи към автомобила си, паркиран начело на редицата коли, принадлежащи на изпълнителните директори на компанията. Изобщо не му пукаше, ако се съдеше по походката му.

Как го постигаше? Сякаш идваше тук за развлечение, а после имаше работа.

По-рано Хейс се възхищаваше на безразличието на Рурк. Той винаги запазваше хладнокръвие в трудни моменти.

Двигателят на мустанга му запали, потрепери и изрева силно, докато Рурк го изкарваше от паркинга на заден ход.

Сега обаче безразличието му късаше нервите на Хейс.

5.

Те нахлуха в живота на Съни Нол ей така, ненадейно. Едно неделно утро той беше вкъщи с петгодишния си син. Нол, съпругата му Мери и Рой живееха в едно разнебитено бунгало в Сан Пабло, зад няколко резервоара с петрол. Нол вършеше всичко — боядисване, дърводелство и дребни поправки на двигатели. Биваше го. Рекламираше услугите си с написани на ръка бележки, които залепяше върху таблата за обяви, в супермаркетите и обществените перални. Нямаше постоянна работа от седем месеца. Мери беше сервитьорка в клуб „Падък“, до прочутия мост Голдън Гейт.

Телефонът иззвъня. Обади се някакъв тип, който се представи като Хари. Нол никога не беше чувал такъв глас — рязък, властен. Знаел, че Нол търси работа и може би двамата щели да свършат нещо.

— За каква работа става дума? — попита Нол.

— За онова, което знаеш да правиш най-добре.

След няколко секунди Нол рече:

— Приключих с нея.

— Пак ще говорим — настоя Хари.

— Няма за какво. Не искам да ти губя времето.

— Нямам нищо против.

— Тогава не губи моето — сръза го Нол. — Ако мога така да се изразя.

— Само за разговора ще получиш петстотин долара. Най-лесният начин, по който си печелил пари. Пет стотака за половин час.

— Не думай.

— В центъра, на площад „Жирардели“, край фонтана, в седем часа — каза Хари и затвори, преди Нол да успее да възрази.

Цял ден Нол си повтаря, че няма да отиде. Беше скъсал с онзи начин на живот. Никой нямаше да му плати петстотин долара само за да говори.

Замисли се обаче за Мери, която работеше за двадесет и пет долара на седмица, ако не се брояха бакшишите. Ако им провървеше,

донасяха вкъщи общо около четиристотин долара. Едва стигаха за наема, храната, газта и застраховката на микробуса. Купуваха на сина си дрехи на старо.

Течеше втората седмица от декември. Коледна музика се разнасяше от радиоапарата — нямаше отърване от нея. Нол трябваше да преброи набързо монетите в джоба си, ако искаше да си купи хамбургер. А сега онзи тип му предлагаше петстотин долара за половин час, при това само да поговорят.

Мери се прибра в пет часа. Нол смени ризата си и се качи в микробуса. Каза ѝ, че ще се върне в осем.

На площад „Жирардели“ имаше скъпи пазарни центрове. Намираше се непосредствено до залива на Сан Франциско, на улица „Пауъл“, под спирката на въжената линия — рая за туристите. Нол застана до фонтана в средата на площада. „Жирардели“ го изнервяше заради блясъка си. Мъже и жени се разхождаха по плочките на вътрешния двор и се мотаеха по коридорите на триетажните магазини, като вървяха с небрежната походка на хора с пари в джоба и в кредитната карта.

От горните етажи се разнесе весела инструментална версия на „Елхови лес“. Соло на китара. Нол съзнаваше много добре, че мястото му не е тук. Беше облечен с фланелена риза и войнишки ботуши с метални плочки отпред.

Вглеждаше се в лицата на минувачите в очакване да види Хари, който търси крадец.

Забеляза мъж и жена от другата страна на фонтана: Бяха около тридесетгодишни: той — може би няколко години по-голям от нея. И двамата бяха руси, свежи и привлекателни — така би изглеждал всеки, който може да си позволи всичко. Страхотни прически, безупречна кожа, свършени зъби. Той беше със сив панталон, обувки от „Гучи“ и червен пуловер, който сигурно беше от кашмир. Тя се бе загърнала с дълго манто от чортова кожа. На врата ѝ беше завързан скъп шал, а на китките ѝ блестяха гривни с диаманти.

Открояваха се от всички останали, нахакани и лекомислени, сякаш се смееха на някаква своя шега. Приличаха на двойка самодоволни кукли. Нол изобщо не можеше да ги свърже с телефонното обаждане. Бяха толкова различни от неговия свят, като пришълци от друга галактика.

Минаха пет минути. Нол започна да се чувства глупаво, наистина тъпо, като стоеше така и чакаше някой да му плати петстотин долара, за да си побъбрят.

Богатите младоци го наблюдаваха. Това никак не му се нравеше.

Нол се чувстваше потиснат тук. Ядосваше се, че си е пропилял времето, парите за паркинга, бензина и таксата за минаване по моста. Онези продължаваха да го гледат. Нол се вторачи в червените плочки на площада и когато вдигна глава, видя, че двамата вървяха към него — той отпред, а тя на една крачка зад него. Спряха точно пред Нол.

— Ти трябва да си Ралф — рече мъжът и Нол разпозна гласа по телефона.

— Може би.

— Да. Търся Ралф Артис Нол, роден през 1949 година в Сапулпа, Оклахома, който живее на авеню „Холман“ в Сан Пабло. Ти ли си?

— Продължавай да говориш. Ти ми се обади.

— Ралф, ще говоря без заобиколки. Искаме да извършим няколко кражби с взлом.

— Но аз не ви познавам и изобщо не знам за какво става дума.

— Аз съм Хари, а тя е Кони. Да кажем, че търсим човек с препоръки. Две присъди за притежаване на откраднати вещи, една за кражба с взлом, излежал четири години от възможни шест. В затвора „Вакавил“, нали? Мисля, че това ни е достатъчно.

Проучил бе досието на Нол. Не го познаваше по физиономия и не знаеше, че никой не го нарича Ралф, но знаеше биографията му.

— За какво?

Нол се ядоса, че някакъв непознат на улицата знае, че е лежал в затвора.

— Имаме си причини — отговори Хари.

— За развлечение — добави Кони.

— Аз изчезвам — рече Нол.

— Ще спечелиш много пари — каза Хари.

Това подсети Нол.

— Между другото, нали каза, че ще ми платиш пет стотачки?

Нол не очакваше, че ще получи парите. Искаше обаче да разберат, че не е забравил.

Хари му се усмихна леко, бръкна в джоба на панталона си и извади тънка пачка зелени банкноти. Сложи парите в ръката на Нол.

Допирът до тях беше приятен. Нол им хвърли един поглед, сетне бързо ги пхна в джоба си.

— Това е за половин час — рече Хари.

— Достатъчно е — отговори Нол. — Искате ли да отидем на показътаното място?

Чувстваше се като гол така, край фонтана на площад „Жирардели“, на приказка за престъпления.

— Защо? — попита Хари. — Следят ли те?

— Не. Не съм нарушавал закона, откакто излязох от затвора преди година.

— Никой не ни следи. Никой не знае какво сме намислили.

— Ние сме изгарящи от нетърпение аматьори — обясни Кони.

В нея имаше някакво самодоволство и припряност, които объркваха Нол. Цялата сияеше.

— Добре — съгласи се той. — Кражба с взлом, а? Само една ли? Говоря теоретично, разбира се.

— Не, поредица от обири — отговори Хари. — Ние имаме желанието, а ти — знанията.

— Чакай малко. Говоря само теоретично.

— Ти свършваш работата, ние идваме за удоволствие. Ще ни покажеш как става, за да се научим.

Нол искаше да ги попита за какъв дявол им трябва това, но после се сети: за развлечение.

— Ние ще ти казваме имената, адресите и телефонните номера на хора, които няма да бъдат в града най-малко една седмица. Само баровци, в тузарски квартали. Не ти гарантирам, че всички къщи ще бъдат пуснати. Понякога може да има някой. Затова ти ще трябва да проверяваш. Но шансът е само едно-две на десет.

— Сигурно — рече Нол.

— Можеш да се обзаложиш. Крадеш от колкото къщи искаш. Действаш ли сам, даваш ни двадесет процента от плячката. Предполагам, че познаваш някой прекупвач. Ако направим удара заедно, делим на три. Бетон. Цял живот няма да намериш такава сделка.

Хората минаваха наоколо и гледаха витрините. Никой не обръщаше внимание на тримата. Но и си помисли, че това е странно.

— Знаем ли? — рече той.

— Нерешителността ме побърква — каза Кони. — Тя е лош знак. Говори за неуравновесеност.

— Върви по дяволите — каза ѝ Нол.

— Успокой се — намеси се Хари. — Човекът има право да бъде предпазлив. Той е професионалист.

— При следващата погрешна стъпка ще получи не четири, а около петнадесет години затвор.

— Знам — отговори Хари. — Точно затова се обръщаме към теб. Ти имаш какво да губиш.

— Рискът съсредоточава ума — добави Кони. — Направиш ли стойка на ръце на ръба на пропастта, тогава разбираш, че си жив.

— Как ме намерихте? — попита Нол. — Някой ли ме препоръча? Познавам ли го?

— Нямаме общи познати — отговори Хари.

— Ето, това ме изнервя. Появявате се изневиделица, знаете името, биографията ми, а аз не знам нищо за вас. Може да ми устройвате клопка. Може да сте от властите.

В същия миг съжали, че го каза. Нямаше ченгета, които да изглеждат така и да говорят по този начин. Да не говорим, че Нол не беше такава важна особа, че да се занимават специално с него.

— Мислиш, че сме ченгета? — попита Кони.

— Е, не съвсем...

— Ченгета!

— Не се изразих правилно.

— Ако мислиш, че сме ченгета, тогава трябва да те убедим в обратното.

Тя огледа набързо площада. Очите ѝ светнаха, когато видя една картинна галерия от другата страна на фонтана. Отпрати се към нея. Хари я последва. Нол не мръдна от мястото си и Кони се обърна и рече:

— Хей, това ще бъде за теб, затова не го изпускай. Истинско представление.

Нол тръгна след тях. Застана пред матовата витрина: Помещението беше голямо, с жълто-зеленикави стени и дъсчен под. Неразгадаемите модернистки картини бяха осветени с малки прожектори, поставени на тавана, а скулптурите стояха на бели

подставки. Осмина посетители и две служителки разглеждаха експонатите, затаили дъх.

— Какво ще кажеш? — обърна се Хари към Кони.

— Става.

— Искаш ли аз да го направя?

— Не. Ти си свърши своята работа.

Хари извади портфейла си, даде ѝ го и влезе в галерията. Кони пъхна портфейла в чантата си и каза на Нол:

— Ти стой тук и гледай.

После и тя влезе вътре.

Хари бавно отиде в другия край на помещението. Кони се приближи до едно голямо платно, окачено близо до входа. Картината представляваше бледокафяви и зелени ивици на бежов фон. Кони се вгледа в нея, сетне започна да отстъпва назад, като че ли да я възприеме по-добре. Стигна до една от високите до кръста поставки. Там имаше четири почти еднакви скулптури, високи около петдесет сантиметра. Нол знаеше, че това е произведение на изкуството и вероятно струва хиляда и петстотин долара, ако не и повече.

Едната от служителките, която се намираше най-близо до Хари, оглеждаше лениво помещението и всички останали се движеха като насън.

Хари протегна ръка към задния си джоб. На лицето му се изписа изненада.

Каза нещо, което Нол не чу. Но успя да привлече вниманието на служителката. Тя го погледна. Хари пак каза нещо. Нол не чуваше през стъклото на витрината, но разбра думите по движенията на устните му.

„Портфейлът ми“, каза Хари.

Неколцина от посетителите се обърнаха към него и той повтори думата, но вече достатъчно силно, за да се чуе и навън.

— Портфейлът ми. Някой го е откраднал.

Сега всички гледаха Хари. С изключение на Кони, която бе приковала поглед в картината. Нол я видя как разтваря чортовото си манто, прави крачка встрани към подставката и пак загръща мантото си. Когато се отдръпна, едната от четирите черни скулптури липсваше. Нол трябваше да признае, че тя го направи много изкусно. Всички погледи бяха отправени към Хари, който ровеше из джобовете си като обезумял.

Кони не излезе веднага. Остана загледана към голямото платно още няколко секунди. Сетне се отправи към изхода, без изобщо да бърза. Излезе и продължи да върви, като подхвърли през рамо на Нол.

— Ела. Той ще излезе след малко.

Нол тръгна след нея. Минаха през вътрешния двор покрай фонтана и се приближиха до стълбите за подземния гараж. Спряха там. Хари излезе от галерията и тръгна към тях. Кони го изчака и после тримата започнаха да слизат по бетонните стълби.

Спряха на първата площадка и Кони извади черната скулптура изпод палтото си. Вдигна я и Нол видя, че отдолу са залепени две листчета, на които пишеше: „Обелиск XXII“ и „1800 долара“. — Ченгетата биха ли направили това? — попита Кони.

— Не казах, че сте ченгета — отговори Нол. — Само че може да сте — откъде да ви знам?

Кони хвърли скулптурата и тя се строши на парчета. В ръката ѝ остана само заострената черна основа.

— Едно ченге би ли направило това? — повтори тя.

— Не — отговори Нол.

— В такъв случай можем ли да смятаме въпроса за решен?

— Да.

— Добре. Имам тук нещо за теб — намеси се бързо Хари и му подаде някакво листче. — Три адреса. В Напа, Сан Матео и Портеро Хил. Това ти предлагам. Поогледай ги няколко дни, за да се увериш, че не лъжа. Може да действаш и да обереш някоя от къщите.

— Да направя тараш — поправи го Нол. — Не да обера.

Той взе листчето и добави:

— Да направиш тараш, да гепиш, да чопнеш, да свиеш — не да обереш. Така се изразяват ченгетата.

— Аха — отговори Хари. — Професионален жаргон, а? Разбрах.

— Ние усвояваме бързо — добави Кони.

Нол пхна листчето в джоба си. Пръстите му напипаха банкнотите и той ги задържа върху тях.

— Ще ги огледам — рече Нол. — И ще ви се обадя. Дайте ми телефона си.

— Ние ще се свържем с теб — каза Хари.

— Но аз трябва да знам къде да ви търся.

— Не, не е необходимо. Аз съм Хари, тя е Кони, и това е всичко, което трябва да знаеш. Аз ще ти подсказвам идеите, ти ще вършиш работата и ще ти казваме кога искаме да дойдем с теб.

— Не мога да работя така.

— Ще намериш начин. Щом парите потекат, повярвай ми — ще свикнеш.

— Това е много странно, изчанчено.

— Това е идеята — каза Кони. — Обикновените стремежи носят обикновено удоволствие. Истинската отплата е отвъд границата.

— Искаш ли да опиташ или не? — попита Хари. — Иначе ще намерим друг. Не си единственият с такъв талант.

Нол знаеше, че това е вярно: но не му хареса, че го казват на висок глас.

— Ще видя къщите — каза той. — Значи ще ми се обадите след няколко дни?

— Разбира се, след пет-шест. Не бързай.

— Нищо не обещавам — отговори Нол.

Но знаеше, че се заблуждава. Свършено беше с него. Погали парите в джоба си. Приятен допир до истински пари. Хари и Кони го бяха оплели в мрежите си. Срамуваше се да си признае колко добре се чувства с пари в джоба и колко лесно се е предал.

— Е, какво ще кажеш? — попита Хейс, когато останаха сами в колата си.

— Направен е като по поръчка — отговори Кейтлин. — Идеален е.

— Ще го направим.

Имаше предвид обирите с взлом.

— О, да. Разбира се, че ще ги извършим. Това ни е предопределено от съдбата. Чу ли го само как говори? Изчанчено било! Видя ли ризата му? А панталона? Ботушите!

— Черна работа за черноработник.

— Същински Барни — добави Кейтлин.

— Кой?

— Онзи от рисуваните филмчета. Барни Ръбъл — най-добрият приятел на Фред Флинтстоун.

— Тъп като пън.

— Не е толкова тъп — възрази Кейтлин. — Само малко муден. Точно такъв ни трябва. Някой достатъчно умен, за да върши работата, но бавно загряваш. Никакви стремежи, никакво въображение. Колкото и усилия да полага, винаги ще бъде смотаняк.

Пътуваха към дома си с новото си беемве, което се стрелкаше сред другите коли като тигър, подскачащ между дърветата.

— Точно такъв ни трябва — повтори Хейс.

— Намерихме го — допълни Кейтлин. — Нашият Барни.

6.

Нол скри петстотинте долара под една тенекия от автомобилно масло в гаража си. Не каза на жена си за Хари и Кони. Преди да излезе от затвора, той ѝ обеща, че никога няма да се върне към предишния си живот и не искаше да я разочарова, докато не се увереше, че от цялата работа ще излезе нещо.

Четири дни оглежда трите къщи. Рой седеше до него в микробуса. Изгори много бензин. Искаше да мине покрай всяка от къщите по различно време в продължение на няколко дни. Вглеждаше се в колите, които влизаха и излизаха от дворовете, в затворените прозорци.

Къщата в Напа беше голяма, на няколко нива. Намираше се в квартал от нови сгради на стойност половин милион долара. Тази в Портеро Хил беше във викториански стил, преобядисана в яркочервено. Третата — в Сан Матео — бе построена в холандски колониален стил, вероятно през петдесетте години. Беше в предградията.

Нол не видя хора в нито една от тях. Алеите за коли около тях останаха пуси, прозорците — затворени. Звъня и по телефона, но му отговаряше само телефонният секретар.

Накрая реши да започне с къщата в Портеро Хил. Онази в Напа по всяка вероятност имаше алармена система, а тази в Сан Матео изглеждаше скромна.

Но и в трите нямаше никой. Беше смаян. Зачуди се как Хари е разбрал това.

В четвъртък Нол се обади на няколко места. После сложи Рой до себе си в микробуса.

— Къде отиваме? — поиска да разбере момчето.

— Да видим един човек.

— Кой?

— Не го познаваш.

— Как се казва?

— Анди. Анди Попс. Ще му казваш „сър“.

Нол пое покрай южния край на залива. Мина през един стар индустриален парк и се отправи към склад, ограден с висока ограда от вериги, отгоре с усукана бодлива тел. Складът нямаше прозорци и се открояваше от другите постройките. Зад него се простираха мръсни апартаменти и равната ивица на залива.

Нол спря пред плъзгащата се порта. На оградата имаше табела с надпис:

БЕЗБРОЙ РЯДКОСТИ

Продажба на едро на антики и изящни предмети от
цял свят

От малката бяла будка до портата излезе униформен пазач. На ръкава му беше избродирано „Охрана Олимп“. Няма да намериш телефона на тази фирма в указателя. На никелираната му значка пишеше „Специален помощник“. Виж такива човек можеше да си купи от всяка заложна къща за два-три долара.

— Очакват ме — каза Нол. — Мистър Холмс.

За по-безопасно Анди Попс измисляше имена на клиентите си в този тъмен бизнес.

Пазачът провери в един списък. Протегна ръка в будката и натисна някакъв бутон. Чу се бръмчене, изщракване на магнитна ключалка и портата започна да се отваря. Досуц като врата на затвор.

Нол спря на асфалтирания паркинг пред склада.

— Там, отзад — каза пазачът, — покрай онази стена...

— Бил съм тук — прекъсна го Нол. — Благодаря.

Двамата с Рой минаха покрай товарния док. Складът приличаше на огромен таван. Кашони, щайги, маси, столове. Голяма част от помещението беше в сянка. Имаше само шест мъждукащи крушки — по три от всяка страна, високо над покривните греди.

Нол и Рой си проправяха път към задната част на склада. По цялата дължина на сградата се простираше галерия. В нея имаше още мебели и кашони. Кабинетът беше сгъстен ниско долу, където големите

стъклени панели се издигаха от високи до коляното прегради до тавана. Вътре имаше само едно метално бюро, три стола и зелен метален шкаф. До бюрото стоеше висока халогенна лампа, която пръскаше ярка светлина в този ъгъл на склада.

Анди Попс седеше зад бюрото си. Имаше черни мустаци, прошарени бакенбарди и сълзливи очи зад очила с дебели лупи. Плешив. На черепа му стърчаха осем-десет косъма, сякаш бяха лакирани.

Нол и Рой влязоха вътре.

Анди Попс протегна ръка и ги поздрави. Говореше с лек акцент, защото беше грък. Нол веднъж чу истинското му име, но не го запомни.

— Отдавна не съм те виждал. Радвам се, че си тук — рече Анди Попс. Думите му прозвучаха почти откровено. — Кой е този?

— Синът ми Рой.

— Последният път не беше с теб.

— Това беше шест месеца преди, той да се появи на белия свят.

— Аха.

На лицето на Анди Попс се изписа съчувствие. „Значи е роден, докато си бил в затвора. Неприятно.“

— Искаш ли близалка? — обърна се той към момчето и извади шепа разноцветни захарни бонбони на клечка от джоба на ризата си. — Тези са мое производство. Всяка работа си иска майсторлъка.

— Вземи си — каза Нол и Рой си избра оранжевата.

— Благодаря — отговори Рой. — Сър.

— Добро момче, рече Анди Попс.

— Мисля, че се въвлякох в нещо — започна Нол.

— Съжалявам да го чуя. Винаги съм те харесвал.

— Трябва ми чист прекупвач.

— И сделка с чист продавач.

— Никога не съм споменавал името ти — каза Нол. — Нито твоето, нито на когото и да е друг. Не предавам хора, които се държат добре с мен.

— Не знаех това. Прекарах много безсънни нощи заради теб. Все очаквах да потропат на вратата ми.

Анди Попс не се преструваше. В гласа му се долавяше неподправен страх. Приличаше на развалина, но нещо винаги ставаше

зад тези воднисти очи на стар кон.

— Не ми трябва такава работа — рече той. — Имам законен бизнес. Такова нещо е десет процента за мен, а главоболията — деветдесет и девет. Дори не знам дали си заслужава труда.

— Аз знам — каза Ной. — Вещите, които хората крадат, са много по-интересни от онези, които продават.

— Тук позна.

— Напипал съм златна мина. Имам няколко адреса. Да не ти казвам какви неща ще измъкна от къщите.

Рой махаше обвивката на близалката, като люлееше крака, без да обръща внимание на разговора на възрастните.

— Ти знаеш какво е качество. Само като видях къщите, си представих какво има вътре.

Анди Попс махна очилата си и потърка очи. Въздъхна тихо, сякаш се предаваше.

— Ако свиеш нещо необикновено, донеси го — каза той.

— А стоки за потребление?

— Занеси ги другаде. За какво ми е използвано видео? Аз не съм прекупвач.

— И още как — възрази Нол. — Ти си един взискателен прекупвач.

— Не желая неприятности.

— Знам, че не искаш да продавам стоката другаде. На някой ексцентричен аматьор, който ще ме издаде, веднага щом го надушат. По-рано бях благороден, макар че ми даваше само между шест и осем процента. Нека сега бъдат петнадесет-двадесет и ще си затварям устата.

Старата развалина Анди се замисли дълбоко и се умълча. Очите му се проясниха и той ги впери в Нол.

Рой престана да люлее крака. Нол чакаше Анди Попс да заговори, като се чудеше дали не го беше притиснал твърде много.

— Ще ги продавам. Но не ми носи нищо белязано. Не ме интересува. Има ли име или номер, по-добре си го заври някъде. Няма да дам и два цента за такъв предмет.

— Напълно съм съгласен с теб — отговори Нол.

Анди Попс ги изпрати. На външната врата каза:

— Надявам се, че работиш сам.

— До известна степен.

— Ще бъдем в безопасност, докато хората около нас са чисти. Не забравяй това. Що се отнася до мен, партньор може да ми бъде само човек, на когото имам пълно доверие.

— Не знаех, че имаш партньор — рече Нол.

— И аз — отговори Анди Попс.

На следващия ден — петък — Нол нае детегледачка за сина си и отиде с микробуса до Портеро Хил в един часа следобед. В миналото това беше бедняшки квартал, но през последните десет години тук масово се заселиха работници, които се възхищаваха на грозните му гледки и местоположението на завет от океанската мъгла. Жилищата в Хил сега наброяваха триста хиляди.

Нол включи на задна скорост и се приближи до вратата на гаража. Улицата беше безлюдна. Господ да поживи глупаците, които ходеха на работа, помисли си Нол. В делничен ден кварталът беше безлюден като царството на мъртвите.

Нол заобиколи къщата и слезе до вратата на мазето. Носеше спортна чанта с лост и няколко отвертки, резачка за стъкло, лепенки и малко фенерче. Сложи си памучни ръкавици, извади лоста и пъкна острата част между вратата и касата. Ключалката сигурно беше закована с няколко дървени винта. Нол дръпна лоста към себе си, натисна го и вратата се отвори.

Влезе и се качи в коридора на първия етаж. На площадката спря да си поеме дъх. Господи! Не ти достига въздухът, когато си на път да получиш петнадесет-двадесет процента от откраднатото.

Започна да изнася разни неща. Стереоуредба и няколко стола от Барселона, които измъкна от боядисания в бяло хол. Десетина италиански чаши на високи столчета и някакъв скапан китайски порцеланов сервиз. Както и няколко сребърни чинии — още по-скапани.

В хола имаше остъклен бюфет с петдесет-шейсет старинни японски украшения от слонова кост с резба. Нол ги уви поотделно в книжни салфетки и ги сложи в една калъфка за възглавница, която намери в гардероба.

Спалнята беше боядисана в тъмночервено и бежово. Мебелите бяха от розово дърво. Над леглото беше окачена голяма литография — летовник, излегнал се под синьото като тюркоаз небе. Според Нол литографията се различаваше от останалото обзавеждане. Свали я от стената, занесе я в микробуса и заличи разликата.

В спалнята имаше два гардероба. В единия висяха двадесетина костюма от Армани и Джани Версаче, малък размер. Би ги продал на всеки друг прекупвач най-малко за десетина долара на парче, но Анди Попс не би ги взел. Вторият гардероб беше пълен с дрехи от обикновен универсален магазин — вълнени костюми и жилетки. Бяха му по мярка и Нол взе няколко черни панталона и едно сако на рибена кост с кръпки от кожа на лактите.

Другите две стаи бяха обзаведени за домашни офиси. Компютър Макинтош 386, Н-Р лазерен принтер, факс Мурата и копирна машина Канон. Нол занесе всичко в микробуса. Беше вече почти пълен. Сетне погледна часовника си и установи, че е бил в къщата дванадесет минути. Хвърли спорната чанта отзад, покри стоката с брезент, затвори вратите и потегли.

До Фремонт имаше един час път. Нол не бързаше. Пазачът на портата очакваше мистър Холмс. Нол вкара микробуса на заден до товарния док и Анди Попс излезе от склада.

Той пъхна глава в микробуса, дръпна брезента и погледна. Видя японските украшения и каза:

— Три хиляди и сто.

— А литографията? Има печат и номер.

— Билет право за затвора. И без това интересът намаля. Пазарът е пренаситен. Изостанал си.

Нол влезе с Анди Попс в кабинета му, докато други хора се заеха да разтоварват микробуса. Взе парите в банкноти от сто и петдесет долара, а Анди му даде няколко близалки за Рой. Преди да започнат задръстванията по пътищата, Нол се отправи към Сан Пабло с три хиляди и сто долара в джоба, като се чудеше дали не е продал твърде евтино японските украшения. Трябваше да се осведоми за новите цени.

Замисли се да заведе Мери в хубав ресторант. Да извика детегледачка. Да обуе черния панталон и сакото на рибена кост. На няколко пресечки от дома си той спря и напъха дрехите в една кутия за

дарения. Взе Мери и Рой и ги заведе на вечеря, после да ядат мелба в сладкарница.

Извади пачката и отброи петдесет долара, за да плати сметката. Знаеше, че Мери ще ги види. Това беше единият от начините да ѝ съобщи новината.

Изядоха сладоледа. Нол наблюдаваше Мери под око и я чакаше да каже нещо.

Тя беше хубава жена. Кожата ѝ беше гладка и чиста. С големи, шоколадовокафяви очи и добре очертани скули, които прилягаха на изваяните извивки на веждите и брадичката ѝ. Беше на тридесет и шест години и имаше съвсем леки бръчки в ъгълчетата на устата. Дължаха се на тревогите ѝ. Тя се омъжи за Нол, когато беше на двадесет години и преживя доста покрай него.

Той изгребваше последните лъжички сладолед, когато Мери каза:

— Виждам, че седмицата ти е била успешна.

— Не беше лоша.

— Много ли работа имаше?

Мери имаше страхотни пълни устни, но сега те бяха стиснати и изтънели.

— Мисля, че попаднах на нещо.

— О, Съни!

— Струва ми се безопасно.

— Не съществува такова.

— Писна ми да си броя дребните пари.

— Предпочитам да го правя, отколкото да отглеждам сина си сама.

— Ще направя всичко възможно това да не стане.

Рой спря да яде сладоледа. Очите му се стрелкаха ту към Нол, ту към Мери. Детето се бе появило съвсем неочаквано, защото го бяха заченали дълго след като бяха престанали да се надяват. Рой не се отделяше от родителите си. Нол се зачуди дали това има нещо общо с факта, че се е докоснал до баща си едва когато стана на четири години.

Той протегна ръка към сина си.

— Не разчитай много на това — каза Мери.

— Това е всичко, което мога да направя.

— Само не се надявай, че ще те чакам. Не искам да бъда сламена вдовица повече. Влезеш ли пак в затвора, ще си намеря друг.

Тя хвана другата ръка на Рой и добави:

— О, по дяволите, излъгах те.

— Знам — отговори Нол.

— Внимавай. Обещавах ли? Не ставай алчен. Избирай местата.

Чу ли?

— Това е единственият начин.

— Колко ще ти дадат сега? От шест до осем години ли? Ще бъда развалина, когато излезеш.

— Гледай на нещата откъм хубавата им страна.

— Или повече. Десет? Дванайсет? Над дванайсет години?

— Трудно е да се каже точно.

— Значи повече от дванайсет. Господи! Напълно ще се скапя дотогава.

— Няма да допусна да ме хванат.

— Така говореше и последния път.

— Мисля, че не е необходимо да споменавам, че става дума за големи пари.

— Да не си посмял — отговори Мери и прикова огромните си очи в Нол.

Рой започна да се върти неспокойно. Погледна баща си, после майка си и взе да хленчи.

— Да се прибираме — рече Нол, взе сина си на ръце и тримата излязоха от сладкарницата.

Хари се обади на следващия ден. Нол му каза, че вече се е заел с работата.

— Информацията ти е точна — добави Нол. — Не съм виждал такова нещо. Страхотно попадение.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Всички обитатели са на почивка.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

— Може би имаш право.

— Вероятно имаш връзки в някое туристическо бюро и оттам ти казват кога хората отиват на почивка.

— Не се притеснявай за това.

— Идеята по принцип не е лоша. Въпросът е, че разчиташ на някой друг — връзката ти в туристическото бюро. Може да те използват.

— Нещата не стоят така.

— А как?

— Не се измъчвай с тези въпроси. Никога няма да разбереш. Работата е бетон — ще продължи още десетина години, ако не ни писне дотогава.

На следващата седмица тримата обораха една къща в стил ферма в Лос Алтос, а няколко дни по-късно Нол извърши сам още един тараш. Делът му от двете кражби беше над пет хиляди долара. Хари и Кони разбраха, че държи на думата си, когато им даде полагаемото. Знаеше, че можеше да ги излъже. На тях им беше все едно. Явно не вършеха обирите заради парите. Кони бе казала, че го правят за развлечение, и след като веднъж Нол ги видя в действие, повярва, че е така. Приличаха на абитуриенти, отишли на екскурзия — наперени, шумни, пълни с тъпи въпроси, засмени.

Това караше Нол да се чувства неловко. Според него човек не биваше да се забавлява толкова много от престъпленията, които върши.

Една нощ, докато обираха друга ферма близо до Кортес Мадера, Кони започна да надава радостни крясъци, когато видя индианските грънци, окачени по стените. Това им доставяше огромно удоволствие. Вълнуваха се, бърбореха, спореха. Издадоха истинските си имена — Хейс и Кейтлин. От това, разбира се, Нол не успя да научи кои са и какво всъщност са намислили.

Седмиците се изнизваха една след друга. Хейс продължаваше да му съобщава нови адреси. Нол трупаше пари. Но много неща у Хейс и Кейтлин или го обиждаха, или го изнервяха — всъщност почти всичко. Ала наистина притежаваха богат запас от информация.

Във Виетнам Нол познаваше един човек, който имаше маймунка. Не се беше сещал за него от години, но като видя Хейс и Кейтлин в действие, си спомни за него. Маймунката хапеше, пицеше и отказваше да бъде опитомена. Нол така и не разбра за какъв дявол му е на онзи тип. От друга страна, да предположим, че маймуната акаше злато. Е, тогава щеше да е съвсем различно. В такъв случай човек можеше да се примири с много неща.

7.

Джералд Мун караше към забуления в мъгла бряг, който приличаше на стена. Отправил се бе на запад по двупосочното шосе, виещо се през обраслите с червеникави дървета възвишения към океана.

Времето беше мрачно, макар че наближаваше обяд. Червеникавите дървета бяха високи и израснали близо едно до друго. От време на време през лабиринта от клони се провираше по някой слънчев лъч и това беше всичко.

А сега и тази стена от мъгла се издигаше на пътя пред него. Джералд намали и включи фаровете на исузото.

Предположи, че колата е на мистър Рурк. Той му каза да отиде да я вземе от паркинга на Гиъри в десет и половина. Джералд не се изненада, когато я видя там. Рурк явно си бе свършил работата. Не очакваше обаче, че ще види името си, вписано в регистрационния талон.

Рурк знаеше как да прави хората свои длъжници.

Джералд продължи да шофира през мъглата. Сякаш минаваше през мляко. Отпусна педала на газта и колата намали ход. Тридесет километра в час. Двадесет. Джералд напругаше взор през предното стъкло, като се опитваше да се движи до бялата линия в края на шосето. Той беше на двадесет и две години, метър и деветдесет и шест и почти толкова дебел, колкото висок. Юмруците му бяха като пъпеши. В ръцете му воланът изглеждаше като връв от лико. Бе наследил ръста от майка си — полинезийка. Баща му беше кореец — умен и мълчалив, но имаше склонност да се зъби. В лицето Джералд приличаше на него.

Продължи да кара в мъглата. Искаше да погледне часовника си, но не можеше да откъсне очи от пътя. Трябваше да бъде при мистър Рурк по обяд и не искаше да закъснява.

Нямаше насрещно движение. Това поне беше хубаво. Джералд запомни указанията и не се налагаше да проверява записките си. След около двадесет и пет километра трябваше да има разклон и табелка за

пътя към странноприемница „Синята гъска“. След известно време видя отбивката вляво. Подмина я. Включи на задна скорост, върна се и сви по чакълената настилка.

От двете страни на тесния път растяха гъсти храсталаци. През последните осем-девет километра Джералд забеляза само няколко къщи. Явно се намираше в дълбоката провинция.

Чакълът потропваше под гумите на колата. Джералд погледна часовника си — дванадесет без пет — и когато вдигна глава, видя пред себе си черните стоманени пилони на висока порта.

Натисна спирачките. Колата се плъзна и спря на около двадесет сантиметра от портата.

Оттатък се чу някакъв шум — все едно някой си правеше гаргара с пясък. Джералд отвори прозореца на колата си. Звукът идваше от черен високоговорител, поставен на един от металните пилони.

— Покажи си лицето — чу се оттам.

На върха на пилона имаше камера. Джералд подаде глава от прозореца на колата и погледна в обектива. Чу се изщракване и бръмчене и черната порта се отвори. Джералд подкара навътре.

Мистър Рурк беше голяма работа. Човек никога не знаеше с какво може да го изненада. Всеки четвъртък следобед от три седмици насам той даваше на Джералд по шестстотин долара в брой, без да иска нищо в замяна. Джералд непрекъснато му повтаряше, че трябва да заслужи парите и мистър Рурк все обещавахе, че ще му предостави възможност.

Чакъленият път минаваше през една ливада и свършваше пред двуетажна дървена къща, където беше паркирана тойота терсел. Джералд спря до нея. Излезе от колата си и раздвижи рамене под сако на синия си вълнен костюм. Купил го бе от магазина за гиганти. Това беше първият му костюм и му струваше по-голямата част от седмичната заплата — ако това беше точната дума. Но подсъзнателно чувстваше, че въпреки неугледния си външен вид, мистър Рурк ще отдаде дължимото на деловия му костюм.

Джералд подръпна краищата на сако и се приближи до вратата. Преди да успее да почука Рурк се появи на прага и го покани да влезе.

Интериорът беше такъв, какъвто би се очаквало от човек, който купува дрехите си от най-евтините магазини. Напомни му за

апартамент, в който Джералд живееше с майка си и сестра си в Сан Франциско. Рурк имаше пари, а живееше като тях.

Не биваше обаче да го подценява. Щом мистър Рурк предпочиташе да си харчи парите за коли, вместо да си купува мебели, Джералд нямаше нищо против.

В едно тапицирано с брокат кресло се мъдреше трети човек. Някакъв тип малко по-възрастен от Джералд, с подпухнали устни и черна, сресана назад коса, намазана с брилянтин, сякаш нощем се правеше на Елвис Пресли в баровете.

— Джералд, това е Хармън — представи го Рурк. — Хармън — Джералд.

Хармън кимна намусено и Джералд направи същото. Хармън беше с тънка риза и Джералд видя, че е мускулист, в добра форма. Големи, възлести ръце и рамене и яки гръдни мускули, които преминаваха в тънка талия. Съвсем не беше като Джералд, който беше равен навсякъде.

— Доста усилия полагаш за тялото си — отбеляза Джералд.

— Помпя си мускулите, увеличавам ги — отговори Хармън. — Трябва да го правя.

— Той се явява на конкурси за хармонично развито тяло — обясни Рурк с леко раздразнение. — Миналата година зае четвърто място в тежката категория на областните състезания.

— Трето. При това не бях в много добра форма — рече Хармън.

Той дори не разбра, че Рурк се занася с него.

— Сега вече съм в отлично състояние — добави здравенякът.

— Хареса ли ти колата? — обърна се Рурк към Джералд.

— Да. Страхотна е — отговори Джералд.

— Искam ти и Хармън да свършите една работа. Ще се справите ли?

— Като нищо — отговори Джералд.

Рурк бръкна зад дивана. Извади смачкана кафява торбичка за пазаруване, която изглеждаше пълна до половината.

— Ще я занесете на едно място — каза Рурк. — Хармън знае къде. Там човекът ще ви даде един пакет. Донесете ми го днес следобед. И не спирайте никъде другаде. Отивате и се връщате.

— Добре — рече Джералд и взе торбичката.

— Отвори я — каза му Рурк. — Искам да знаете за какво става дума.

Джералд надникна в торбичката. Вътре имаше пачки банкноти, стегнати с ластик. Никога не бе виждал толкова много пари на куп.

— Осемдесет и пет хиляди — каза Рурк. — Щатски долари.

— Добре — повтори предпазливо Джералд.

— Онзи човек ще ги преброи, след като си тръгнете. Имам му доверие. Кажете ли, че са по-малко, ще му повярвам. Разбирате ли намека ми?

— Мисля, че да — отговори Джералд.

— Искаш ли да преброиш парите, за да няма недоразумения?

— Ако не възразяваш.

Хармън изсумтя, сякаш това беше най-шантавото нещо, което бе чувал. Каза, че ще почака навън и излезе.

— Седни — каза Рурк на Джералд.

Посочи едно канапе, тапицирано с изтъркан син велур. До него имаше масичка за кафе. Джералд седна, изтърси парите на масичката и започна да брои първата пачка.

— Разбра ли какво трябва да направиш? — попита Рурк.

— Да. Мисля, че схванах.

— Хармън върши това най-малко два пъти месечно от девет месеца насам. Нито веднъж не е поискал да ги преброи.

— Провървяло му е. Можеше да се окаже в доста неприятно положение. И то само заради някоя неволна грешка.

— Аз съм ги броил — каза Рурк.

— Не се обиждай, но всеки греша.

— Така е.

Рурк седеше и го гледаше. Джералд броеше внимателно, пачка по пачка. Възможно е мистър Рурк да го изпитва. Може да е пъхнал някоя петдесетачка повече. Но парите се оказаха точно, колкото каза.

Джералд сложи банкнотите в торбичката и я стисна в ръката си. Реши, че ако мистър Рурк му възложи още такива задачи, ще си купи хубаво дипломатическо куфарче. От истинска кожа. Тази торбичка го притесняваше.

— Даваме ги на онзи човек и ти носим онова, което ни даде — така ли?

— Направи го и това е достатъчно.

— Ще го направя както трябва — обеща Джералд.

— Не ме попита дали е незаконно.

— Предполагам, че е. Иначе щеше да ги изпратиш с чек или пощенски запис. Щеше да ти излезе много по-евтино.

— Харесва ми как разсъждаваш. Наистина е незаконно. Но не е опасно. Освен ако някой не се опита да ти измъкне мангизите от ръцете.

— Досега никой не ми е отмъквал нищо — отговори Джералд. — Не разбирам защо биха започнали точно от днес.

Джералд знаеше, че вече трябва да тръгва. Нещо обаче го безпокоеше. Искаше да си го изясни.

— Мистър Рурк, знам, че ти дължа много повече от това — рече той.

— Харесваш ми. Ти си верен. Това е азиатско схващане. Бъди добър към онези, които са добри с теб. Тук е точно обратното. Ние сме добри към хората, които искаме да смаем или да убедим в нещо, но не зачитаме благодетелите си. Азиатците знаят кое е най-важното. Сигурно си наследил тази черта от баща си.

— Може би. Знам, че това пътуване струва колкото пликче с хамбургери. Не ти се изплаща. След всичко, което направи за мен.

— Това е вложение — отговори Рурк. — Ти имаш възможности.

— Длъжник съм ти.

— Погрижи се за тази работа, пък задачи колкото искаш. Аз действам в много области.

— Сигурно.

— В твоите вени тече кръвта на боец — добави Рурк. — И ти ли мислиш така?

— Щом казваш — отговори Джералд.

Качиха се в исузито на Джералд. Той отново подкара през мъглата и излезе от нея щом стигнаха до магистралата. Известно време Хармън стиска гумено кръгче, за да поддържа мускулите си. Сетне извади някаква снимка от портфейла си и я показа на Джералд.

Хармън — сниман на конкурс за хармонично развито тяло. Беше застанал в една от онези тъпанарски пози с надути бицепси и плосък като дъска корем. Целият лъщеше от пот — не, от растително масло.

Най-отвратителното беше, че Хармън нямаше нито един косъм по тялото си, освен косата на главата. Нито на гърдите, нито на краката. Дори под мишниците. Е, и Джералд не беше космата топка, но като азиатец не би трябвало да бъде. Ала при белокожите беше различно. Неокосменият Хармън му приличаше на съвършено гладка черупка на голямо яйце.

— И ти можеш да имаш такива мускули. Тялото ти е хубаво. Основното е налице. Само трябва да положиш малко усилия. Направиш ли го, ще имаш каквото тяло си поискаш.

— Не се оплаквам от тялото си — отговори Джералд.

— В гимнастически салони срещаш интересни хора. Така се запознах с Евън.

Едва след няколко секунди Джералд загра, че Хармън говори за Рурк.

— Той го прави повече за раздвижване — продължи Хармън. — Но е дисциплиниран.

И Джералд се бе запознал с Рурк в един спортен салон за карате. Тренираха в една група. Рурк веднага привлече вниманието на Джералд — азиатецът много рядко бе виждал някой да се бие толкова съсредоточено и настървено. Рурк, разбира се, забеляза Джералд. Всички го забелязваха.

Често разговаряха. Рурк изглежда се интересува от Джералд. Питаше го какво харесвал и какво не, какъв искал да стане. Джералд имаше условна присъда и криеше от полицията, че тренира карате и таекуон-до. Беше осъден за нанасяне на два побоя като малолетен и за още един на двадесетгодишна възраст и не приличаше на човек, който иска да се забърква в ръкопашен бой.

Когато Рурк започна да му дава пари, Джералд се зачуди дали не е влюбен в него. Богат ерген, който ходи с едро, хубаво хлапе — нямаше да е първият. Джералд се запита какво ще прави, ако нещата се задълбочат. Но грешеше. Рурк се държеше само приятелски. Дори посети няколко пъти дома на Джералд и се запозна с майка му.

Донесе ѝ цветя. На този етап Джералд беше готов да направи всичко за Рурк и майка му би дала благословията си.

— Надявам се, че с теб ще се разбираме по-добре, отколкото с последния — рече Хармън.

— С кого? — учуди се Джералд.

— Не знаеш ли? Ти си заместник, мой човек. Преди имаше едно черно конте на име Оскар. Грамаден, гаден и грозен. Намрази ме от първия миг. Казах на Евън, а той ми рече: „Не мислиш ли, че аз искам да е така? Вие двамата разнасяте парите ми — защо трябва да сте приятели?“ Пък на мен изобщо не ми мина през ума.

— Преценява и балансира. Сече му пипето — отговори Джералд.

— Аха.

— И какво стана с Оскар?

— Не питай мен. Вчера беше той, днес си ти.

Дали Рурк е наистина толкова умен, запита се Джералд. Хармън трябваше да си отваря очите за Джералд. Да не му хрумне нещо. Рурк плащаше на азиатца по шестстотин долара на седмица и му купи кола. И все пак, сигурно го държеше с нещо.

В този миг Джералд се сети, че мистър Рурк бе идвал в апартамента му. Знаеше къде живее майка му.

Дали би посегнал на нечия майка? Джералд видя колко съсредоточено се бие Рурк в гимнастическия салон, и погледа в очите му. Ами ако му скрои някакъв номер и го направи за смях?

— Виждам, че си разбран — каза Хармън. — Не си като Оскар.

Джералд го погледна. Очите на Хармън бяха притворени. Подхилваше се. Опитваше се да хитрее.

— Не мога да работя, ако съм враждебно настроен към партньора си — продължи Хармън. — Мисля, че с теб ще се спогаждаме. Може да организираме нещо. Няма само да изпълняваме неговите поръчки. Може да свием нещо. Понякога в торбичката има две хиляди долара.

Джералд натисна рязко спирачката и стисна Хармън за врата. Хармън разпери неокосмените си ръце и започна да грачи. Лицето му се зачерви. Джералд го пусна и каза:

— Да не си посмял дори да си го помислиш.

8.

— Ще правим ли нещо възбуждащо тази вечер? — попита Кейтлин.

— Нямаме време — отговори Хейс. — Не ми харесва тази идея — ей така, на момента. Рисковано е.

— А на мен точно това ми харесва.

Кейтлин се наведе към него и го целуна по ухото. После го захапа леко, за да привлече вниманието му.

— Можем да се обадим на Барни — рече Хейс. — Да го накараме да огледа Пиемонт.

— Нещо възбуждащо, а?

— Да. Нали това искаш?

— Аз ли? — попита Кейтлин. — Сякаш на тебе не ти се иска.

— Да — призна Хейс. — Иска ми се.

— Имам работа за теб — каза Хейс на Нол по телефона и му съобщи адреса.

Нол изръмжа. Пиемонт. Страхотно.

— А сега условията — продължи Хейс. Ще го направим тази вечер.

— Няма да стане — отсече Нол.

— Тази вечер — повтори Хейс.

— Трябват ми поне два дни, за да се уверя, че е безопасно.

— Сега или никога!

— Готов съм да откажа.

— А готов ли си да развалиш цялата сделка? Ти си лесно заменим.

Нол замълча отчаяно, сетне каза:

— Мога да отида с колата и да поогледам.

— Тогава да кажем в полунощ, а? На Гранд Авеню, срещу театъра, входа за Лейксайд парк.

— Ще видя какво е положението.

— Бъди там — рече Хейс.

Вече беше юни. Нол работеше с тях от шест месеца. Това бяха най-необикновените месеци в живота му. И най-доходните. Плащаха си сметките и последния път, когато надникна в спестовната книжка на Мери, видя, че тя има двадесет и две хиляди долара.

Нол не обичаше да прави обири преди неколкодневна подготовка, но знаеше, че в къщите няма да има хора. Винаги беше така.

Качи се в микробуса и потегли към Пиемонт, нагоре към възвишенията над Оукланд.

Обектът беше една дървена вила. Намираше се близо до улицата, но пред прозорците цъфтяха храсти. Задният двор беше опасан с осемнадесетметрова ограда, която закриваше алеята за коли пред постройката.

Кварталът, разбира се, беше богаташки. Но в Пиемонт всички са такива.

Нол обиколи вилата два пъти. Не видя никого. Над предната и задната врата светеха крушки, но всичко останало тънеше в мрак. Вечерта беше топла, ала бунгалото беше затворено отвсякъде. Тревата не беше окосена. Нол се върна надолу по хълма, яде пържени яйца в едно ресторантче и после отиде в един бар с оскъдно осветление. Седна до тезгяха, изпуши пет-шест цигари, изпи две бири и хапна фъстъци. На всеки половин час звънеше по телефона във вилата, но никой не вдигаше.

В единадесет и половина излезе от бара. Качи се в микробуса и пак обиколи вилата. Може би прекаляваше, но трябваше да бъде сигурен. Всичко това го изнервяше — адрес след адрес, баровски квартали, безлюдни къщи, лесно. По-хубаво нещо не му се беше случвало.

И продължаваше. Тази вечер отново. Вилата беше затворена и тъмна, с изключение на лампите на предната и задната врата. Стана почти полунощ. Във вилата нямаше никой.

Нол отиде на уреченото място. Хейс и Кейтлин вече бяха там — пред входа на Лейксайд парк. В ръце държаха еднакви малки пътнически чанти. Хейс беше със скъп панталон и кожено яке.

Кейтлин се бе докарала с копринена риза и яке, джинси от сто долара и каубойски ботуши от крокодилска кожа.

Нол паркира до тротоара. Те седнаха на задната седалка и микробусът потегли.

— Вероятно си мислехте, че няма да дойда — рече Нол.

— Аз не се притеснявах за това — отговори Хейс.

— Ти няма да ни разочароваш, нали Ралф? — попита Кейтлин.

— Каква е къщата? — заинтересува се Хейс.

— Стара вила. Няма да ни затрудни — отговори Нол. — Задната врата е остъклена и можем да влезем оттам.

— Само ми кажи, че ще го направим — каза Кейтлин.

— Предполагам.

— Върховно!

Те започнаха да се преобличат в черни анцузи. Сложиха си черни плетени шапки, черни кожени ръкавици, черни маратонки. Това беше един обикновен обир, а те се държаха като на десант. Нол беше с всекидневните си дрехи — работни панталони и памучна риза.

Изкачиха се по хълма и той посочи вилата, докато минаваха покрай нея. Спря една пресечка по-нататък и ги накара да махнат шапките и ръкавиците си, докато вървят по улицата и алеята пред къщата. Високата порта беше залостена отвътре, но Нол прехвърли Кейтлин от другата страна и тя я отвори. Влязоха в двора и се приближиха до задната врата.

Нол си сложи ръкавици и отвъртя крушката. В горната част на вратата имаше четири квадратни прозорчета.

— Ще сложим ли лепенка на стъклото? — попита Кейтлин. — Искам и аз да опитам.

Нол се съгласи, без да спори. Тя извади ролка лепенки от чантата му, откъсна няколко ленти и ги залепи на едно от прозорчетата. После счупи стъклото с дръжката на една отвертка. Чу се само едно изскърцване и нищо повече. Кейтлин издаде леко стенание, което прозвуча като нещо, което би направила в леглото по време на полов акт.

Тя махна лентата заедно с полепналите по нея стъкла.

— Ето, правим го — изцвърча Кейтлин. — О, да, наистина го правим!

— Тихо — каза Нол и разчисти стъкълцата, бръкна вътре, напипа резето и отключи вратата.

Влязоха в пълния с кашони, буркани, градинарски инструменти, тенекии с боя и купчини стари вестници килер. Вратата за кухнята беше заключена. Нол си поигра с нея две секунди и тя се отвори. Чувстваше се напрегнат и нащрек.

Тръгнаха по дългия централен коридор към хола. Всичко беше подредено и чисто. Личеше, че тук живее сама възрастна жена. От двете страни на коридора бяха окачени разноцветни чинии, някои от които датираха от 50-те години. Подът беше застлан с бежов мокет, върху който имаше ориенталски килим. В ъгъла на хола стоеше пиано и големи, тапицирани с брокат диван и кресла. На стената — семейни снимки, а над камината висеше гравюра на ловна сцена в позлатена рамка.

— Бабичка — отбеляза Кейтлин. — Някоя дребна дъртофелница ще падне, като се прибере в дома си.

Хейс и Нол отидоха в трапезарията. В бюфета имаше поднос, купичка за сос и няколко чинии — всички от сребро. Порцелановите съдове бяха от Лимож^[1] — на цветенца.

Нол отвори долните вратички. Вътре имаше още сребро — две кутии, три по-големи подноса, три чинии и сервиз за чай. Не беше необходимо да гледат знака за качеството.

— Пълен кич — извика Кейтлин от хола.

Тя съзерцаваше редицата големи чаши, наредени на полицата над камината.

— Това е английски кралски порцелан от Доултън — рече Нол през рамо. — Ще ги вземем.

— Мислиш ли, че някой ще ги иска?

— Моят прекупвач ще вземе всичко — по дванадесет долара парчето. Ще ги увием във вестници. Коледните чинии от хола — също.

— Кои?

— Порцелан от Делфт^[2]. Колекционерите ги събират. Между седем и петнадесет долара за по-новите и вероятно петнадесет-двадесет за по-старите.

— Господи! Америка на свободата и баналността! — възкликна Кейтлин.

— Не е необходимо да ми харесват, за да ги открадна — рече Нол.

Всъщност не знаеше какво има Кейтлин против чиниите. Той мислеше, че ще бъде хубаво, ако един ден има в дома си дълги редици от чинии с шейни и дръвчета, нарисувани върху синия порцелан. Само че тогава ще трябва да си ги купи, защото Мери никога не би позволила на стената да висят откраднати предмети.

Нол извади няколко големи платнени чувала и каза на Хейс да сложи вътре сребърните съдове и порцелановия сервиз. Сетне отиде да вземе няколко празни картонени кутии и вестници от килера. Когато се върна, Кейтлин дюдюкаше пред фигурките на бюфета. Каза ѝ, че ще вземат и тях.

— Шегуваш се.

— Това са доста пари.

— Смили се над мен!

— Увий ги добре — заповяда ѝ той.

Пак се върна в хола. Разположението беше старомодно — отделна баня и тоалетна. Третата стая на първия етаж беше спалня за гости, четвъртата — голяма спалня. Хората, оцелели след Голямата депресия, изглежда искаха всички удобства да са им под ръка. Нол влезе в голямата спалня, включи фенерчето и огледа наоколо.

Мебелите бяха от 40-те години. Повечето бижута от витринката на тоалетката ги нямаше. Останалите не си заслужаваха. Нол прерови чекмеджето на шкафчето и надзърна под него — добро място да залепиш пликове, пълни с пари. Нищо. Той клекна до леглото и погледна отдолу. Надигна дюшека. Възрастните жени са непредсказуеми. Пак нищо. Нол обиколи стаята, като провери всички розетки на щепселите. Човек може да си купи фалшиви розетки, зад които да скрие кутийка с ценности в стената. Но тези тук бяха истински.

На една от стените имаше вградена библиотека. Нол разгледа заглавията. Броеве на „Нешънъл Джоиграфик“, любовни романи с меки корици на „Арлекин“, „Рийдърс Дайджест“. Тъкмо се намери да се обърне, когато съзря „Практичен наръчник по фермерство“ на най-горната лавица.

Аха.

Измъкна книгата. Беше твърде лека за обема си.

Нол се приближи до вратата и погледна към хола. Хейс навиваше на руло килима. Кейтлин слагаше чиниите в кутия и мърмореше нещо за сантименталните боклуци.

— Тихо — изсъска Нол, после се върна в стаята и разтвори наръчника.

Страниците бяха изрязани отвътре, така че да образуват кухня, в която имаше портмоне с пачка зелени банкноти.

Нол захапа фенерчето. Сърцето му затуптя силно и бързо. Купчината пари беше дебела около два сантиметра и половина и когато ги прерови, видя, че всички са стотачки. Дръпна ципа на портмонето и го пхна в ризата си.

Съвсем не се изненада, че намери такова съкровище. Нищо, което хората правеха с парите си, вече не беше в състояние да го изненада.

Върна се в коридора, като се опитваше да се държи естествено.

Хейс беше прибрал сребърните съдове и порцелана в кутия и бе навил килима.

— Ралф — каза той. — Килимът ни харесва. Може да е оригинален персийски. Ще го вземем, а останалото оставяме на теб, ако си съгласен. Квит ли сме?

— Предполагам — отговори Нол.

Не искаше да говори за тези неща. Искаше само бързо да излезе оттук, да се измъкне с онова, което беше прибрал. Но си каза, че не бива да бърза. Крадците никога не бягат.

— Ако наистина се окаже персийски, правите доста изгодна сделка. Колко — около две хиляди на дребно?

— Кой плаща сега на дребно? — рече Хейс.

Кейтлин се приближи с една кутия в ръка и извика:

— Добре де, опаковах чиниите, но няма да си играя с тези смотани фигурки. Боклук. Щом ти харесват толкова много, увий си ги сам и ги прибирай.

— Ще взема и английските порцеланови чаши.

— Всичко е твое, Ралф.

— Може да увиете чашите в килима.

Как само си прекарваше времето! Пазареше се с две богати хлапета.

— Аз ще го направя — рече Хейс.

— Знаете кое е ценно — каза Нол, като взе няколко вестника и започна да увива фигурките.

— Не ти ли е минавало през ума, че може да сме художници? — попита Кейтлин.

Тя беше в дневната, близо до семейните фотографии на стената. Нол не ѝ обръщаше внимание — беше зает.

— Това е подмяна на действителността — представление. Можем да продаваме билети. Хората биха дали доста пари, за да гледат такова изпълнение.

Нещо в гласа ѝ накара Нол да вдигне глава. Тя държеше една от снимките — черно-бяла, на момченце с велосипед. Кейтлин метна fotografiaята и тя полетя из стаята, като се разби в камината.

— Не прави това — каза Нол.

— Кое? Това ли?

Тя взе още един портрет и го хвърли. Той се превъртя във въздуха и се строши на отсрещната стена.

— Недей — повтори Нол.

— Я си увивай боклуците! Прави си удоволствието, а аз — моето.

— Ти си опасна — каза Хейс, като се опита думите му да прозвучат като шега, но не се получи, защото знаеше, че това е вярно.

— Точно така — потвърди Кейтлин.

И тя го знаеше.

После счупи още една фотография. Нол не помръдна. Не можеше да я понася, но полагаше усилия да стои и да гледа. Не знаеше защо изобщо му пукаше, но беше така. Кейтлин запрати още един портрет към прозореца и стъклото се разтроши на парчета. На Нол звукът му се стори силен и безкраен — експлозия от стъкълца, които летяха и дрънчаха, докато се сипеха наоколо.

— Хайде — рече Нол, напрегнат и ядосан. — Време е да тръгваме.

— Но ние едва сега започваме — възрази Хейс.

— Дори още не съм загоряла — добави Кейтлин.

Нол не отговори. Той взе инструментите и двата чувала със сребро и се отправи към задната врата, като се провикна от коридора:

— Взимам микробуса. Ще ви чакам отзад. Не забравяйте порцелана ми. Щом искате килима, донесете и него.

— Не бъди такъв мухльо — рече Кейтлин. — Току-що дойдохме тук.

— Побързайте, защото иначе ще се връщате пеша.

Нол забрави, че трябва да действа тихо и тръшна вратата след себе си — толкова беше ядосан. Вбеси се още повече, че бе допуснал Кейтлин да го изкара от равновесие. Остави чувала със среброто зад високата ограда, до портата, излезе на тротоара и бързо закрачи към микробуса.

Качи се вътре и сложи парите под седалката. Това предизвика у него лека тръпка на възбуда и го развълнува. Сетне вкара микробуса зад вилата. Там нямаше никой.

Остави мотора включен. Излезе от колата и чу, че в къщата Кейтлин се смее и пищи. До оградата бяха само чувалите със среброто. Нищо друго. Нол не искаше да оставя микробуса да се вижда, но нямаше друг избор. Влезе в кухнята. Навсякъде беше разсипана храна. На пода имаше счупени буркани. Всичко беше омазано с горчица и доматен сос. По подметките му полепна брашно. Той влезе в хола и изкрещя:

— По дяволите! Какво правите?

Долови мириса на прясна боя. В следващия миг яркият цвят го заслепи. Върху бежовия килим течеше жълта боя. Стените и таванът бяха оплескани с тъмносиньо, а брокатената тапицерия на дивана и креслата — в червено. Кейтлин стоеше в средата на стаята и държеше кутия с боя, а до краката ѝ се търкаляха четири празни.

— Пребоядисвам — осведоми го тя и хвърли кутията.

Във въздуха се изви бял водопад, който се изсипа върху пианото.

— По дяволите! — възкликна Нол.

— Аз откачих! — извика тя. — А ти, сладурче, и ти ли откачи?

— Да — отговори Хейс.

Той стоеше до нея. Отвори още една кутия с боя и я подаде.

— Тръгваме — каза Нол.

— Чакай, Ралф — рече Кейтлин и метна кутията.

По ловната сцена се разплискаха дебели петна с цвят на слонова кост и Кейтлин изписка.

Хейс запрати синята боя върху масата в трапезарията.

— Вие сте жалки — каза Нол и взе кутиите с английския порцелан и фигурките. — Изнасям това, връщам се за останалото и

изчезвам оттук.

— Само да си посмял, Ралф — каза Кейтлин.

Нол вдигна кутиите и тръгна.

— Аз се махам, а вие идвайте, ако искате.

— Не се заблуждавай, Ралф — рече Хейс. — Нищо няма да правиш без нас.

Нол чу, че зад гърба му се плисна боя.

— Точно така! — изкрещя Кейтлин.

Нол сложи кутиите и торбите със среброто на задната седалка на микробуса. От къщата се чу трясък на стъкло. Нол се върна тичешком и чу още един трясък. Кейтлин бе грабнала ръжена от камината и Нол я завари да троши прозорците един по един.

— Можеш ли да го повярваш? — обърна се тя към Нол. — Точно така! — И се изсмя с главозамайващ кикот.

Сетне се приближи до пианото и удари с всички сила по клавишите. Пианото издрънча и те се разхвърчаха.

Нол видя през строшеното стъкло на прозореца, че лампите в къщите на отсрещната страна на улицата светнаха.

Пианото отново издрънча.

Кейтлин отиде в трапезарията, Нол видя, че и в други къщи запалват лампите и тръгна към нея. Той стовари юмрук върху масата.

После замахна към вратичката на шкафа с порцелана и съдовете се разтрошиха. Всичко се изсипа като дъжд от стъкло и махагон.

— Точно така! — изкрещя тя.

Нол я хвана и я метна на рамото си.

— О, преминах ли границата? — попита тя. — Да! Знам, че го направих. Пак стана!

— Млъкни — заповяда ѝ Нол и я понесе към вратата.

— Господи! Тръгваме ли? — попита тя.

Изглежда не усещаше, че Нол я носи. Хейс явно нямаше нищо против. И двамата мислеха, че това е някаква шега. Нол я хвана още по-здраво, за да изстиска смеха от нея.

— Пак го направих! Боже Господи!

Нол я изнесе през задната врата. В съседните къщи се появиха още светлини. Нол сложи Кейтлин на задната седалка на микробуса и каза на Хейс да седне до нея. После се качи отпред и подкара колата.

Докато минаваха по улицата, от прозорците на къщите надничаха глави.

За моменти като този Нол не изчистваше мръсотията от регистрационните номера на микробуса, нито махаше крушката, която ги осветяваше. Той се насочи надолу по хълма, към Оукланд. По пътя се разминаха с патрулна полицейска кола, която бързаше в обратната посока.

— Друсаш ли се? — попита Нол, когато свиха по магистралата.

— Какво? С наркотици ли? — попита на свой ред Кейтлин.

Вече се беше успокоила. Двамата с Хари събличаха анцузите.

— Разбира се, че не — отговори тя.

— Защото е адски тъпо, ако го правиш. Да се друсаш преди работа.

— Приличаме ли ти на наркомани? — попита Хейс.

— Държите се като такива.

— Ние само се опияняваме от престъпленията — рече Хейс. — Не се отчайвай.

— Наистина съжаляваме за това, което се случи — извини се Кейтлин, — но в онази вила имаше нещо, което веднага намразих. Тя беше гадна, разбираш ли? Нямам нищо против старомодното. Малко ретро — бих го преживяла. Но сантименталното — в никакъв случай! Направо ме подстрекава към действие. И нека да бъдем реалисти, Ралф. Какъв смисъл има да сме престъпници, ако се държим прилично?

— Така е — съгласи се Хейс. — Да играем по правилата, докато гепим джунджуриите на някаква си бабичка! Каква тъпотия!

— Онова сребро — добави Кейтлин. — Несъмнено беше сватбен подарък. Ти си падаш малко лицемер, а Ралф?

Нол спря до парка и каза:

— Трябваше да ви оставя там горе.

— И да се простиш с най-добрата сделка, която си сключвал в живота си? — попита Хейс.

— Ченгетата щяха да ви намерят.

— Ралф, ти никога не би направил това — каза Хейс. — Нали знаеш, че ако ни хванат, ще те изпеем за десет секунди? Това трябва да ти е ясно.

— Ако аз вляза в пандиза, и вие ще ме последвате.

Те стъпиха на тротоара.

— Не мисля така — каза Хейс. — Погледни ни, Ралф. Искam да ни погледнеш.

Нол се обърна към тях. Цялата им екипировка на десантчици беше прибрана в чантите. Хейс отново беше с обувките си от чортова кожа от Гучи и коженото яке. Кейт пак бе облякла копринената си риза, ботушите от крокодилска кожа и джинсите от сто долара. Бяха същите самодоволни хлапета със склонност към пакости.

— Приличаме ли ти на хора, които могат да отидат в затвора? — попита Хейс. — Мисля, че не. Не сме такива. Хора като нас не отиват зад решетките. Те се измъкват безнаказано.

Двамата гледаха, докато Нол свиваше по Гранд. Сетне отидоха до пресечката, където беше паркирано беемвето им и се качиха в него. Хейс пхна ключа в таблото, но не включи двигателя.

Очакваше нещо — благодарности, ентусиазъм, радост.

Кейтлин седеше неподвижно.

— Каква нощ, а? — каза той.

— Имаме много път до дома — отговори Кейтлин.

Нол свърна по пресечката. Направи три десния завоя и се върна на авеню Гранд. Спря и видя Хейс и Кейтлин да се качват в беемвето.

Зачака. Светофарът светна зелено и беемвето потегли. Нол пое след него.

Хейс караше прекалено бързо и това изнерви Нол. Страхуваше се да не го спрат за превишена скорост и някой полицаи можеше да освети с фенерчето си откраднатите вещи в микробуса.

Нол не знаеше кога би му се удала по-добра възможност да узнае нещо повече за Хейс и Кейтлин.

Проследи ги до източната част на залива. Нямахме голямо движение и той остана на неколкостотин метра, без да ги изпуска от очи. Не се притесняваше, че може да го забележат. Не бяха такива. Никога не се бяха опарвали. Много е опасно, когато животът е благосклонен към теб. Това те прави прекалено самонадеян и тъп — една гадна комбинация.

Беемвето се заизкачва към Тибурон. Свиха наляво на кръстовището. Пътят минаваше покрай устието на една река: През клоните на евкалиптовите дървета Нол видя остров Ейнджъл, а отвъд него — залива и светлините на Сан Франциско. На около километър и половина от Тибурон беемвето сви наляво и пое по една улица, която се виеше нагоре по стръмния склон и следваше поредица от остри завои.

Нол продължи да кара след тях. От време на време ги виждаше на зигзагите пред себе си.

Забеляза, че изкачването по хълма е като катерене по купчина пари. На всеки един-два завоя можеше да прибави по стотина хиляди долара към цените на къщите. Колкото по-нагоре отиваше, къщите ставаха по-големи, по-хубави, по-скъпи и отдалечени една от друга.

Близо до хребета Нол започна да се чуди дали онези двамата не са го забелязали. Според знаците пътят свършваше на върха на възвишението. Може би го водеха към задънена улица, за да се посмеят за негова сметка и да му напомнят кой е по-умният.

Беемвето се шумгна в една алея за коли. Нол веднага спря и угаси фаровете и мотора.

Беемвето се скри от погледа му. Следователно и те не виждаха микробуса. Нол излезе навън и тръгна по пътя. Стигна почти до хребета. Никакви къщи не се виждаха, само хълмисти ливади и по някой дъб тук-там.

Нол изкачи още един завой и видя беемвето в алеята пред една къща, редом до един мерцедес, ленд роувър и шевролет с гюрук. Хейс и Кейтлин се изкачваха по каменните стъпала на осмоъгълната постройка, кацнала на самия връх на хълма. Спряха пред външната врата. Хейс извади ключовете, отвори и двамата влязоха вътре.

Запалиха лампите. Къщата беше разположена на около хиляда и петстотин квадратни метра. А може би и на повече, защото някои от по-ниските нива бяха скрити в източната страна на склона.

Сградата беше солидна. Гредите от червено дърво под стрехите бяха широки колкото подпори на железопътен мост. Къщата сякаш беше вкоренена във възвишението. Да я преместиш, би означавало да повдигнеш цяла планина.

Нол се качи отново в микробуса и се върна надолу по хълма. Пред очите му още беше онази осмоъгълна къща на хребета, като боен

кораб, порец Океана. Същевременно си представяше Хейс и Кейтлин в хола на вилата в Пиемонт, сред разписаната боя и летящите парчета стъкло.

Трудно му беше да проумее всичко това. Нол знаеше, че животът поднася всякакви изненади и е несправедлив, но това вече беше прекалено.

Хора като тях. С такава къща.

---

[1] Град във Франция, известен още от Средновековието с красивите си емайлирани, а по-късно и порцеланови изделия. — Бел.пр. ↑

[2] Град в Холандия, прочут с фаянсовите си изделия. — Бел.пр. ↑

9.

Кейтлин мълча, докато се прибираха у дома. Не пророни нито дума, докато се приготвяха за лягане. Тя можеше да те побърка с бъбренето си, но според Хейс мълчанието ѝ беше по-лошо.

Легнаха ѝ загасиха лампата.

— Съжалявам, че не се забавлява — рече Хейс.

— Напротив.

— Имам предвид неприятностите. Не ти хареса.

— Прекарах добре. Оплаквам ли се? Не.

— Аз прекарах добре — каза той.

— Би трябвало — отговори тя.

В крайбрежния град Кармел те за пръв път вкусиха от върховната наслада на престъплението. Може би стана случайно.

Една неделя, на път за дома, те решиха да вечерят в един японски ресторант на улица „Сан Карлос“ в Кармел. Пиха саке. Щом се приготвиха да тръгват, Хейс остави сметката на Кейтлин и отиде до тоалетната. Когато излезе от ресторанта, Кейтлин го чакаше на тротоара.

— Колко беше сметката?

— Нали ти я дадох?

— Глупости, ти я взе.

— Не съм. Оставих я на масата.

— Не си.

— На масата е, Кейтлин.

— Дали не я забравих? О, Господи! Ами, да, забравих я.

Тя се преструваше, сякаш наистина бе забравила сметката. Хейс се обърна да се върне в ресторанта, но тя го хвана за ръката и каза:

— Недей.

— Трябва да платя сметката.

— Защо?

— Това са осемдесет и четири долара.

— Да.

— Мисля, че можем да си позволим да ги платим.

— Знам, но дали искаме?

В този миг Хейс започна да се чуди дали Кейтлин действително е забравила да плати. Не беше сигурен, но и не си направи труда да попита.

— Може би трябва да изчезваме — предложи тя.

Тръгнаха по тротоара. Колата им беше паркирана на следващата пряка. Нощта беше хладна и мъглата се виеше в краката им. Хейс очакваше, че управителят на ресторанта ще се втурне подире им, заплашително размахал сметката. Кейтлин каза на Хейс да върви, да не бяга. Чувстваха се добре — погълнати от мъглата, със съзнанието за това, което бяха сторили.

В колата Кейтлин го прегърна и го притисна до себе си.

— По дяволите — рече Хейс. — Направихме го.

Поемаше дълбоко хладния и влажен въздух, ухаещ на борове и морска сол. Хейс не си спомняше кога за последен път бе вкусвал въздуха, който дишаше.

— Изплаши ли се? — попита Кейтлин. — Мен не ме беше страх. Страхотно преживяване. Сякаш душата ти излиза от тялото.

Не разговаряха много, докато пътуваха за дома си. Но Хейс знаеше, че пак ще избягат от някой ресторант, без да платят. Така и стана. Два пъти за две нощи, в различни ресторанти.

Оказа се лесно. Хората ги харесваха. Никой не предполагаше, че ще откраднат нещо.

Но изведнъж им писна, именно защото беше лесно.

Нямаше ли риск, нямаше и удовлетворение.

Същата вечер Кейтлин влезе в един магазин за алкохол, пхна бутилка каберне от 1968 г. под мантото си и излезе. В колата развълнувано каза на Хейс, че това вече е нещо възбуждащо. Беше въодушевена и черпеше енергията си от озона във въздуха.

Известно време крадяха от магазините. Имаше риск. Можеше да ти се случи нещо, когато излезеш от магазина с бутилка вино от двеста и двадесет долара, без да си платил, или със сребърни свещници, или с древен индиански идол с дърворезба.

Това продължи няколко седмици. Накрая вълнуващата тръпка постепенно се износваше и отслабваше. Кейтлин стана раздражителна като котка, тръгнала на лов. Хейс се чудеше какво ще последва.

Бяха на вечеря в Сан Франциско с делови партньори, когато се поведе разговор за кражби с взлом. Две от жените бяха заварили домовете си разбити и обрани.

Имаш чувството, че са те изнасилили, както се изрази една от жените. Да знаеш, че някакъв идиот е нахлул в дома ти и е ровил в гардероба ти.

Кейтлин слушаше мълчалива и замислена. Приличаше на Джокондата. Сякаш си спомняше за някое приятно сексуално преживяване. И Хейс разбра какво ще последва.

Върнаха се у дома и преди тя да спомене нещо, той каза:

— Искам да знаеш — трябва да разбереш, че кражбата с взлом не е някакво дребно престъпление. Хората отиват в затвора заради такова нещо. Сериозно е. Могат да те застрелят или да те ухапе куче. Опасно е.

— Ако се опитваш да кажеш, че е непривлекателно, не си намерил правилния подход.

Хейс бързо смени тактиката и рече:

— Това се прави по специфичен начин, за който не знаем нищо. Ето, това се опитвам да ти кажа.

— Като занаят е. Има майстори, наемници и чираци.

— Точно така. Пък и нали те познавам — заемеш ли се с нещо, няма да искаш да грешиш като някой невеж смотаняк.

— Тъкмо за това мислех.

— Добре.

— Ще намерим професионалист. Ще станем чираци на наемник.

— Да тръгнем ей така и да намерим някой? Това ли си намислила? Бъди сериозна. Престъпниците не подават заявления за работа.

— Така ли мислиш?

ЕвХаТек имаше около шестстотин служители, заети с преките продажби, поръчките по пощата и търговията на дребно. В отдел „Кадри“ в главното управление в Сан Рафаел всяко тримесечие се получаваха над хиляда заявления за работа. Кейтлин накара Хейс да прегледа всички, подадени през последните шест месеца.

Той не вярваше, че ще се намери толкова тъп кандидат за работа, че да признае, че има присъда. Оказа се обаче, че има такъв. Ралф Артис Нол от Сан Пабло, който търсеше работа като монтьор или пазач. Имаше, една присъда за неприлично държание и две — за углавни престъпления — притежаване на откраднати вещи и обир с взлом.

През последните няколко месеца компанията използваше рекламни диплянки, за да увеличи продажбата на бразилски кожени чанти. Черните, с делови вид, вървяха добре. Но бежовите, сините и червените, които се използваха за курорт и ваканции, залежаваха в складовете. Хейс измисли примамка — купиш ли си комплект чанти, добиваш право да отидеш на почивка. Кандидатите се определяха чрез жребий по номерата на застрахователните полици. Сега вече и бежовите, и червените и сините чанти започнаха да се продават.

Тази инициатива струваше на компанията само няколко долара на полица. За да я получи, клиентът трябваше да попълни формуляр, в който вписваше датата на пътуването. Компанията изпращаше награди само на неколцина, но всички формуляри минаваха през главното управление в Сан Рафаел. С едно докосване до клавиатурата на компютъра Хейс можеше да види имената, адресите и телефонните номера на притежателите на полици, които щяха да заминат на почивка. Можеше да избира най-скъпите квартали.

Схемата не можеше да бъде разкрита, защото обхващаше най-различни райони от града и околността. Хората бяха само обикновени пътници. Единственото общо между тях беше запазената марка на производителя на пътническите им чанти.

Гаранцията не беше сто процента. Хората променяха плановете си, без да се обаждат. Напълно подходяща работа за безработен бивш затворник като Нол.

— Какво искаш? — попита Хейс. — Това е най-вълнуващото, което мога да направя.

— Щом настояваш да знаеш истината, ще ти я кажа. Тази работа вече не ме шашва. Всичко се изтъква с течение на времето.

— Стори ми се, че се забавляваш.

— Така ли? Съжалявам — правех го насила. Покрещях малко, счупих няколко неща. Но не се получи.

Хейс лежеше в тъмното и се опитваше да разбере какво означава това.

— По дяволите — рече той. — И какво ще правим сега?

— Не знам — отговори Кейтлин малко по-бодро — Предполагам, че трябва да използваме въображението си.

10.

Нол паркира микробуса пред дома си и изключи двигателя. Сетне извади стотачките изпод седалката си.

Започна да ги брои. Бавно. Приятно му беше да прелиства тези красиви банкноти.

Стигна до петдесет, а беше още в началото.

На сто имаше още много да брои.

Сто и петдесет. Продължаваше да брои.

Към края на пачката вече можеше да отгатне колко ще бъдат стотачките. 198. 199. 200. В ръцете си държеше двадесет хиляди долара.

Прииска му се да събуди Мери, да хвърли парите във въздуха, да я засипе с дъжд от банкноти. Но я остави да спи.

Тя пазеше един буркан в кухнята, където Нол слагаше спечеленото. От години правеха така. Мери никога не питаше какво има в буркана или как е попаднало там. Имаше ли вътре пари, тя ги използваше. Така се справяше с плодовете на престъпността. И така Нол пускаше в обращение тези плодове.

Само че този път сумата беше голяма. Ако Мери бръкнеше в буркана и извадеше пълна шепа стотачки, можеше да изпадне в шок.

Нол не спомена нищо по време на закуската. Задържа парите в джоба си. Каза ѝ, че ще му трябва микробусът и тримата се качиха в него. Тя не погледна към купчината вещи отзад. След като Мери слезе, Нол закара среброто и останалото на Анди Попс и получи две хиляди и седемстотин долара. Пак в стотачки.

Сега вече пачката стана подозрително дебела. Щом веднъж стигнеше до определен размер — до критичната маса — човек трябваше да се справи с нея. Нол знаеше, че ще направи нещо екстравагантно, дори малко глупаво, но нямаше значение. Имаше граница. Плащаха си редовно сметките, Мери спестяваше пари в банката. Той можеше да направи нещо безразсъдно и то нямаше да навреди никому. Нямаше дори да го усетят.

Нол излезе на магистралата и се отправи на север. Между Сан Пабло и Бъркли имаше най-малко десетина магазина на открито за използвани коли.

— Трябва ни автомобил — рече Нол.

— Ами микробусът? — попита Рой.

— Ще го запазим.

— Добре.

Нол минаваше бавно покрай всеки паркинг. Редица след редица от лъскави хромирани коли. Господи!

Спря и излезе от микробуса. Рой също слезе и го погледна, без да каже нищо — знаеше какво означава погледа в очите на баща му. В края на паркинга имаше един син шевролет камаро. Нол започна да го оглежда. Гумите бяха запазени. Не беше ръждясал отдолу. Километражът показваше, че е на 78 554 километра, но едва ли можеше да му се вярва.

Нол седеше на предната седалка на шевролета, когато продавачът се приближи към колата. Тип на средна възраст, с изпъкнало под ризата шкембе. Говореше носово. Наведе се през прозореца и рече:

— Наистина е състезателна.

— Да — отговори Нол. — Така пише на бележката под чистачката. От коя година е — 1977 или '78?

— От '77 е. Колекционерите ги купуват.

— Ами ако това ме разубеди?

— Все ще измислим нещо.

— Как се казваш? — попита Нол.

— Наричай ме Ед.

Беше му ясен. Веднага долови акцента. Знаеше как да говори с такива като Ед.

— Ед, аз съм Съни. Слушай какво ще ти кажа. Ще се разберем много по-добре, ако не се опитваш да ме прецакаш? Знам, че колата има определена цена. Защо не ми кажеш колко искаш за нея и да започнем оттам?

Ед отстъпи назад и огледа шевролета от край до край, като че ли го виждаше за пръв път.

— Мисля, че мога да пусна това сладурче за три хиляди и половина.

— Не е ли малко солено?

— Ще видиш, че си струва, когато я покараш.

Ед даде на Нол ключовете и седна до него, а Рой се настани отзад. Нол превъртя ключа и двигателят запали от първия път. Приятно бръмчене. Вървеше добре.

— Спирачките са малко кофти — отбеляза Нол, когато спряха на светофара.

— Ще ти намеря монтьор. Няма да се набутах много.

— Ще ги оправя сам и ще съм на далавера.

— Поправяш коли, а? — заинтересува се Ед.

— Всичко поправям.

Нол върна шевролета на паркинга и провери компресията в цилиндрите. Носеше си измервателен уред — беше се подготвил. Компресията беше нормална. Успя да свали цената на три хиляди. Отидоха в офиса, който се помещаваше в една къща. Нол плати в брой и започна да попълва формулярите.

— Сигурно си от Оклахома — подхвърли Ед, докато Нол пишеше.

— Ти също.

— Роден съм в Окмалги. А ти?

— Аз съм от едно градче на име Лийнапа, близо до границата с Канзас — отговори Нол. — Родом съм от Сапулпа, но се преместихме, когато бях малък. Отдавна ли се махна оттам?

— Вече дваисет и три години.

— Аз — от четиринайсет. Понякога ми се струва, че са сто и четиринайсет.

— Напълно те разбирам. Не съм ял свястно печено пиле, откакто дойдох тук. Но това място ме привлича. Поживееш ли тук някоя друга година, ставаш част от местните.

Нол попълни и последния формуляр, подписа се на всичките и ги подаде на Ед.

— Природата тук е хубава — продължи продавачът.

— Може да бъде — ако повали малко.

— Мислил ли си да се връщаш в Оклахома?

— Не.

— Аз пък мисля — каза Ед. — Всеки ден.

Нол остави микробуса на тротоара пред магазина. Щеше да го прибере по-късно. Седнаха в шевролета, закопча колана на Рой и

потеглиха за вкъщи. Нол се чувстваше малко потиснат. Не беше нормално — би трябвало да е в повишено настроение. Нова кола. Шевролет камаро Z-28. Но нещо го измъчваше и той знаеше какво е то. Ед. Тъгуващият по родното място Ед му развали настроението.

Спря на светофара, изчака да светне зелената светлина и натисна педала на газта. Гумите изсвириха, сетне отново запяха, докато сменяше скоростите.

Е, така беше по-добре. Почувства се пак на осемнадесет години.

— Наистина е състезателна — каза Нол.

— Тъй вярно, сър — отговори Рой, като се държеше за седалката.

— Хвърчи като стрела.

— Тъй вярно.

— Майка ти ще се шашне.

— Точно така.

Областният съвет на Марин се намирал в Сан Рафаел. Рой люлееше крака на една пейка, а Нол търсеше адреса на една карта на Тибурон. На хребета на хълма. В края на шосето.

Къщата беше оценена на един милион и двеста хиляди долара. Името, фигуриращо в списъка за данъците, беше Хейс Тилтън Тийл. Съсобственичка — Кейтлин Хеймс.

Нол се вгледа в имената и си спомни за разплисканата боя, счупените прозорци и налудничавия смях.

До пейката, на която седеше Рой, имаше телефон с указател. Нол го прелисти. Готово! И двамата ги имаше там. На един и същ, телефонен номер — 771.

Можеше да пусне четвърт долар, да набере номера и да им се обади. Познай кой е!

Но се отказа от идеята. Какво щеше да спечели от тази си прищявка? Само щеше да си навлече неприятности. Достатъчно му беше, че разбра някои неща за тях. Тъпият оклахомец не беше толкова загубен, в края на краищата. Нол не знаеше кога и как, но беше сигурен, че може да се представи много по-добре.

11.

Пътуваха за Лодай и неокосменият Хармън разказваше на Джералд за кариерата си като звезда в порнофилми. Не игрални, а само десетминутни сценки. Двеста долара за нещо, което и без това можеш да направиш безплатно.

— Ако искаш да участваш, мога да те уредя — предложи той на Джералд. — Ти имаш хубаво тяло.

Джералд се зачуди дали това не е покана да се хвърлят в леглото. Сигурно ставаше дума за филми само с мъже.

— С момчета или с момичета? — попита той.

Пътуваха с колата на Хармън. Изведнъж Джералд установи, че двамата са съвсем близо, притиснати един до друг.

— Понякога има и момичета — отговори Хармън. — Но през повечето време си соло. Самозадоволяваш се. Педалите си падат по това — да гледат как един добре сложен мъж лъска бастуна. Хич не ми пука. Нали си плащам наема.

— Аз нямам проблеми с наема — каза Джералд.

Този път Рурк им беше възложил задача да вземат нещо. Джералд и Хармън трябваше да се срещнат с някакъв си Бугър на паркинга пред щанда за зеленчуци на шосе номер 12, на около пет километра от Лодай. Това беше далеч от Крайбрежието, навътре в долината.

Мистър Рурк им каза да вземат от Бугър хартиено пликче, съдържащо деветдесет и пет хиляди долара.

Изпълняваха най-малко по една такава поръчка месечно, откакто Джералд започна да работи за Рурк. Хармън каза, че Бугър бил моторист. Дърдореше най-различни щуротии, които Джералд не си правеше труда да слуша, но за това му повярва. Оказа се, че Бугър наистина е моторист, само че облечен като нормален човек. Но Джералд умееше да разпознава боклуците. Човек можеше да го свали от мотоциклета му, да му махне кожените дрехи, дори да го изкъпе и подстриже, но нямаше отърване от онези криви крака, счупения нос и

белега на челюстта, а преди всичко — от онези очи като на Марли Мансън^[1] — ледени като мрамор.

Според Джералд Бугър беше или мотоциклетист, или ездач в родео със сериозен опит с LSD^[2] — каквото си избереш.

Караваната на Бугър се намираше на прашния паркинг зад щанда със зеленчуци. Той седеше вътре. Седалката му беше дръпната назад, а ботушите — вдигнати на таблото. Прозорците бяха затворени. На покрива жужеше климатична инсталация.

Хармън спря до него. На караваната имаше рисунка, изобразяваща залез-слънце над високо скалист плато и индианец с наведена глава и увиснало копие, яхнал уморено пони.

Джералд излезе от колата и почука на стъклото на караваната. Бугър се обърна, отвори прозореца и му подаде три хартиени пликчета.

— Ето ти царевицата, домати и марулите — рече той.

Джералд отвори кесии едната по една. Царевица. Домати. Парите.

— Искаш ли да ги преброя в колата? — попита Джералд. — Или предпочиташ да гледаш, докато го правя?

— Искам да се прибера вкъщи, по дяволите.

Бугър беше облечен с китайско кимоно и червен найлонов дъждобран. Държеше кутия бира в ръка. Отдалече можеше да мине за заводски работник или пътен строител.

— Веднага щом преброя парите — отговори Джералд.

Хармън вече беше излязъл от колата и Джералд му подаде двете книжни кесии.

— О, я стига. Не ти вярвам.

— В колата или искаш да гледаш?

— Отивам си.

— Представи си, че си тръгнеш, а парите се окажат по-малко. Никак няма да е добре за теб.

— Не спори с него — обърна се Хармън към Бугър. — Вече би трябвало да го познаваш добре. Само те дразни.

— Може да ги преброя и тук — каза Джералд и Бугър отключи вратата на караваната.

— Има сок от череши — каза Хармън. — Искаш ли?

— Звучи добре — отговори Джералд и се качи в караваната.

На пода имаше дълга синя черга, малък вграден хладилник, видео и телевизор. На прозорците — щори. Джералд ги дръпна.

Леглото избълбука под тежестта му. Дюшек с вода. Джералд пусна хартиената торбичка в краката си и започна да вади парите. Свърши с броенето на първата пачка и я сложи до себе си на леглото.

— Добре — каза накрая Джералд. — Всичко е тук.

— Винаги е така. Няма ли да го разбереш?

— Всеки греши — отговори Джералд.

Излезе от караваната. Хармън му подаде пластмасова чаша със сок от череши. Джералд го изпи.

— Задник — рече Бугър и включи двигателя.

— Не го дразни — каза Хармън. — Той е опасен.

— Съмнявам се. Само един въздухар — отговори Бугър.

Джералд вдигна глава и каза:

— Има само един начин да разберем това.

Бугър се позамисли върху думите му за няколко секунди. Сетне затвори прозореца. Караваната вдигна прах, когато потегли.

На връщане шофираше Хармън. Джералд отвори коженото си куфарче и започна да нарежда вътре пачките от книжната кесия. Бяха точно колкото да го напълни.

Защо ли някакъв си боклук дава на Рурк всички тези пари, при това в брой? Хармън вечно се чудеше за това на глас. Но Джералд мислеше, че се досеща. Предполагаше и какво се купува с тези пари. Само че не виждаше смисъл да разсъждава. Рурк му даваше по осемстотин долара на седмица. Джералд живееше със семейството си и разходите му бяха минимални. Трупаше пари.

— Видя ли го само? — попита Хармън. — Погледна го мръсно, и той изчезна. Ти имаш бъдеще в този бизнес.

— Надявам се да не е така — отговори Джералд.

— Имаш ли други идеи?

— Искам да отворя полинезийски ресторант. Тук няма такива. В Сан Франциско има италиански, мексикански, тайландски, кубински и около петдесет вида китайски ресторанти. Но не и полинезийски. Това е нещо различно. Откъсваш се от конкуренцията, създаваш си свой бизнес. Така пише в книгите.

— И какво? Ще ставаш и ще лягаш там, ще ходиш на едно и също място всеки ден? Ще се ожениш, ще ти се народят хлапета, които

ще ти се мотаят в краката? Господи, каква досада! Наистина ли мислиш, че това ще стане?

— Ако ми провърви — отговори Джералд.

---

[1] Един от прословутите убийци на бременната актриса Шарън Тейт и четирима нейни гости в имението ѝ в Бевърли Хилс през 1969 г. — Бел.пр. ↑

[2] Опиат, който предизвиква халюцинации. — Бел.пр. ↑

12.

Мери не ги видя. Тя стоеше до вратата за персонала. Нол беше паркирал на около петнадесет метра от нея, но тя търсеше микробуса.

— Мамо — извика Рой.

Мери се приближи до шевролета. Нол ѝ отвори вратата и тя се качи.

— Знам, че е разточителство.

— Нуждаем се от толкова много други неща. Сметките за следващия месец.

— Хей — рече нежно Нол и сложи пачката в ръката ѝ.

Дори след покупката на колата оставаха още деветнадесет хиляди долара.

За секунда Нол не беше сигурен какво ще направи Мери с парите. Помисли си, че ще ги хвърли в лицето му. Или ще отиде до кофата за боклук и ще ги пусне там. Но накрая тя ги пхна в чантата си и я притисна до гърдите си.

— Попаднал съм на истинска златна мина — рече Нол.

— Знам.

— Винаги съм искал да карам истинска кола, а не онзи микробус.

— И аз искам нещо.

— Така ли? Ами да отидем да го купим. Веднага.

Мери отвори чантата си и извади сгъната диплянка със снимки на недвижими имоти. Имаше ги на входа на всеки супермаркет и универсален магазин. Списък на къщи за продан.

Нол не знаеше, че е взела една от тези брошурки.

Тя я разгърна точно на страницата, която бе избрала.

— Намира се чак от другата страна на Су-сити. Има доста път дотам — каза Мери.

— Облегни се назад и се отпусни — рече Нол.

Шевролетът избуча от паркинга.

— Колата е състезателна — обади се Рой от задната седалка.

Излязоха на магистралата след около тридесет минути. Мери започна да чете указанията от диплянката. В продължение на два-три километра минаваха покрай разни отбивки от пътя, странични шосета и ниви, из които бяха разпръснати къщи.

Беше юли. Нол включи климатичната инсталация. В Сан Франциско сигурно трябва да си облечеш пуловер. Но тук — на няколко километра от океана и мъглата — лятото си е лято. Тревата беше пожълтяла. Кравите и конете се печаха на слънцето.

Мери му каза да завие пак надясно и после спряха пред тухлените порти на Еджуд Манор. Отпред висеше табела, на която пишеше, че в къщата има четири спални и първоначалната цена е 189 500 долара.

Нол хвърли един поглед наоколо и пресметна, че на близо шейсет хиляди квадратни метра са разположени стотина ферми. Някои от къщите бяха довършени, а другаде имаше само бетонни плочи в земята.

— Хайде — каза Мери. — Нали искаше да караш? Карай!

Нол пое бавно по асфалтираните улици. Навсякъде бяха разпръснати купчини дървен материал, кашони с керемиди, чимове, млади дървета, изтръгнати с корените и конопени платна — сякаш някой строеше предградия в средата на пасбището.

Нол се замисли за миг и установи, че това наистина е така.

Проблемът беше, че всеки искаше да участва в надпреварата. Хората смятаха, че са спечелили от лотарията, ако живеят на един час път от първото улично задръстване на магистралата. За тях това означаваше, че се радват на хубав живот.

— И през ум не ми е минавало да купуваме къща, Съни — каза Мери. — Но ти започна да печелиш добре... Затова се замислих. Искам да имаме собствен дом. Без хазяи, а? Толкова много го искам, че вече не ме интересува откъде идват парите.

Почвата в браздите, които оставяха булдозерите, беше почти черна. Небето беше синьо. В далечината се виждаха очертанията на засети с пшеница възвишения. През есента, след един обилен дъжд, те щяха да станат зелени като сукното на маса за бiliarд. Нол се зачуди кога ли някой ще реши да построи и там къщи.

— Днес си мислих за Оклахома — рече той. — Опитвах се да се сетя защо се магнахме оттам.

— Не си ли спомняш? Искахме да ни върви като по мед и масло. Мислехме, че мостът „Голдън^[1] Гейт“ е от чисто злато. Щяхме да откъртим парче и да живеем от него до края на живота си.

— Да, точно така — отговори Нол. — Понякога забравям.

Асфалтът свърши. Намираха се пред една пуста нива с ограда. Портата в другия край беше отворена. Нол видя, че, земята е разпределена на парцели. Още няколко места бяха маркирани с найлонови ленти. Имаше и една по-дълга улица.

— Е, какво ще кажеш? — попита Мери.

Нол обърна по сухата трева и потегли по обратния път.

— Мисля, че ми трябват още малко пари и че е по-добре да се заема с работа, ако искам да ги спечеля.

---

[1] Golden (англ.) — златен. — Бел.пр. ↑

13.

Анди Попс не повярва на очите си, когато вдигна глава от бюрото си и видя един наркоман, застанал пред него с купчина откраднати вещи в ръце.

От пръв поглед се виждаше, че този тип се друса. Носеше радио с часовник, китара, радиокасетофон с провиснали жици... Анди Попс си направи съответния извод относно произхода им.

— Купуваш ли? — попита младежът.

Анди Попс не отговори веднага, а посегна към бутона на вътрешния телефон върху бюрото си.

— Къде е охраната ми? — попита той. — Моментално да дойдат тук.

— Искам да говоря с прекупвача — рече наркоманът.

Той имаше изпито и бледо лице, като на мъртвец. Кокалчетата на ръцете му стърчаха. Беше вече смъртник и само лошите навици го държаха на крака и го караха да действа.

— Няма такъв — отговори Анди Попс. — Как влезе тук?

— Един камион минаваше, вратата беше отворена и влязох. Слушай, нося хубави неща — каза младежът и тръгна към Анди.

Преди гъркът да успее да го спре, онзи стовари нещата върху бюрото му.

— Да дойде охраната — изкрещя Анди Попс по вътрешния телефон.

— Погледни само — настоя наркоманът.

— Не искам да гледам. Боклуци. Не те искам тук. Правиш грешка. Ние не купуваме крадени вещи.

— Не съм ги откраднал.

— Не ме обиждай. Взимай си партакешите и изчезвай.

— Виж — повтори онзи и започна да рови в джоба на панталона си.

Извади нещо лъскаво и го сложи на бюрото.

Анди Попс видя, че двама души от охраната му бързат през тъмния склад. Съзря обаче и онова, което младежът сложи на бюрото му. Златна пеперуда със скъпоценни камъни, разтворила криле на цели седем-осем сантиметра. По всяка вероятност изработена през 30-те години.

Анди Попс ѝ хвърли един поглед и бързо вдигна очи. Но не пропусна да забележи, че пред него лежи истинско съкровище.

— Погледни това — рече наркоманът.

Анди Попс задържа погледа си върху него, но пред очите му още беше пеперудата. Тялото ѝ — удебелено в средата и изтънено в двата края — беше направено от овални диаманти, които се съчетаваха идеално с тънката златна обковка. Най-големите диаманти бяха близо до отличителния знак. На крилата се редуваха кръгли смарагди и овални диаманти. Страхотна брошка.

— Виж — каза пак младежът.

Анди Попс се подчини с огромна досада и побутна пеперудата. Отдолу имаше маркировка за каратите.

Очите на гърка виждаха по-добре, отколкото изглеждаше. Той хвърли пеперудата на бюрото и бързо каза:

— Още един боклук.

— Ами това е супер.

Двамата пазачи се приближиха и хванаха наркомана за лактите.

— Петдесет долара за всичко — отсече Анди Попс. — Защото те съжалявам. И то при условие, че няма да ми се мяркаш пред очите и ще забравиш, че си бил тук.

— Само петдесет. Това нещо е толкова красиво.

— Четирийсет. Пък ако искаш, задръж си боклуците. Все ми е едно. И без това трябваше да извикам полицията.

Наркоманът взе пеперудата. Поколеба се. Анди протягаше ръка към портфейла си. В бюрото имаше само петдесетачки. Намери две по двайсет и едно десет. Сложи банкнотите на бюрото. Идеята му беше онзи да остави десетте долара.

Дали наркоманите се вглеждаха в щампите на златните предмети?

Едва ли. Те си мислеха за съвсем други неща.

— По дяволите — изруга младежът.

Той сложи пеперудата на бюрото и прибра трите банкноти.

В същия миг пазачите го хванаха и го отведоха.

След по-малко от минута единият се върна, но пеперудата вече не беше на бюрото.

— Разкарай тези боклуци оттук — рече Анди Попс. — Не ги искам в склада.

— Да, сър — отговори пазачът. — Съжалявам. Вратата беше отворена само за десет секунди и не сме го видели.

— А трябваше.

— Не знам как е станало. Лоша работа.

— Хайде, не се тормози — успокой го Анди Попс. — Ставали са и по-лоши неща.

14.

Хейс научи лошите вести, докато пиеше кафе и хапваше кроасани. Седеше на задната тераса в огромния си осмоъгълен дом, където обикновено закусваше, когато времето беше хубаво.

Прекарваше дълги часове на това място. Кейтлин мислеше, че е привързан прекомерно много към терасата. И той наистина я обичаше. Предимно заради гледката. Оттам се виждаше по-голямата част от залива, целият мост Голдън Гейт, Оукланд и Сан Франциско от двете страни.

Но според Кейтлин това му занимание беше опасно. Седеше си на терасата, възхищаваше се на гледката и мислеше, че е щастлив. Беше напълно доволен.

Кейтлин си сложи трикото и направи няколко упражнения. Хейс не я погледна. Тя се приближи до него и застана зад стола му. До подноса със закуската му имаше портативен телефон и компютър. Това не беше необичайно, защото Хейс обичаше да е в течение на съобщенията, пристигнали във фирмата му.

— Кафето ти е с кофеин — отбеляза Кейтлин.

— Днес е така.

— Аха. Значи ще се катерим по стените. Не очаквай, че ще те сваля на земята.

Той не отговори.

— Кроасани и конфитюр. Масло. Сметана. А линията, скъпи? Холестеринът? Тлъстините? Ще пукнеш преждевременно от ядене.

— И без това съм свършил.

Кейтлин реши да не му обръща внимание. Това беше единственият изход, когато беше настроен да се кара.

Тя се отдалечи на няколко крачки и започна всекидневната си гимнастика. Срещнеше ли съпротива, Кейтлин се отдръпваше. Тези настроения на Хейс обикновено не продължаваха дълго. Трябваше да го глези от време на време.

Въпреки това Кейтлин се зачуди какво му има. Хейс беше нервен — нямаше никакво съмнение.

Той блъсна настрана подноса със закуската, придърпа компютъра към себе си и го включи.

Натисна няколко клавиша и влезе в системата на компанията. Започна да преглежда електронната поща — няколко съобщения и два дълги документа. После някакви колони от цифри.

Точно те му трябваха. Хейс ги прегледа и стигна до края — заветния последен ред.

Онова, което видя обаче, не му хареса. Кейтлин го познаваше добре и разбра това.

— Някаква неприятност ли, скъпи? — попита тя.

Дори и да чу въпроса, Хейс не го показва с нищо. Той протегна ръка към телефона и започна да натиска копчетата.

Евън Рурк караше към Сан Рафаел, когато телефонът в колата му изчурулика.

Намираще се в средата на един завой. Телефонът отново изчурулика и когато пътят стана прав, Рурк вдигна слушалката.

— Евън — чу се гласът на Хейс. — Трябва да поговорим.

Хейс беше нервен.

— Добре — отговори Рурк. — Говори.

— Пред мен е годишният отчет. Видя ли го?

— Не.

— Никак не е приятен.

— Не съм изненадан — каза Рурк.

Налагаше се да вика, защото двигателят боботеше и вятърът плющеше на предното стъкло.

— Евън, нямаме никакви дивиденти.

— Не съм изненадан — изкрещя отново Рурк.

— Аз пък съм.

— Не би трябвало. Тенденциите са неблагоприятни. Всичко, което спечелим, се изяжда от търговията на дребно.

Веригата от магазини беше идея на Хейс. Той бе настоявал да я създадат.

— Това е неприемливо.

— Не знам какво да ти кажа, приятелю. Цифрите не се вълнуват от това дали ги приемаш или не. Те са си там.

— Дивидентът ми е необходим.

— А откъде да го имаш? Ако искаш дивидент, трябва да печелиш пари. А ние не печелим много. Няма да се учудя, ако ми кажеш, че имаме загуби.

— Сто и четирийсет хиляди долара.

— Не съм изненадан.

— Нима? Само това ли имаш да ми кажеш?

— Не се плаши.

— Винаги сме имали дивидент.

— Нищо не е вечно. Особено в бизнеса.

— Парите ми трябва.

Рурк застигна едно волво, което взимаше бавно завоя. Мустангът на Рурк почти се допря до задния му калник. Щом пътят стана прав, Рурк включи на трета, изфуча и го задмина.

— Парите ми трябва — повтори Хейс.

И той крещеше.

— Нали още получаваш заплата? Сто и осемдесет хиляди долара годишно. Не е зле за капитан, чийто кораб се е натъкнал на подводна скала.

— Аз не съм единственият капитан. И не сме се натъкнали на подводна скала. Сто и осемдесет хиляди няма да ме оправят.

— Петнадесет хиляди на месец.

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш? Това са само петстотин долара на ден. Зъболекарите изкарват повече.

— Ти живееш охолно — рече Рурк. — Това винаги ме е тревожило. Не съм го споменава до сега, защото не е моя работа. Само се чудя какво ще стане, когато парите свършат съвсем. А това е неизбежно, да знаеш. Има ли възход, идва и падението. Хубавите времена непременно завършват с лоши. Трябва да си готов да ги преживееш.

Рурк не чу отговора на Хейс. Вятърът и бученето му попречиха да разбере дали е още във връзка с него.

В този миг Хейс проговори.

— Хей, Евън, благодаря за помощта.

Сетне линията наистина прекъсна.

— Нещо не е наред — рече Кейтлин. — Чувствам го.

Хейс се обърна.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм.

— Голяма си ясновидка.

— Не бъди груб. Кажи ми какъв е проблемът.

— Нямаме пари.

— Не може да бъде. Видях те да преглеждаш сметките. Мога да ти покажа облигациите и квитанциите за доходите от наема. Притежаваме няколко сгради с апартаменти.

— Всичко, което печелим, изтича някъде. В момента живеем само от ипотеки.

— Гледай по-оптимистично на нещата.

— Знам само, че нямаме пари.

— Няма да те търпя такъв. Забранявам ти да ме отчайваш така.

— Искаш да се махна ли? — попита Хейс. — За това ли намекваш?

— Няма да позволя да ми разваляш настроението.

— Искаш да се разкарам ли? — повтори той.

— Да.

— Благодаря.

Нол седеше до една маса в парка край булевард „Тибурон“. Отсреща се намираше кръстовището за Алтамонте Драйв. Той ядеше кифла с канела и пиеше кафе от пластмасова чаша. Рой седеше до него и разглеждаше снимки на бейзболни звезди.

— Да вървим, сине — рече Нол.

Бяха в шевролета и двигателят вече работеше, когато Хейс мина покрай пътния знак в подножието на хълма и се отправи на запад.

— Сложи си колана — каза Нол и момченцето го закопча.

Нол изчака няколко секунди и потегли след черното беемве. Нол вдигна деветдесет километра в час. Но беемвето летеше като стрела. Нол натисна педала на газта и го настигна.

Искаше да научи нещо повече за Хейс и Кейтлин. Днес имаше свободен ден, но имаше и по-лоши начини да го прекара.

— Бързо! — каза Рой.

— Точно така.

— Като на рали.

— По-точно преследване.

— Задмини го, татко.

— Не. Така е добре.

Нол беше на около четиридесет метра зад беемвето. Но дори и Хейс да се обърне и да видеше шевролета, нямаше да разбере нищо. Това беше още една от причините, поради които Нол купи колата.

Беемвето се насочи на юг, към моста Голдън Гейт. Нол го последва.

Искаше да се заяде с тях. Заинати се. Търсеше противопоставяне, защото те не му казаха нищо за себе си, а той изгаряше от желание да научи колкото може повече.

Беемвето пое по шосето за Сан Франциско. На южния край на моста имаше два варианта. Улица „Ломбард“ вляво водеше към центъра на града, а Парк Президио Драйв — към жилищния комплекс „Ричмънд“ и парка. Беемвето продължи наляво. Нол се приближи до него, като се смеси с останалите коли.

Пасифик Хайтс — от северната страна на склона — беше богаташки квартал. Стари къщи, ниски сгради с апартаменти. Уличката беше тясна и всичко се намираше наблизо. Постройките бяха долепени една до друга. Някои бяха досами тротоара. Пред други имаше малки тревни площи.

Сан Франциско винаги изнервяше Нол. Той беше израснал сред дивата пустош, където можеше да стреляш с пушка и да бъдеш сигурен, че няма да улучиш нищо друго освен тревата или голата земя.

Сан Франциско беше ограден с вода от трите страни и това огромно пространство потискаше Нол.

Беемвето влезе в алеята за коли пред един жилищен блок и спря. Хейс слезе.

Нол отби встрани, за да могат другите коли да минават покрай него. Сградата беше четириетажна, тясна. Отзад имаше градинка.

Хейс се изкачи по стълбите и отключи външната врата.

Всеки от апартаментите отпред имаше по един голям прозорец, който гледаше към улицата. Този на приземния етаж беше отворен. Щорите от ратанова палма бяха вдигнати. Нол погледна през решетката от ковано желязо и видя високите тавани, висящите растения и плакатите вътре. От помещението се разнасяше весела музика.

Апартамент на жена. В същия миг я видя. Точно така — жена.

Млада, малко над двадесетте. Великолепна. Облечена с тъмночервено трико и розов клин. Слаба, но каква фигура! Русата ѝ коса беше вързана на опашка, която подскачаше насам-натам.

Тя прекоси стаята и се приближи до вратата на апартамента. Нол я видя само за една-две секунди, но много я хареса. Не само заради очевидната ѝ привлекателност.

Смешно — виждаш някаква непозната и вече си съставяш мнение за нея. Ала Нол вярваше на инстинктите си. Може би това се дължеше на престъпната му дейност. С колко непознати се бе срещнал, докато оглеждаше домовете им и докосваше принадлежностите им. Жената живееше тук. Грижеше се за апартамента си. И за себе си. Дори една млада жена трябва да полага усилия, за да изглежда така. Тази музика и трикото — явно играеше аеробик.

Тя премина с леки бързи стъпки и погледна през шпионката. Сетне махна веригата от вратата и я отвори широко.

Хейс влезе вътре. Протегна ръце, жената се приближи до него. Целунаха се.

Нол скри колата си зад ъгъла. Каза на Рой да чака и отиде до сградата.

Вратите бяха остъклени. Той видя тесните коридори и външните врати на четирите апартамента на приземния етаж. Жената живееше в 1-Б. На металната табелка на пощенската кутия срещу 1-Б пишеше Г. Гибс. Когато Нол отново погледна към апартамента ѝ, щорите бяха спуснати. Нямаше желание да чака.

По пътя за дома си Нол се замисли за жената. Г.Гибс. Как ли е малкото ѝ име? Глория? Гленда? Нямаше значение. Самата тя — също.

Но не можеше да не мисли за нея. Видя я и тя веднага му допадна. Испита съжаление към нея.

15.

— Защо не ми се обади? — попита русокосата с опашката и се опита да се освободи от прегръдките на Хейс. Името ѝ беше Грейс Гибс.

Но той не искаше да я пуска и плъзна ръце по гърба ѝ.

— Изведнъж ми се дощя да те видя — отговори той.

— Нали имаш телефон в колата?

— Добре де, не се обадох. И какво от това?

Ръцете му спряха да се движат.

— Можеше да съм излязла. А аз искам да бъда тук, за теб. За да не си губиш напразно времето.

— Имах желание да рискувам. Времето е мое, както и телефонът в колата, и този апартамент.

Той я стисна здраво за талията.

— Ти не ми вярваш — рече Грейс.

— Ако ще ми говориш така...

— Няма — каза тихо тя и го целуна по устата.

Напусна дома си на осемнадесет години. Беше родена в Чейс Каунти, Канзас. Естествено, в Калифорния никой не беше чувал за Чейс Каунти, където къщите и фермите се гушеха в тревистите възвишения като бебета в майчината гръд. Повечето хора свързваха Канзас с Дъст Боул^[1] и с безкрайните пшеничени ниви, които се простираха от двете страни на магистралата между Денвър и Канзас Сити.

След известно време тя престана да споменава за Чейс Каунти, а за Канзас говореше само ако ѝ се наложеше. Нека да мислят, че там има само равнини и прах. Какво ѝ пукаше? Нали се бе измъкнала оттам.

Искаше да се махне, откакто се помнеше. Имаше приятел — няколко години по-голям от нея — стажант-мениджър. Той получи работа в хотел „Емпория“ в Сан Франциско. Ако Грейс му отидеше на гости, имаше къде да спи и работа като камериерка.

Две седмици след като завърши училище, тя се качи на автобуса за Сан Франциско. Семейството и приятелите ѝ я изпратиха, като мислеха, че ще се върне след един-два месеца. Изуми се, че всички очакваха да използва билета си за връщане. Защо не се поогледаха наоколо? Защо не се вгледаха в нея? Нямаха ли очи?

Грейс беше сигурна в две неща. Нямаше да се върне, докато не се сдобиеше с изисканост. И нямаше да чисти хотелските стаи дълго време.

Защото знаеше, че изглежда добре. „Хубава“ не беше точната дума. Хубост можеш да срещнеш навсякъде. Дори красивите жени не бяха нещо необикновено. Тя беше едно ниво по-горе — привличаше хорските погледи като булка, тръгнала към олтара. Беше специална.

Грейс знаеше, че се откроява сред другите жени. Сигурна беше, че ще има успех в Калифорния.

И се оказа, че е имала право.

И през ум не ѝ бе минавало обаче, че обаянието ѝ може да не е достатъчно. То започва да те обсебва, привлича вниманието ти, но не те миропомазва. Можеш да заслепиш света и пак да се бъхтиш напразно.

Грейс видя Хейс за пръв път, докато работеше в една търговска изложба за домакински стоки. Тя стоя там три дни, по седем часа, като демонстрираше машина за макаронени изделия и кафеварка за еспreso — с високи токчета, чорапи на рибена кост и малко видоизменена униформа на сервитьорка, чиято горна част разкриваше почти целите ѝ гърди.

О, мъжете непрекъснато ѝ намираха работа. Караха я да меси тесто и да прави макарони. Хейс беше един от тях. Той изглеждаше добре, бърбеше. Но нищо повече: След три седмици Грейс вече работеше в едно фотографско ателие на улица „Фолсът“. Когато той влезе вътре.

Снимаха я за каталози за бързо съхнещи бански костюми. Грейс беше с един от тях — от златисто ламе, с малки триъгълници на гърдите и парче плат отзад. Ъй пак на високи токчета.

Хейс познаваше фотографа. Размени с него няколко шеги и реплики, без да я поглежда. Отбягваше я, държеше се хладно.

Фотографът направи още няколко снимки и я накара да си сложи друг бански костюм. Тя мина покрай Хейс и той вдигна учуден глава,

сякаш едва сега я забеляза. Каква случайност!

— Хей! — каза той. — Ти?

— Все си мислех, че няма да ми досаждат — отговори Грейс. — Но няма отърване.

— От какво?

— От разни извратени типове, които ме зяпат.

— Би трябвало да си свикнала вече. Пък и в момента, в който спрат да те зяпат, ще останеш без работа.

— По време на работа е друго. Дразнят ме онези, които надничат. Те си правят удоволствието, а за мен — нищо. Все едно те опипват в асансьора. Нали се сещаш за какво намеквам? Получавах нещо безплатно.

— Не бих го нарекъл така — отговори Хейс. — Аз си поръчвам музиката, аз ще плащам.

Сетне я покани на вечеря в ресторант. Тя отказа.

Хейс подхвърли още няколко предложения. Настоя за обяд, но тя пак не се съгласи.

Той стоя в ателието почти целия следобед. Накрая я покани на кафе и този път Грейс прие.

Заведе я в „Палас“. Не скри венчалния си пръстен и това й хареса. След като известно време са те лъгали, започваш да цениш честността.

Преди да му се разгорещи кръвта, тя рече:

— Искам да ти кажа как аз разбирам нещата. Ти поръчваш музиката, ти си шефът — чудесно. Само че мен са ме сваляли толкова много шефове, че ми е писнало. Започнах тази работа преди шест години. Един месец бях фотомодел за различни списания, каталози и телевизионни програми.

— Прекрасно!

— Мислех, че всеки месец ще бъде така. Ала нищо не съм разбрала. Сега ме снимат по бикини. После ще бъде по бельо и край. Никой няма да ме потърси за друго.

— Така е — съгласи се Хейс.

— От два месеца не съм си плащала наема и съквартирантката ми е готова да ме изхвърли на улицата. Диференциалът на колата ми е разбит. Дълга пари на сума хора. Шест години седя на маси като тази и слушам предложения за работа, подхвърлени ми така, че да падна на

колене и да се моля. Гадни ми се от шефове. Не искам да летя с твоя самолет до Палм Спрингс, нито да прекарам почивните дни на яхтата ти. Не можеш да ми кажеш нещо, което не съм чувала, пък и без това си имам достатъчно грижи, за да ме омайват с приказки, докато ми смъкнат гащите. Казвам ти го да знаеш.

Подобна реч обикновено прогонваше ухажорите, макар че беше вярна от игла до конец.

Хейс я наблюдаваше. Неизвестно защо, той съвсем нямаше вид на прогонен ухажор.

— Имаш ли приятел? — попита той.

— Не, аз се въздържа. Само приемам предложения. Но онези, които ми харесват, не се държат с мен както трябва.

— А ти какво искаш? Любов и рози?

— Малко преданост и внимание, толкова ли е много? Но ако не могат да ми дадат това, поне да ми помагат морално или в друго отношение. Животът е труден.

— Световните запаси от преданост са на привършване — отбеляза Хейс.

— На мен ли го казваш?

— Но онова, за помощта, наистина може да вдъхне сили. Имам предвид реална помощ. Такава, която купува дрехи и плаща наема.

— Обещава ли?

— Ще се хващаш за думите ми ли?

— Не — отговори Грейс. — Мислила съм за това. Няма да съм първата.

— Колата не е проблем. Колкото до апартамента, аз имам няколко. Собственик съм на жилищна сграда на Джексън стрийт. Все още има някой свободен апартамент там.

Грейс трябваше да му се изсмее и да го разкара, но вместо това попита:

— А апартаментът? Под наем ли ще бъде или купен?

— С платен наем за шест месеца.

— Дванадесет.

— Девет. А, и щом искаш работа, ние непрекъснато издаваме каталози. Виждам, че си фотогенична. Мога спокойно да ти гарантирам, че снимката ти ще бъде във всичките ни каталози.

— Ще се справя.

— Значи се уговорихме.

Хейс не се шегуваше.

Това стана преди пет месеца. Колата беше форд темпо. Грейс не се оплака. Апартаментът беше самостоятелен, чист, тих и на безопасно място — точно за какъвто си бе мислила, когато се качи на автобуса за Сан Франциско. Купи си няколко плаката, месингови свещници, бял керамичен слон и парче ориенталски плат в преливащи цветове за покривка на канапето.

За Хейс се сети едва накрая. Странно. Ако го сравнеш с останалите, той би се класирал близо до върха. Хубав, богат, умен, обигран.

Но не караше сърцето ѝ да трепка. Напомняше ѝ за някои ресторанти, където я бяха сваляли. Поръчваш си агнешка пържола, получаваш една хапка, топваш си в соса, гребваш няколко напръстника ароматен ориз и бодваш две грахчета — всичко наредено ветрилообразно в бяла чиния, голяма колкото сомбреро. Красиво, вкусно, но не те засища.

Пък и Хейс беше почти непрекъснато нещастен. Струваше ѝ се, че търси при нея не само секс, но и убежище.

Общо взето Грейс не можеше да се оплаче от нищо. Бе сключила страхотна сделка. Неизвестно защо, тя искаше Хейс да я желае. Вероятно защото имаше нужда от онова, което той ѝ предлагаше.

Грейс задряма. Хейс остана напълно буден. Мислеше си, че е прекрасно да не се притеснява за нищо, да е спокоен и да се отпусне.

Грейс беше прелестна. Същинско бонбонче. Бучка захар — топеше се в устата. Пожела я веднага, щом я видя. Кейтлин не можеше да му попречи — финансовото споразумение с Грейс беше скрито под четири пласта цифри в електронните счетоводни книги. Пък и съпругата му имаше съвременни разбирания и не му държеше сметка къде прекарва времето си и какво прави. Той също не я питаше за тези неща, Хейс би се осмелил дори да заяви, че на Кейтлин изобщо не ѝ пука дали си има някоя друга, но не беше точно така. По-скоро би казал, че ако тя поискаше да му пререже гърлото, нямаше да ѝ е необходима причина. Нямаше да има никакво значение дали е вкусил от забранения плод или не.

Грейс се събуди и видя, че Хейс е вперил поглед в тавана.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Имаш ли някакъв проблем? — попита на свой ред той. — Притесняваш ли се за нещо?

— Разбира се, че не.

— Защото първото, което чух, беше: „Ти не ми вярваш“.

— Забрави, че съм го казала.

— Така ли? Да се отпусна и да не се тревожа, че има капка катран в кацата с мед? Нещо, което трябва да изглежда?

— Успокой се. Всичко е наред.

— Слава Богу за дребните благоволения — каза Хейс.

---

[1] Пустинна област в западните щати. — Бел.пр. ↑

16.

Андреас Папапризу — или Анди Попс — заключи вратата на кабинета си и спусна щорите на прозорците. После извади от гардероба дванайсеткалибровата си пушка тип помпа и я облегна на бюрото.

Повдигна една от дъските на пода с джобното си ножче. Бръкна в дупката и извади една тенекиена кутия от датски бисквити. Почти всички дъски на пода в стария склад бяха разхлабени и някой крадец би изгубил цяла нощ да търси под коя от тях е скрита кутията. Но дори и да я намереше, Анди Попс се бе погрижил и за това.

Сложи я на бюрото. Беше ѝ пробил няколко дупки отстрани. Отвори я.

Свитата на кълбо змия на дъното вдигна глава, изсъска и размаха черния си език. Имаше мънички черни очи и лъскава кафява кожа, нашарена с черни ромбчета на гърба. Змията се стрелна към Анди Попс.

— Здравсти, Поли — рече той.

Влечугото изсъска и отново му налетя.

Явно беше в настроение да щурее.

Поли беше черна змия от рода *Pituophis*, създадена за удоволствие на неканените гости. Сърдечен поздрав от управата! Черната змия не е отровна и няма рогче на главата като пепелянката. Но Анди Попс искрено се съмняваше дали някой среднощен крадец би забелязал разликата.

Гъркът пхна ръка в тенекиената кутия със змията и извади бурканче от фъстъчено масло, пълно с пръстени, гривни, огърлици, амулети, медальони и пет пръста злато и скъпоценни камъни.

Сетне дръпна най-долното чекмедже на бюрото си и извади една картонена кутия с името на магазин за домашни любимци и думите „Моят пухкав малък приятел“. Нещо дращеше вътре. Анди измъкна един бял плъх от кутията и го сложи в тенекията със змията. Намести капака отгоре, пхна я в дупката на пода и върна дъската на мястото ѝ.

После запали халогенната лампа на бюрото си. В едно от чекмеджетата намери малък пречиствателен ултразвуков апарат, напълни го с вода от хладилника и пусна вътре скъпоценностите.

Изчака една минута. През това време извади комплект златарски инструменти, малка точна везна и лупа на подставка. Нареди всичко това пред себе си на бюрото. Накрая измъкна купчина малки найлонови пликчета.

Изключи ултразвуковия апарат, бръкна във водата и извади един голям шлифован диамант. Вероятно три четвърти карата. Не беше зле като начало. Хвана го с пинцетите и го сложи на везната. Дигиталното екранче на везната отчете 80 сантиграма. Под лупата Анди видя бледожълт оттенък и няколко петънца.

Гъркът пусна диаманта в едно от пликчетата, обозначи го с 1 и го запечата. Сетне записа в едно тефтерче: „1 Овален шлифован диамант — 80 сантиграма — 450 долара“.

Класификацията беше консервативна и цената добра — дори за краден скъпоценен камък. Анди Попс се грижеше за добрите си клиенти. А мистър Емерсън беше един от най-добрите.

„2 Вишнев опал — 28.33 сантиграма — цвят и яснота — добри — 335 долара“.

Гъркът познаваше Емерсън от четири години. Първите две години и половина Емерсън купуваше от време на време семейни скъпоценности. Връщаше празните обковки заради златото. Искаше самите скъпоценни камъни.

Всичко беше законно. Анди Попс никога не би предложил крадена стока на непознат, но след две години и половина разбра, че може да има доверие на Емерсън. Анди го уведоми, че съсипването на наследствените бижута заради скъпоценните камъни е обичайна практика на черния пазар.

Емерсън го попита дали знае нещо за черния пазар. По начина, по който зададе въпроса. Попс разбра, че отдавна е искал да го пита за това.

„3 Овален диамант — 1.15 сантиграма — 1100 долара“.

Емерсън предпочиташе диамантите. Въпреки това купуваше всичко, което Анди Попс му предложи — от що-годе святното до най-изящното качество. Всичко — без боклуците. Гъркът му изпращаше по една доставка на всеки шест седмици.

Емерсън, естествено, плащаше в брой. Вече купуваше с помощта на посредник. Анди набираше номера и чуваше гласа му, записан на телефонния секретар. Попс съобщаваше сумата — средно около шейсет-седемдесет хиляди долара. След няколко часа двама подходящо облечени за задачата джентълмени донасяха парите в склада и взимаха скъпоценните камъни.

Емерсън рядко отказваше. Нито спореше за цената.

„4 Овален диамант — 10 сантиграма — 490 долара“.

Скъпоценните камъни не бяха за продан в Северна Америка. Това беше единственото условие на Анди Попс. По-големите камъни можеха да бъдат разпознати и проследени. Емерсън го увери, че няма да продава скъпоценностите никъде. Гъркът беше склонен да вярва на този човек, който бе изчакал цели две години и половина, за да зададе уместния въпрос.

Анди извади пеперудата. Задържа я под светлината. Знаеше какво да направи с нея — ще извади скъпоценните камъни и ще претопи обковката. Така трябваше да постъпи — особено с тази открояваща се брошка, защото в противен случай тя можеше да го вкара зад решетките.

Попс я наклони насам-натам, за да се порадва на отблясъците. Беше великолепна. Изработена от някой отдавна починал занаятчия.

„5 Брошка от XIX в. — изключителен екземпляр, вероятно уникат — 35 хиляди долара“.

Емерсън щеше да разбере, че скъпоценните камъни не струват толкова много. Или щеше да запази бижутото непокътнато, или щеше да го върне. Анди реши, че ако го върне, ще го сложи в кутията при Поли. Ще го изважда от време на време и ще му се възхищава. Гъркът обожаваше красивите предмети и не го криеше. Той знаеше, че в този живот един от най-бързите начини да претърпиш неуспех, е да престанеш да бъдеш верен на себе си.

* * *

Джералд и Хармън поеха на юг. Пак се бяха натъпкали в исузутото.

Беше време за обяд, но не спряха. Нарезданията на Рурк бяха да отидат направо на определеното място. Джералд обикновено си

взимаше нещо за хапване, но тази сутрин бързаше и не му остана време. Хармън си бе донесъл сироп от витамини, който изпи, докато шофираше. Сместа представляваше по-скоро нещо като шейк от стероиди.

Завиха към индустриалния парк и стигнаха до портите на „Безброй рядкости“.

— Добре дошли в гадния Гулак — рече Джералд.

Хармън натисна клаксона няколко пъти.

Пазачът излезе, като държеше смачкана хартиена кесия от сандвичи и бършеше устата си със салфетка. Протегна ръка към бутона в бялата будка.

Високата порта издрънча и се отвори. Хармън вкара колата вътре и паркира в двора. Сетне грабна дипломатическото си куфарче. Обичаше да го носи. Тази огромна розова неокосмена буца, издокарана с шарена риза като циганин от битпазара, с черно кожено куфарче марка „Самсонет“!

— Там, отзад — каза пазачът.

Щорите бяха вдигнати. Гъркът говореше по телефона. Джералд дръпна Хармън пред вратата, за да изчака, докато Анди остави слушалката и им направи знак да влязат. Пакетът беше на бюрото му — опакован с кафява хартия, сякаш съдържаше колбаси от месарницата.

Хармън отвори куфарчето и извади оттам друг пакет — горе-долу същия размер, но прилежно увит със сребристобяла хартия като сватбен подарък. Вътре имаше петнадесет пачки от петдесет доларови банкноти — по сто броя във всяка.

Анди Попс го взе внимателно от Хармън.

— Много добре — рече Анди. — Ти ли го измисли?

— Аз — отговори Джералд.

— Прекрасно! Добър избор.

Хармън сложи увития в кафява хартия пакет в куфарчето и щракна закопчалката.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Истинско удоволствие е — както винаги — рече Анди.

— Кратко, но приятно — отговори Хармън и двамата с Джералд се качиха в колата.

Джералд сложи куфарчето помежду им и потегли. Но когато поеха по магистралата, Хармън взе куфарчето в скута си и го отвори.

Извади едно от пакетчетата и го разклати. Не се чу никакъв звук.

— Чудил ли си се някога какво има вътре? — попита той.

— Човекът не ми плаща, за да се чудя — отговори Джералд.

— Предполагам, че носим цяла камара мангизи, а той ни дава толкова, колкото да си напъхаме в чорапа.

— Може да са някакви ценности — отбеляза Джералд. — Нещо малко и скъпо.

Хармън започна да мачка пакетчето и каза:

— Наркотици.

После взе да опипва единия край на пакетчето, там където не беше залепено добре.

— Не прави това — рече Джералд.

— Искам да знам какво има вътре — отговори Хармън.

Приличаше на горила, която пощи бълхи.

— Скъпоценни камъни — каза Джералд. — А сега го прибери.

— Мислиш ли?

— Каж ми нещо друго, което е малко и скъпо.

— Хм. Какво ли ги прави?

— Предполагам, че по-скоро прави нещо с парите — рече Джералд. — Само че не се замислям много по този въпрос, защото не ме засяга лично.

Хармън пхна показалеца си под разлепената лепенка. Хартията се скъса.

— По дяволите! — изруга Хармън.

— Господи! — възкликна Джералд.

— Няма нищо. Ще спрем и ще купим лепенки. Ще го оправим.

— Не — възрази Джералд. — Човекът ще разбере, че сме го отваряли.

— Няма.

— Ще разбере. Повярвай ми.

— Виждам скъпоценните камъни — рече Хармън.

— Прибери пакетчето — повтори Джералд с тих и категоричен тон, който понякога имаше въздействие върху тригодишната му племенница.

— Имаш право — каза Хармън, като сложи пакетчето в куфарчето. — Видях ги. Скъпоценни камъни. Адски много.

Джералд караше на север. Мина през града и по Голдън Гейт. Вече не му се ядеше. Мислеше за скъсаното пакетче и как ще се оправдава пред Рурк.

Измисли какво щеше да му каже, когато минаха през портата на къщата му. Джералд паркира колата и каза на Хармън да седи там. Но Хармън не искаше, не му вярваше. Двамата се приближиха до Рурк, който стоеше на портата и чакаше.

Джералд сложи куфарчето в ръцете на Рурк и каза:

— Той скъса пакета. Измъчваше го любопитство. Мислех, че трябва да знаеш.

Рурк се намуси и внесе вътре куфарчето, без да пророни дума. Вратата беше отворена и Джералд реши да го последва. Хармън също се намери да влезе, но Рурк му каза да остане навън и да си затваря устата.

Рурк седна на дивана. Отвори куфарчето, извади пакетчето и видя скъсаната лепенка.

— Не направи нищо повече — започна да обяснява Джералд. — Само искаше да види — това е всичко. Разсъждава като куче. Влезе ли му нещо в главата, не му дава мира. Не че говоря срещу него. Само си науми, че иска да види какво има вътре.

— И видя ли?

— Да, сър, видя.

— А ти?

— Аз карах колата — отговори Джералд, макар че не беше точно така. — Пък и не ме интересува какво има в пакетчето.

— Странно — каза Рурк. — Мислех, че ти си любопитният.

— Човек може да се досети какво има в пакетчето, без да го отваря. Това е разликата между него и мен.

Смехът на Рурк прозвуча като кучешки лай. Той махна кафявата хартия. Джералд видя блясъка и оттенъците на скъпоценните камъни: Сетне се надигна да тръгва.

— Чакай малко — спря го Рурк.

— Всичко е тук.

— Надявай се да е така.

Рурк сложи пакета на масичката за кафе и извади един жълт лист хартия. Пратката се състоеше от десетина пликчета. Рурк ги провери по списъка. Взе един от скъпоценните камъни, огледа го внимателно и го отдели от другите.

— Как вървят нещата по света? — попита внезапно Рурк. — Кажи си мнението. Нали си голям умник.

Що за въпрос, зачуди се Джералд.

— Ами, както обикновено — отговори той уклончиво.

— Какво означава това?

— Има добри и лоши моменти, но колелото се върти. Слънцето продължава да изгрява от изток.

Джералд подбираше внимателно думите си. С този човек трябва да си предпазлив.

— Значи стабилно — каза Рурк.

— Така мисля.

За какво, по дяволите, намекваше?

— Нека да ти кажа нещо за стабилността — продължи Рурк.

Сега вниманието му беше съсредоточено върху едно от пликчетата. Там нямаше скъпоценен камък, а цяло украшение. Птица. Не, пеперуда.

— Стабилността е заблуда. Преструваме се, че съществува, защото така ни изнася. Но заблудата трябва да се постигне чрез единодушно съгласие. Ако неколцина недоволни спрат да се преструват — свършено е със съгласието. Край на заблудата.

— За пакетчето ли става дума? — попита Джералд.

Рурк можеше да ти скъса нервите, без дори да те погледне.

Той сложи пеперудата върху купчината.

— Не схващаш ли? — попита Рурк. — Корупция. Упадък на моралните ценности. Големите градове са на път да се взривят. Всеки миг. Ние представляваме десет тона боклуци, които висят на една тънка нишка. Учудвам се, че още не се е скъсала.

Сега вече набираше скорост.

— Виждам тълпите на улицата. Полицейските участъци горят. Няма пожарни коли да ги угасят. Следователно остават само скъпоценните камъни. Предстои пълен хаос. Ще настъпи истински ад, но няма да продължи дълго. Отново ще се върнем към заблудата, защото хаосът е досаден. Ще построим всичко наново, но няколко

години почти всичко ще бъде опустошено. Можеш да го наречеш преходен период докато измислим кой ще е на върха за следващия тур. Хартийките няма да означават нищо. Документите ще бъдат унищожени или непълни. Валутата, нотариалните актове, правата върху собствеността няма да струват пукнат грош. Единственото, на което ще можем да разчитаме, ще бъдат реалните неща. Нещо, което можеш да държиш в ръката си, което винаги е имало и ще има стойност.

Значи затова са скъпоценните камъни, помисли си Джералд. Той гледаше как Рурк изследва найлоновите пликчета. Зачуди се колко ли време му е отнело да съчини тази теория.

— Всичко е тук — каза накрая Рурк, след като сложи и последното пликче на купчината.

— Благодаря — рече Джералд.

— Гледай да не се случва втори път.

— Разбира се, сър.

Джералд излезе навън. Тук, извън града, беше зелено и тихо. Дали Рурк не бе откачил от селския живот? Едва ли. Светът би бил пълен със смахнати фермери.

Реши, че проблемът на Рурк е, че няма кой да му противоречи, да му крещи или да му каже, че е шантав. А това не беше здравословно.

Хармън стоеше до исузуто.

— Е? — попита той.

— Оправих нещата — отговори Джералд. — Но друг път не пипай пакетите. Тази идея е кофти. Помни ми думите.

Рурк ги наблюдаваше, докато излизаха от алеята за коли пред къщата му. Сетне влезе вътре и натисна бутона, за да отвори портата да минат. След това взе една голяма купа от кухнята. Седна до масичката за кафе, изтръска скъпоценните камъни в купата и я занесе в мазето. Включи осветлението. Приблжи се до пералнята и я отмести. Коленичи до сейфа и завъртя ключалката.

След последната цифра се чу изщракване. Рурк надигна вратата и я отвори. Беше тежка, но не толкова много. Той се тревожеше най-вече от пожар, земетресения или случайни крадци.

Бръкна в сейфа и извади черна кадифена кесия, завързана с черна панделка. Развърза я и я отвори. От нея се разпиляха стотици диаманти.

Рурк добави новите скъпоценни камъни към другите. Сложи и пеперудата. Може би някой оцелял след хаоса ще я оцени. После седна и започна да съзерцава гледката. Хората биха казали, че дъхът ти секва от такова нещо. Но колко от тях действително бяха изпитвали това върховно удоволствие?

Рурк непрекъснато мислеше за сейфа си, за скъпоценните камъни, за тръпката, която ще усети, когато разгърне черното кадифе. Понякога лежеше буден нощем и мислеше за съкровището си. То беше тук, в къщата му, под спалнята му и пулсираше от енергия и власт.

Да става, каквото ще, помисли си той. Беше се подготвил.

17.

Два пъти годишно ЕвХаТек свикваше областните си мениджъри по продажбите. Два дни на съвещания, конференции и оживени разговори. Обикновено последната вечер наемаха банкетната зала в някой ресторант. Този път — за да спести пари — Хейс каза, че ще се съберат у тях и ще повикат обслужващ персонал.

Къщата щеше да вдъхнови служителите му и да им напомни какво могат да постигнат.

Деветнадесет областни мениджъри, съпругите им, други гости, Хейс, Кейтлин и Рурк се събраха навън, на терасата. Вечерта беше приятна, топла и ясна.

Преди вечерята поднесоха коктейли. Рурк се приближи до Кейтлин, която бърбеше с мениджъра на южния клон на компанията. Тя беше свършена — идеалната съпруга за един бизнесмен. Можеше да играе играта, когато поискаше.

След малко останаха двамата — Рурк и Кейтлин. Колкото и просторна гледка да се откриваше от терасата, хълмът долу не можеше да се види. Имаш чувството, че се рееш мълчаливо и свободно над залива.

Рурк бе посещавал няколко пъти къщата, докато се срещаше с Кейтлин. Сега беше тук за пръв път, откакто скъсаха.

— Най-красивата гледка на сто и петдесет километра наоколо — отбеляза Рурк.

— И Хейс мисли така. Не съм чула някой да спори с него.

— Само ти.

— Можеш да се обзаложиш.

— Удари къравото.

— Истинска златна мина.

— Всяка мина се изчерпва.

— О, я изчезвай! — отговори Кейтлин.

— Хората не мислят, че ще стане, но се лъжат. Още по-лошо е, когато не го очакваш. Започваш да се чудиш, да се питаш какво е

трябвало да направиш по различен начин. Къде си сбъркал. А после? Бих казал, че в момента точно тези въпроси стоят пред нас.

— Не се предавай! — извика Рурк.

След вечерята той настоя да говори пред гостите. Те вече се бяха понапили с червено вино и водка и се бяха отпуснали на столовете си, когато Рурк — с хавайската си риза, намачкани сиво-кафяви войнишки панталони и прошарена коса, вързана на опашка — се изправи пред тях.

— Не заобикаляйте препятствията — атакувайте ги. Влезте в схватка с тях. Те са пътят към истинската сила. Няма величие без предизвикателства. Истинският боец знае това!

Пълни тъпотии, помисли си Хейс. Видя, че и останалите мислят така. Те си размениха предпазливи, тревожни погледи. Бяха дошли за почивните дни от Омаха и Моубийл, притеснени от намаляващите комисионни, чудеха се как да продадат повече шампоани, а той им говореше за... пътя към истинската сила.

— Японците — продължи Рурк. — Те ще видят сметката на цялата ни нация. Ще ни съсипят. Ще се запитате как го постигат?

Започва се, помисли си Хейс.

— Лъжат — обади се някой.

— Защото манталитетът им е такъв — отговори Рурк, като режеше въздуха с всяка сричка. — Той се основава на законите на Бушидо^[1], на неподражаемия пример на самураите.

Точно пред него, представителят на Солт Лейк Сити се сепна.

— А самураите, приятели мои, приемат непоколебимо смъртта. Помислете върху това.

Сега вече съвсем се отприщи. Изнесе цяла реч за самураите, „Тъй рече Заратустра“^[2] и схващането на Карлос Кастанеда, че смъртта седи на рамото ти и шепне в ухото ти.

Рурк беше смахнат. Това прозрение внезапно осени Хейс. Трябваше да се досети отдавна. Но успехът наистина те приспива. Рурк имаше право за това. Катастрофата разкрива пред теб нови перспективи.

Сега, докато наблюдаваше това откачено копеле да тропа с крака на терасата, Хейс разбра какво бреме е носела на плещите си

компанията през всичките тези години. Това, разбира се, сега й се отразяваше.

Хейс осъзна с каква тежест се е борил през цялото това време. И въпреки това той бе успял. С желание, труд и талант той бе направил милиони.

Зачуди се какво ли би станало, ако не му се бе наложило да воюва с този товар.

— Бъдете бойци! — изкрещя Рурк.

След като гостите и обслужващият персонал си тръгнаха, Хейс сложи портативния компютър на бюрото си. На екрана се появи годишният отчет. Хейс започна да преглежда колоните от цифри, като непрекъснато си напомняше, че откакто потокът пари бе започнал да секва, всеки половин долар, изразходван от компанията, намалява печалбата и изтънява джоба му.

Заболя го главата.

— Мамка му — изруга той, стана и се поразходи.

Кейтлин го наблюдаваше отвътре. Сега и тя излезе на терасата. Имаше нюх към неприятностите.

Тя се приближи до компютъра, вгледа се в монитора и чукна един клавиш, за да мине на следващата страница. Не беше празноглава. Когато се запозна с Рурк, Кейтлин беше мениджър по продажбите на софтуер в ЕвХаТек. Разбираше от тези неща, когато поискаше.

Хейс застана на прага на кухнята, като гледаше как колоните от цифри пробягват на екрана.

— Запомни докъде бях стигнал — рече той.

— Търсиш някакви липси, а?

— Точно така.

— Трябва да внимаваш. Гледай за фалшиви разходи. Много е лесно да се вместят там, където не трябва.

— Благодаря за съвета.

— Може би трябва да правим тараш всяка нощ. Или дори по два на ден. Да накараме Ралф да си размърда задника. Това е проблемът с него — няма никакви амбиции.

— Не става въпрос за такива суми — рече Хейс. — Говорим за стотици хиляди. Тази година загубите ще достигнат един милион долара. И то в случай, че поддържаме това ниво на спад.

— Тук трябва да има някаква тлъста сума — каза Кейтлин и отново натисна клавиша.

Вгледа се в цифрите на следващата страница и отбеляза:

— Тези общи застрахователни разноски — близо деветстотин на месец. Какво е това?

Хейс искаше да остане сам. Но човек не можеше да каже такова нещо на Кейтлин. Той се приближи до нея и погледна там, където мигаше стрелката.

— Това е обща застраховка живот — отговори Хейс. — Моята и на Рурк.

— Мислех, че вече имаш такава.

— Да, но лична — само за мен. За два милиона долара. Тя е на твое име. А тази тук е за три милиона.

— За кого?

— Нали ти казах — за мен и за Рурк.

— Имам предвид кой е облагодетелстваният.

— Компанията плаща вноските и тя ще получи парите. В случай, че един от двамата ни умре — така ще покрие щетите. Такава е обичайната практика в големите корпорации. Правим го от години.

— Това са много пари.

— Деветстотин долара на месец. Не е зле.

— Имам предвид трите милиона.

— Е, да, но нали първо някой трябва да умре — каза Хейс, без дори да се замисли.

Беше уморен, а и го болеше главата.

— Може ли да седна?

Кейтлин му отстъпи стола пред компютъра. Застана зад него и рече:

— Три милиона ей така.

Хейс гледаше цифрите, като се опитваше да не ѝ обръща внимание.

— Покрий загубите с единия милион — продължи тя. — Ще ти останат два милиона капиталовложения. Или си обяви дивидент, или ликвидирай всичко — можеш да го направиш. Излез от играта.

Разпродай ценните книжа, земята, сградите и имота в Сан Рафаел. Предполагам, че половината ще остане за теб. Така ли сте се споразумели за недвижимата собственост? Или има някаква осигуровка за живия съдружник — като например да получи тлъстичък дял от акциите на починалия?

Хейс разбра само последната част от въпроса й.

— Не — отговори той. — Няма такова нещо. Ако умра аз, ти получаваш моите акции.

— Не става дума за теб, а за Рурк. Ако нещо се случи с него, акциите му се падат на наследниците. Мисля, че майка му е жива, в Индиана е. И по-добре, защото ако получиш прекалено много, някой може да се усъмни. Тя може да вземе половината. А на теб ще ти остане един цял милион.

Едва сега Хейс започна да схваща.

— Не вярвам на ушите си — рече той.

— Аз пък не вярвам на теб. Ти си тъпанар. Седиш тук като паметник със зелен блясък в очите и се мъчиш да изстискаш няколко долара от тези цифри. Ти си един отвратителен тъпанар. Вайкаш се, че имаш загуби. А под носа ти има готови три милиона. Жалък тъпанар.

---

[1] Закони на поведение на самураите във феодална Япония, които наблягат на лоялността, смелостта и скромния начин на живот и препоръчват самоубийството (харакири) пред позора. — Бел.пр. ↑

[2] Заратустра или Зороастър — легендарен основател на религиозно учение на древните народи в Азия през IV в., според което светът се управлява от две божества — добро и зло. — Бел.пр. ↑

18.

Хейс имаше кабинет в дома си, обзаведен с компютър „Компак“, факс и принтер. Разполагаше и с няколко телефонни линии.

След като той излезе сутринта, Кейтлин седна пред компютъра. Тя знаеше как да се оправи в системата на ЕвХаТек и паролите на Хейс. Влезе във файла със заявления за работа и започна да действа.

Прегледа всички заявления в подразделението за ветерани от войните.

Първо забеляза името — обикновена дума, но рядко срещана и необичайна за фамилно име.

Информацията в графата „Предишен опит“ срещу него беше кратка, но убедителна.

Кейтлин натисна едно копче и включи принтера. Откъсна листа и започна да чете. Името беше УЕЛКЪМ.^[1] А колкото до останалото...

Бинго!

Хейс работи през целия ден и вечерта. Рурк го нямаше и не се обади. Хейс непрекъснато си напомняше, че така е по-добре.

Прибра се вкъщи по тъмно. Отвори вратата и видя вътре... конски череп. От неръждаема стомана. Около десет пъти по-голям от естествения размер.

— Харесва ли ти? — попита Кейтлин.

— Какво е това?

— Скулптура.

— Колко струва?

— Скулптурката е много нашумяла.

— Колко струва? — повтори Хейс.

— Шестнадесет хиляди — два пъти по-малко от реалната цена.

Хейс размаха ръце и започна да крещи.

— Разкарай го оттук! Искam си парите обратно. Ние сме разорени. Това нищо ли не означава за теб? Възможно ли е да си толкова задръстена?

Той излезе на терасата. След една-две минути Кейтлин застана до него. Хейс изчакваше да види каква ще бъде реакцията ѝ. Никой не се осмеляваше да крещи на Кейтлин.

Но тя докосна ръката му и нежно каза:

— Мислих за Рурк.

— За какво по-точно?

— Искам да го поставя на разстояние. Да го изолирам. Да го разкарам. Да му разкажа играта. Мисля, че трябва да убием този негодник. Имаш ли нещо против?

Хейс впери поглед във вселената от светлинки под тях.

— Нямах представа какво означава това — отговори той. — Не знаеш как да го направиш. Дори не знаеш откъде да започнеш.

— Знам и още как.

— Той ми е съдружник. Познавам го от десет години.

— Е, и какво от това? Да не искаш да ми кажеш, че ти пука за Рурк? Не ти вярвам. Наистина ли държиш на него? Толкова ли сте близки? Ами! Ти нямаш близки приятели.

— Имам теб — каза Хейс.

— О, моля те. Фактът, че не можеш да се откъснеш от мен, не означава, че сме близки.

Думите ѝ прозвучаха сериозно.

Хейс погледна на север и видя в далечината светлинките, подредени в правоъгълници — стените и килиите на затвора „Сан Куентин“.

— Има и още нещо — каза той. — Една дребна засечка. Ако Рурк бъде убит, полицията ще търси мотив за престъплението. Ще проверят кой печели от цялата работа, а това съм аз.

— О, и за това помислих. Рурк ще бъде убит по време на обир в дома му. Изненадва крадците и те го пречукват. Какъв друг мотив ти трябва? Е, онзи тъпанар Ралф няма да иска да го направи, но не е необходимо да знае. Той ще извърши тараща, ние ще цапардосаме Рурк по главата и какво ще направи Ралф? Ще отиде в полицията ли? И какво ще им каже? Да, ограбих една къща снощи и случайно утрепах един тип, но аз нямам нищо общо с това. Как не! С три присъди досега.

Хейс дълго гледа светлинните. Опитваше се да измисли нещо, за да я разубеди. Осъзна, че Кейтлин е много по-напреднала от него. Ала

защо ли се изненадваше?

— Трябва сериозно да обмислим този обир — каза накрая той. — Да бъде истински. Ако е фалшив, полицията ще се досети. Което означава, че в дома на Рурк трябва да има нещо, което си струва да бъде откраднато. А ти знаеш как живее той.

— Моля те — настоя Кейтлин. — Имай ми доверие. Да не мислиш, че съм идиотка? Той има сейф в мазето си. Изобщо не подозира, че аз знам. Добре де, не сме наясно как се отваря сейф. Предполагам, че и Ралф не знае. И все пак ще го разбием по някакъв начин. Само трябва да опитаме. Да го направим добре. Това е всичко.

— Какво държи там? — попита Хейс.

— Какво значение има? Достатъчно е, че има сейф и че някой го разбива.

Хейс не я гледаше. Знаеше, че ако го направи, с него ще бъде свършено.

— Искам да свършим тази работа — добави Кейтлин.

Хейс не искаше да я погледне, но на нея не ѝ беше необходимо да види лицето му.

— Ти също го искаш — рече тя.

И както винаги, тя имаше право.

Последният щрих хрумна на Хейс около три часа сутринта, докато се взираше в мрака.

Той стана и се приближи до прозореца, който гледаше на юг. Вдясно се намираше мостът Голдън Гейт — успоредни линии от светлини, увиснали по извивките на електрическите кабели.

Хейс отиде до леглото, после пак се върна при прозореца.

— Защо се разхождаш? — попита в тъмното Кейтлин.

— След като Ралф не разбира нищо от сейфове, как ще го накараме да свърши работата? И какво ще остане за него, в случай че не може да отвори сейфа?

Кейтлин запали лампата и отговори:

— Защо да не може да го отвори? Ще взривим вратата. Или поне ще се опитаме — това е най-важното.

— И все пак, не сме наясно с някои неща. Не разбирам много от сейфове. Пръчката динамит може да не свърши нищо. Както и да

погледнеш на цялата работа, нужен ни е касоразбивач.

Кейтлин стана и се приближи до гардероба.

— Ти мислиш за сейфа, а аз — за експлозивите — каза тя. — Искам да мислиш за разрушение.

Кейтлин извади къс хартия от джоба на един панталон и го подаде на Хейс.

— Отново заявление за работа — рече тя.

Хейс взе листчето и попита:

— Пак ли някой наемник?

— О, съвсем не. Този е специалист. Има ли нещо по-върховно от военната флота на Съединените щати?

Уелкъм посещаваше всеки ден социалната работничка която търсеше работа на ветераните от войните. Той живееше в една стая с един запасняк на име Уилмър, чийто крак беше прегазен от камион по време на учение.

Уилмър беше счетоводител. Уелкъм го разпита какви са възможностите да си намери работа в счетоводството, ако завършеше съответните курсове. Уилмър му каза да си го избие от главата, защото това не било за него.

— Какво можеш да вършиш? — попита Уилмър.

— Мога да продавам автомобили — отговори Уелкъм. — Не е необходим опит, ако съм общителен и се старая. Така пише.

Той четеше обявите за работа в сутрешното издание на „Кроникъл“. Бяха го уволнили от флотата преди две седмици и нямаше никаква представа как щеше да прекара остатъка от живота си.

— И това не е за теб — отсече Уилмър.

— Все нещо трябва да е за мен.

— Ти си от лошите. Това ти е професията.

— Не ми го напомняй — рече Уелкъм.

---

[1] Welcome (англ.) — Добре дошъл. — Бел.пр. ↑

19.

— Излизам, мамо — каза Джералд Мун.

— Ела тук — извика Хана Мун.

Тя седеше на фотьойла пред телевизора. Джералд се приближи до нея.

— Я да те видя — каза майка му.

— Какво ще кажеш? — попита Джералд.

Беше си купил нови дрехи, риза с къси ръкави, поплинен панталон и раирани чорапи — без обувки. Мистър Рурк му беше казал, че ще ходят на някаква яхта и Джералд искаше да изглежда добре.

— Много модно — отбеляза Хана.

— Ей, Джералд — чу се женски глас от кухнята, — да ти сложа ли прибори за вечеря?

Сестра му Джинки. Тя се приближи до вратата на кухнята. Джинки беше на осемнадесет години и тежеше петдесет килограма. Полинезийките са истински нимфи, а мъжете — яки като скали.

— Не, не ме чакайте — отговори Джералд.

— Изглеждаш много добре — каза Джинки.

— Благодаря.

— Ще ядеш ли нещо? — попита Хана.

— На увеселение ли отиваш? — обади се пак Джинки.

— На нещо като излет — отговори Джералд. — Мисля, че ще има хапване.

— Непременно яж нещо — напомни му Джинки.

— Мистър Рурк ще се погрижи за него — рече Хана.

— Точно така — каза Джералд.

Майка му направи знак с ръка и той се наведе над нея. Тя го целуна по устните. Джинки се приближи до него и също го целуна.

— Не закъснявай — рече Хана.

— И да не се забъркаш в нещо — добави Джинки.

— Поздрави мистър Рурк от мен — каза майка му.

— И да ядеш! — обади се Джинки.

— Яж! — повтори Хана.

Мистър Рурк му каза да изнесе двете хладилни кутии.

Джералд ги измъкна от кухнята на Рурк и ги сложи на задната седалка на исузутото. Бяха много тежки — дори и за него. Какво ли носеше Рурк на яхтата? Топовни гюлета?

Рурк позволи на Джералд да шофира. Взеха Хармън от Бъркли и поеха по Контра Коста Каунти. Един час, откакто бяха напуснали очертанията на града, два часа, откакто тръгнаха от дома на Рурк и три часа, след като Джералд бе излязъл от къщи. Наближаваше обяд. Рурк накара Хармън да извади нещо разхладително от хладилните кутии. Джералд изпи една кока-кола, Хармън — две бири, а Рурк — една. Джералд успя да види, че между късовете лед се подават само бутилки и консерви. Но вътре сигурно имаше още нещо, защото хладилните кутии бяха много тежки.

Стомахът му къркореше ожесточено.

Тук пейзажът беше безводен и не особено привлекателен. Плоско, безцветно, без колорит. Не приличаше на Калифорния.

Наричаха това място Делтата. Тук река Сакраменто се разширяваше и се вливаше в залива. На места коритото се виеше като фльонга. По-нататък кафявата вода течеше около ниски островчета и блата.

Имаше яhti, рибари с малки лодки и скутери, които теглеха хора на водни ски. Рурк каза на Джералд да излезе от магистралата. Поеха по един пращен път към реката и паркинга край флотилията. Там имаше два пристана с около тридесет кея. На една кука в края на единия пристан висеше голяма моруна. Всичко се нуждаеше от пребоядисване. На отсрещната страна на чакъления път имаше една също така неугледна колиба, където продаваха риба и пържени картофи.

До нея бяха паркирани един до друг четири мотопеда Харли Дейвидсън. Четирима мотористи, облечени с черни кожени якета и мръсни джинси, седяха на една от масите и пиеха бира от големи халби.

Бугър беше един от тях. Охо, помисли си Джералд. Едно на нула за Хармън.

Рурк каза на Джералд да паркира накрая на пристана, без да обръща внимание на мотористите. Джералд и Хармън занесоха хладилните кутии на самия край на пристана. Хармън изръмжа, когато вдигна едната. За пръв път не каза нищо. Нямаше сянка, но слънцето клонеше към залез. Рурк не носеше часовник и непрекъснато питаше Джералд колко е часът. Обяд отдавна мина и коремът на Джералд се обаждаше. Освен всички други миризми, наоколо се разнасяше и уханието на пържена храна. Какво ли не би дал за печено пиле с нарязан на кръгчета лук, филе от моруна и пилешки дреболии... Би хвърлил една двайсетачка, без да му мигне окото.

Но Джералд знаеше, че това е невъзможно. Мотористите не ги поглеждаха, те — също и Джералд се досети, че така трябва да бъде. Съвсем не беше случайно, че отидоха до Делтата и се натъкнаха на онзи боклук, който веднъж месечно даваше на Рурк цяло състояние. Сигурно имаше някаква предварителна уговорка. Мистър Рурк щеше да изясни въпроса, когато му дойдеше времето.

Двадесет, четиридесет минути, един час. Изпиха по още нещо от хладилните кутии и този път Джералд зърна под леда нещо голямо и черно, увито в найлон. Но побърза да затвори кутията, преди мистър Рурк да го обвини, че надзърта. Джералд се загледа в разноцветните мазни петна по водата и дребните рибки, които се стрелкаха около подпорните греди. Вече се смрачаваше и Джералд събираше смелост да попита дали може да хапне нещо, когато една баржа се понесе по течението на реката и се насочи към флотилията от яhti и рибарски лодки.

На баржата имаше кабинка с остъклени стени. Вътре някой въртеше щурвала и сменяше скоростите, докато вкарваше баржата на заден ход в пристана.

Човекът изключи двигателя, слезе долу и хвърли въжето, което Рурк завърза за един от пилоните. От корабчето се разнасяше силна воня. От някои миризми започваше да ти се гади, други бяха толкова остри, че пронизваха синусите ти, но тази смрад съчетаваха и двете. Джералд никога не бе помирисвал подобно нещо.

Но това не важеше за Хармън. Той рече:

— Мистър Рурк, почакай. Някой приготвя наркотици на това корито.

— Метамфетамини — отговори Рурк. — Надявам се да е така.

Я гледай, удиви се Джералд. Значи мистър Рурк се занимава с тези гадости.

— Хей, Евън — извика онзи от баржата. — Как я караш?

Въпросът беше зададен с тон на човек, който прави всичко възможно да се държи дружелюбно. Едно от нещата, които поразиха Джералд, беше изкуственият звук на този глас. Другото беше самият мъж. Толкова много приличаше на мършавия Стенли Лаурел, че беше дори свръхестествено — не само продълговатото лице и ушите като дръжки на гърне, но и цялостният му вид на излязъл от гроба мъртвец.

— Закъсна — каза строго и натъжено Рурк.

Дружелюбността изчезна от лицето на Стенли.

Той тръгна към една от хладилните кутии, но Рурк каза: „Вие ги качете“ по такъв начин, че Джералд и Хармън ги грабнаха веднага и ги занесоха на борда. Оставиха ги на предната палуба.

Мотористите започнаха да тропат с тежките си ботуши по дървения пристан. Бугър крачеше наперено малко по-напред от останалите. Приличаше на бик, предвождащ три чудовищни глигана.

Всички се срещнаха в края на пристана.

— Бугър — рече Евън, — трябваше да дойдеш сам.

— И ти трябваше да си сам — отговори Бугър.

— Не пътувам сам.

— Нито пък аз. И как ще се разберем сега?

— Джералд ще дойде с мен — отговори Рурк.

— В такъв случай аз ще взема Клиотис.

Рурк каза на Хармън да слезе от баржата и да чака в колата. Клиотис беше най-едрият от глиганите. С дебели ръце и огромен корем, издуващ коженото му яке. Той се качи на борда след Бугър.

Двойникът на Стенли Лаурел развърза въжето, хвърли го на баржата и също се качи. Завъртя щурвала и насочи корабчето към реката. Рурк отвори една от хладилните кутии и даде по една бира на всеки. Само че това съвсем не беше излетът по реката, който Джералд си бе представял. На мистър Рурк и Бугър явно им предстоеше сериозен разговор. Стенли също щеше да участва.

Всички стояха напрегнати, нащрек, и положението се затягаше. Джералд внезапно осъзна, че тази вечер някой ще пострада.

Слънцето залязваше. Джералд се приближи до парапета, загледа се в залеза и усети ветреца. Каквото и да се случеше, имаше време.

Тези неща обикновено ставаха по тъмно.

Рурк дойде при него и се престори, че също наблюдава слънцето.

— Ще останеш тук сам с онова грамадно копеле — каза му той.

— Искам да направиш така, че да го изолираш за известно време. Ще можеш ли?

— Разбира се — отговори Джералд.

Бръмченето на мотора и плискът на водата заглушаваха думите им.

— Ще ти кажа да влезеш в каютата — продължи Рурк. — Дръж се естествено, но не сядай. Застани зад Бугър. Щом ти се удаде възможност, хвани го така, че да не може да мърда.

— Аха. Добре. Това ли е всичко?

— За една хилядарка. Получаваш я веднага щом се измъкнем оттук.

Рурк се отдалечи. Джералд искаше да му каже, че въпросът не е в хилядарката и че му е длъжник. Слънцето се скриваше от погледа му и реката стана тъмnochервена, сетне черна. На това място беше широка. Намираха се в средата на речното корито. Онези с водните ски и повечето рибари си бяха отишли и на брега започнаха да се появяват светлинки.

Свечеряваше се.

Рурк изкрещя нещо на Стенли Лаурел и той угаси мотора. Слезе долу и хвърли котвата.

— Вътре — заповяда Рурк и Стенли, и Бугър тръгнаха към плъзгащата се остъклена врата на кабинката.

— Не клатете лодката, момчета — каза Стенли. — Тъпи годзили такива.

Никой не се засмя. Влязоха вътре. Рурк затвори вратата и дръпна пердетата.

Джералд и Клиотис останаха сами. Джералд го погледна. Онзи беше едър, но повечето от месата му се тресяха, като вървеше. Клиотис бръкна в хладилника и извади две бири. Отвори ги, приближи се до Джералд и му подаде едната.

Джералд не искаше да пие. Разсъдъкът му трябваше да е ясен, а този тип му предлагаше бира.

— Опитвам се да разбера какъв си — рече Клиотис. — Бугър каза, че си китаец, но според мен не си.

— Не — отговори Джералд.

— Телосложението ти е като на борец по сумо, но не си и японец.

— Не — повтори Джералд. — И това е хубаво. Повечето хора не обичат китайците и японците.

Джералд си представи Клиотис с Джинки. Как я сграбчва и слага мръсните си ръце върху фланелката ѝ.

— Някъде отвъд голямата вода — продължи Клиотис, — с твоите размери би станал цар на онези с дръпнатите очички, ако се върнеш в родината си.

Джералд го сграбчи с лявата си ръка за коженото яке и заби дълбоко, почти до лакътя, дясната в огромния му корем.

Клиотис изрева като ранен морж и се преви на две. Джералд извади юмрука си и цапардоса с всичка сила наведения Клиотис по лицето.

Наложи се да го задържи, за да не се строполи на пода. Клиотис не помръдваше. Джералд го пусна внимателно на палубата. Носът му беше килнат на една страна, а устните му започнаха да се подуват. Очевидно не беше в състояние да отиде никъде и Джералд го завърза с едно от въжетата на борда.

От кабинката се чува викове. Рурк крещеше, че са го измамили и злоупотребили с добрата му воля. Стенли Лаурел и Бугър се мъчеха да го уверят, че греша. Но нищо не помагаше. Рурк беше сериозно разгневен. Бяха го направили на глупак — какъв ужас!

Джералд стоя и слуша караницата няколко минути, сетне Рурк го извика.

— Джералд. Ела за минутка.

Джералд отвори остъклената врата и разтвори пердето. В кабинката работеше климатичната инсталация и беше хладно. Рурк седна на един стол в отсрещната страна на помещението, далеч от Джералд. Бугър и Стенли седяха на двата края на кушетката срещу Рурк. Погледнаха през рамо влезлия Джералд.

Бугър се опита да надзърне зад тялото на Джералд, за да види Клиотис, но Джералд пусна пердето.

— Опитвам се да обясня на моите съдружници нещо относно лоялността — каза Рурк.

— Лоялността е важно нещо — рече Джералд.

— Какво трябва да бъде отношението ни към онези, които се отнасят добре с нас?

— Бъди добър към хората, които са добри към теб — азиатско схващане — отговори Джералд.

Бугър още гледаше през рамо. Джералд го изнервяше, като стоеше зад гърба му.

— Точно така — потвърди Рурк. — Бугър, гледай ме, когато ти говоря.

Бугър се обърна към Евън.

— Но тук всичко е обратното — продължи Рурк. — Ние винаги се опитваме да смаем онези, които биха ни сторили добро. Вместо да се погрижим за хората, които вече се държат добре с нас.

В този миг Джералд сграбчи Бугър отзад. Сложи по една ръка на бицепсите му. Стисна го и Бугър изкрещя от болка. Сетне изви ръцете му.

Бугър изохка.

Рурк стана от стола. Бръкна с дясната си ръка в джоба на панталона си и извади кама — тънка и тясна, почти като копие. Пристъпи напред и я заби в гърдите на Бугър до дръжката — толкова дълбоко, че окървавеният ѝ връх се показа от гърба на Бугър.

Джералд разбра, че Рурк го е пронизал в сърцето, защото Бугър изгуби сили и животът го напусна изведнъж. Рурк извади камата и Джералд пусна Бугър на пода. Бугър се опита да си поеме въздух още веднъж, но от устата и носа му бликна кръв.

Стенли скочи на крака и застана до пердето.

— Мъртъв е — рече той.

— Няма майтап — отговори Рурк, избърса камата в панталона на Бугър и я пхна отново в джоба си.

Хладнокръвен мъж!

— Да го разкараме оттук, преди да изцапа с кръв всичко — предложи Рурк.

Джералд хвана Бугър под мишниците и го вдигна. После се сети за новите си дрехи и задържа тялото на една ръка разстояние от себе си.

Изнесе Бугър на предната палуба. Клиотис бавно клатеше глава и примигваше. Рурк преобърна една от хладилните кутии. На пода се разпиляха консерви с бира, кока-кола и бутилки, а после нещо тежко

тупна на дъските. Големият черен, увит с найлон пакет. Рурк разкъса опаковката. Вътре имаше риболовни тежести — по двадесет и пет килограма едната и дебело найлоново влакно.

Отначало Джералд не разбра. Рурк започна да нарежда тежестите до тялото на Бугър и каза на Джералд:

— Ела да го махнем оттук. През борда.

Мистър Рурк е знаел още от самото начало какво ще направи. Беше дошъл подготвен.

Джералд уви рибарското влакно около тялото на Бугър и завърза четирите тежести. Найлоновото въже завършваше с кукички и Джералд ги закачи една за друга.

Огледа се, но не видя никой друг освен Рурк. Стенли Лаурел и ококорения Клиотис. Слънцето беше залязло, но луната още не се беше показала. Джералд довлече тялото до перилата, вдигна го и го пусна във водата.

Замисли се за рибите в реката и за окачената на пристана моруна.

— Ох! — стенеше Клиотис. — Ох!

Първото прозвуча като болка, а второто — гневно. Рурк се обърна рязко към него и каза:

— Ти поемаш ръководството. Всичко в твоята област. И не се опитвай да ме работиш, защото ще пречукам и теб. Ще ви изтрепя един по един, докато намеря някой, който ще ме уважава.

Върнаха се в кабинката. Стенли чистеше пода с мокър парцал. Мистър Рурк седна на стола. Изглеждаше уморен.

— Страхотна идея, ясна дори за най-големия глупак, не може да не сполучи — всички печелят.

Не говореше на никого. Каза го ей така.

— Метамфетамини — невероятно е — сякаш правиш торта. Нуждаеш се само от продуктите. Не е необходимо да ги внасяш нелегално, не се налага да се оправяш с мафията или колумбийците — само изпълняваш рецептата. Пласьорите и мотористите продават метамфетамини от години. Хората долавят вонята. Проследяват я откъде идва. Но аз съм го измислил — направил съм лаборатория на баржата и готвачът ми кръстосва реката. Откъде идва тази смрад? Къде отива? Никой не знае.

Сега Рурк се обърна към Стенли.

— Въпросът е, че това е химия. Наука. Адски е тъпо — две молекули водород се съединяват с една молекула кислород винаги, по един и същ начин. Днес, утре, по реката, където и да е по света — резултатът е един и същ. Снабдявам те с един бидон етер и знам, че ще получа хикс грама от продукта. Ти обаче ми казваш, че не са хикс, а игрек и аз разбирам, че ме лъжеш. Загрявам каква е идеята ти — отмъкваш малко и го продаваш. Но ти крадеш от мен. А аз плащам добре. Ти се мотаеш по реката и не правиш нищо друго освен да приготвяш по една порция всяка, седмица. Сделката не е лоша.

Рурк спря да говори, сетне попита Джералд:

— Искаш ли да поживееш малко на баржата? Ще се разхождаш по реката, нищо повече.

Джералд знаеше много добре какво би последвало, ако се съгласеше. Рурк сигурно носеше още тежести и рибарски влакна в другата кутия с лед. И Стенли можеше да се прости с живота си. Още една моруна, закачена на кука.

— Предпочитам да не го правя — отговори Джералд. Ако, разбира се, на теб ти е все едно. Мисля да се запиша да уча в Сан Франциско следващия семестър. Не ти ли казах?

— Не — каза Рурк. — Моите поздравления.

— Ще ставам доставчик на хранителни продукти.

— Похвално — рече Рурк.

Като че ли забрави за Стенли за няколко секунди. После му каза да се качи при щурвала и да ги закара до брега. Стенли излезе бързо.

Рурк мълчеше, докато се връщаха. Едва когато Джералд започна да чисти кръвта, подхвърли, че това е работа на Хал. Значи двойникът на Стенли Лаурел се казваше Хал. Кръвта щяла да засъхне и Хал щял да я търка, паднал на колене. Това можело да му въздейства.

Когато се приближиха до крайбрежната флотилия, Рурк нареди на Джералд да развърже Клиотис. Джералд изпълни заповедта. Клиотис мълчеше. Хармън и двама от глиганите стояха на пристана. Търсеха Бугър. Рурк слезе от баржата и им каза:

— Забравете за него. Изпратих го при рибите. Случват се такива неща.

20.

Когато влязоха, Уелкъм предположи, че са сбъркали стаята. Той не познаваше никого в Сан Франциско.

Момичето — или по-скоро жената — беше поразително. Сексапилно. Тънка черна рокля. Малко грим, обикновени обувки с ниски токчета, а косата — разпусната на гърба. Роклята не беше нещо особено — само на няколко сантиметра над коляното, но й стоеше изключително добре.

— Сержант Уелкъм? — попита мъжът. — Мърл Уелкъм?

— Тук — отговори Уелкъм.

Той беше сам. Уилмър беше отишъл на лечение.

Мъжът носеше огромна смешна кошница с подаръци, увита в жълт целофан. Той я сложи на леглото на Уилмър и протегна ръка към Уелкъм. Непознатият беше издокаран и богат. Сякаш бе слязъл от реклама за алкохол. С безукорно изгладен панталон, лъскави бели зъби, часовник „Ролекс“, спретнат, слаб, изискан и самоуверен.

Беше на годините на Уелкъм. Това обаче беше единствената прилика помежду им.

Уелкъм подаде ръка да се здрависа с него, но мъжът не я пое.

— Не — каза той. — Първо на въпроса. Намери ли си работа?

— Не — отговори Уелкъм.

Непознатият отново протегна ръка към него.

— Вече имаш! — рече той.

Това беше най-необикновеният половин час в живота на Уелкъм. А той помнеше доста странни мигове.

Хейс притежавал компания на Крайбрежието. Занимавал се с търговия. Бил патриот, който искал да направи нещо добро за един от героите на нацията — да наеме Уелкъм на работа. Не физически труд, а нещо като мениджър, с шестстотин и петдесет долара седмично начална заплата.

Хейс имал и апартаменти. Предложи на Уелкъм един от тях — хубаво местенце в Сан Франциско. Уелкъм нямало да плаща наем през

първите няколко месеца.

Каза, че Уелкъм ще се нуждае от апартамента, когато не е на работа и го попита кога иска да има свободен ден.

В събота, отговори Уелкъм. Днес беше сряда.

Чудесно, отговори Хейс и добави, че ще дойде да го вземе.

Съобщи му между другото, че в същата сграда живее и Грейс. Тя щяла да помогне на Уелкъм да опознае града.

Грейс Гибс беше адски сексапилна. И на Уелкъм това никак не му се поправи. Той се опитваше да се съсредоточи върху думите на Хейс — невероятната сума от шестстотин и петдесет долара седмично... мениджър... безплатен апартамент... Ала Грейс го разсейваше.

Не че говореше, но самото ѝ присъствие му въздействаше. Усмиваше се сладко, ала изглеждаше леко притеснена. Вероятно заради Хейс.

Грейс била от Канзас, Чейс Каунти, възвишенията Флинт. Тя проговори на няколко пъти и Уелкъм долови диалекта. Но Грейс се опитваше да се отърве от говора си и се поправяше сама.

Уелкъм се зачуди какви са взаимоотношенията ѝ с Хейс. Той явно беше женен, защото носеше венчален пръстен, но Грейс не му беше съпруга. Представи я като „приятелката ми Грейс Гибс“. Което можеше да означава всичко и нищо.

Каква ли му беше Грейс? Глупав въпрос, но Уелкъм не искаше да стига до прибързани изводи. В края на краищата Хейс го настаняваше в една и съща сграда с нея, покани го да потропа на вратата ѝ.

Ако, разбира се, всичко беше действителност, помисли си Уелкъм. Това беше най-невероятното предложение, което можеше да си представи.

Той се опита да каже на Хейс, че не разбира нищо от мениджмънт и търговия. Нито от бизнес. Уелкъм имаше много тясна специалност, която нямаше особено приложение в цивилния живот.

Уелкъм се мъчеше да му обясни всичко това, но Хейс настояваше да приеме предложението. Всеки път, когато Уелкъм се опитваше да възрази, че не е за тази работа, Хейс казваше, че търсел точно човек като него. Непрекъснато го разпитваше за подготовката му и какво е мислил да прави след уволнението от военната флота.

Сетне каза, че трябва да тръгва. Даде на Уелкъм визитната си картичка — „Хейс, Т. Тийл, Изпълнителен директор по маркетинг, Дружество ЕвХаТек“. Написа на гърба няколко телефонни номера — домашния, на клетъчния телефон в колата и този на Грейс. Каза му, че може да се обаждат по всяко време.

— Беше ми приятно — рече накрая Хейс и стисна ръката на Уелкъм.

— Благодаря.

— Ще бъда тук в събота сутринта.

— Щом искаш.

— Очаквам с нетърпение да започна работа с теб.

Уелкъм изведнъж осъзна, че не бе казал нито да, нито не.

— Всичко това е съвсем ненадейно.

— Такива са най-хубавите неща в живота.

— Имаш ли нещо против, ако си помисля?

Хейс го погледна така, че Уелкъм разбра, че не е трябвало да казва това.

— Не че не звучи страхотно — побърза да добави Уелкъм.

— Разбира се, че е страхотно — отвърна Хейс.

— Само ми трябва малко време да свикна с тази мисъл.

— Разбирам — каза Хейс, но в тона му не прозвуча разбиране.

— Един-два дни.

— Ще говорим в събота.

— Добре, чудесно — съгласи се Уелкъм.

Хейс и Грейс излязоха заедно. Хейс я докосна леко за лакътя.

Уелкъм провески крака от леглото. Приблѳжи се до леглото на Уилмър, взе кошницата с подаръците и я занесе на своето легло. Направи го нарочно без помощта на бастуна, макар че кракът го болеше.

Един от подаръците беше репродукция на популярен плакат, агитирац за постъпване в армията — строгият Чичо Сам, който те сочи с пръст.

Някой бе написал: „ЕвХаТек те иска“.

Уелкъм разкъса целофана. В кошницата имаше плодове, бонбони, консерва немска шунка, пушена съомга, ягоди, потопени в шоколад, пет-шест вида сирене, увито във фолио...

Отстрани бяха пхнати няколко списания — „Плейбой“, „Пентхаус“, „Ескуайър“, „Солджър във Форчън“, един каталог за поръчки по пощата на компанията — „Американ Сърф енд Сън“. Уелкъм го прелисти — бански костюми и плажни принадлежности. Не му беше ясно защо Хейс го е донесъл, но накрая забеляза следния ред: „Клон на ЕвХаТек“.

Тъкмо понечи да го остави, когато съзря фотомодела сред вълните на следващата страница.

Не се виждаше цялата, защото беше сред водата и пяната. Но снимката безспорно беше на Грейс. Уелкъм прегледа по-внимателно каталога и установи, че фотографиите й са навсякъде — по бикини и оскъдни горнища на банските.

В този миг един редник докара Уилмър с инвалидната количка и го сложи на леглото.

Уелкъм занесе кошницата на Уилмър, който си взе една ябълка, парче сирене „Камембер“, печени бадеми и списание „Плейбой“.

— Случвало ли ти се е нещо — попита го Уелкъм, — което е толкова хубаво, че си мислиш, че нещо не е наред? Някакво страхотно предложение, че се чудиш дали да не откажеш?

— Не — отговори Уилмър. — Такива чудеса не стават. Не и в този живот.

— И аз мислех така.

— Отиди да го видиш утре — каза Хейс на Грейс.

— Мразя болниците. Защо точно аз?

— Той те харесва. Можеш да поговориш с него. От един край сте.

— От един щат. А той е голям. Кофивил е на повече от сто и шейсет километра от Чейс Каунти. Всъщност се намира почти в Оклахома.

— Моля те — настоя Хейс.

— Е, щом искаш.

— Определено.

— За какво толкова ти е притрябвал?

— Искам да го наема на работа.

— Не ми изглежда твоят тип.

— Точно такъв ми е необходим — отговори Хейс. — Повярвай ми.

21.

На следващия ден Грейс слушаше „Френски език за начинаещи“ по касетофона, когато Хейс ѝ се обади.

Тя мислеше, че ще се обогати, ако знае един чужд език. Необходима предпоставка по пътя към усъвършенстването. Освен това чуваше и правилното английско произношение по време на обясненията. Вече шест години не бе успяла да се отърве от канзаския диалект.

Учителите говореха правилно и на двата езика.

Грейс слушаше и повтаряше, когато Хейс ѝ се обади от офиса си.

Тя изключи касетофона и махна слушалките от главата си.

— Видя ли го? — попита той, като имаше предвид онзи от военната флота.

— Не — отговори Грейс.

— Искях да го посетиш.

— Не ми остана време.

— Продължаваш да ми отказваш и не знам защо го правиш.

Наистина ли не знаеш, помисли си Грейс.

— Той се обади — каза тя.

— Добре — отговори по-бодро Хейс. — Как ти се стори?

Отначало говореше като петнадесетгодишен хлапак — смутен, срамежлив. Сетне се разгорещи и гласът му прозвуча весело и нежно.

— Ами, нормално — отговори тя.

— Какво ти каза?

— Каза, че не е срещал жена като мен и беше напълно искрен. Искаше да ме види пак, но аз отказах.

— Знаеш ли какво? Нещата с него в момента са неясни — отговори Грейс.

— Отиди да го видиш.

— Сигурен ли си, че това е желанието ти?

— На какво прилича това? Вече те моля за трети път!

— Ако знаех каква е целта...

— Искам да го взема на работа. Държа да ме хареса. Разбираш ли?

— Не. Искаш да хареса теб, а пращаш мен.

— Една обикновена молба, а ти ми наговори куп щуротии.

— Добре — съгласи се накрая Грейс. — Ще отида.

Щом толкова настояваш, помисли си тя.

* * *

Уелкъм направи пет обиколки на седмия етаж. Кракът го болеше, но най-важното беше, че успя да измине разстоянието. Непрекъснато си напомняше, че всяка крачка означава пари в банката. Раната беше огромен дълг към тялото му и той трябваше да го изплати — стъпка по стъпка.

Не взе асансьора до петия етаж, а се качи пеша. Трудно беше. Но му хрумна една идея — да започне да изплаща дълга с по-големи вноски. Слезе до мазето и пак се качи до горе. Общо сто и осем стъпки по пътя към пълното оздравяване.

Макар че последните два етажа едва не го довършиха. Започна да му се гади, кожата му стана студена и лепкава. Сигурно изглеждаше зле. Медицинските сестри от главния стационар не забелязаха това, но една от санитарките ококори очи, като мина покрай нея на път за стаята си.

Най-сетне успя да се добере до леглото си.

— Познаваш ли някоя си Грейс? — попита Уилмър.

— Разбира се.

— Каза, че ще дойде да те види.

— Кога?

— Вече е тръгнала.

Уелкъм изглеждаше адски зле. Обливаше го гореща, после студена пот. Погледна се в огледалото в банята. Лицето му беше бледо, очите — хлътнали. Косата му беше отворителна. Трябваше да се подстриже.

Отиде да се изкъпе и взе чисто бельо. Добре, че го направи, защото когато се върна в стаята си, тя вече беше там.

Разговаряше с Уилмър. Усмихна се леко, като видя Уелкъм. Не възторжено, но все пак беше ясно, че се радва да го види.

По-късно Уелкъм не можа да си спомни голяма част от разговора им. Само помнеше, че беше много нервен. Отначало нещата вървяха лошо, но сетне успя да се овладее. Грейс беше облечена с блузка и шорти от мек, тънък плат с цвят на ванилов сладолед стигащи почти до коленете. Скромни дрехи, които не бяха предназначени да бият на очи. Само че съвсем не беше така — тя представляваше зрелищна гледка.

На Уелкъм му хареса да бъдат заедно. Тя го предразполагаше. Смешно — Грейс беше десет години по-млада от него, а се чувстваше много по-свободно от него. Тя явно имаше богат запас от спокойствие.

— Мислиш ли да започваш работа при Хейс? — попита накрая тя.

— Това е една хубава възможност.

— Зависи.

— Опитвам се да гледам реално на нещата. Не искам да се главозамайвам заради някаква работа, която не мога да върша.

— Няма да е така.

— Знаеш ли нещо за, работата?

— Знам нещо за теб.

Стори му се, че тя едновременно флиртува и се държи сериозно с него.

— Какво?

— Умен си. Бил си на много места. Знаеш как стоят нещата. След всичко, което си вършил, това сега ще ти се види като шега.

— Опитваш се да гадаеш — отговори Уелкъм.

— Имам такова чувство.

В четвъртък вечер Грейс стоя повече от два часа. В петък дойде преди обяд и си тръгна няколко минути преди вечерята. Вярно, че не обичаше болниците, но ѝ харесваше да бъде с Уелкъм, който съвсем не се държеше като болен. Той изгаряше от нетърпение да излезе оттук.

Уелкъм беше интересен мъж. Твърд и самоуверен — което се дължеше на военната му служба. Не се хвалеше — всъщност дори премълчаваше много неща, но не оставяше съмнение какъв е бил и какво е правил. Иначе беше напълно непорочен. Гледаше свръх

откровено на живота и света. Със сигурност не знаеше за Грейс и Хейс. Доста щеше да се изуми, когато научеше.

Отначало Грейс не проумяваше как може човек да е видял и направил толкова много и въпреки това да знае толкова малко. Но от друга страна, опитът му беше тясно ограничен. Колко години бе ял само онова, което са му давали, спал е там, където са му заповядали и е вършил каквото му наредят.

Нищо чудно, че беше непорочен и нямаше цел в живота.

Самата тя можеше да се преструва, че е отегчена от всичко. Това беше изградена защита срещу хищниците в живота. Но Грейс трябваше да сваля тази маска пред Уелкъм. Той не разбираше. Но така или иначе, не беше необходимо да се държи по този начин в негово присъствие.

В края на краищата, най-важното беше не какви са мъжете, а как те карат да се чувстваш. А Грейс чувстваше грижовност от страна на Уелкъм. Наблюдаваше я, но не я дебнеше. Тя се чувстваше желана, но не и използвана.

Уелкъм излъчваше спокойствие, което беше заразително. Той мислеше — не, беше сигурен, че е в състояние да се грижи за себе си и да прави каквото трябва, че по някакъв начин ще намери правилния път. Както за себе си, така и за хората около него.

Грейс като че ли започваше да се привързва към него. Измъчваше се през повечето време. Нямаше значение дали го искаше или не. Знаеше, че така е устроена.

22.

— Гледай топката! — извика Нол. — Ето я, идва. Топката!

Той хвърли топката изпод рамо. Рой замахна с пластмасовата бейзболна бухалка, но не уцели.

— Не изпускай топката от очи, сине!

Играеха в един парк срещу Алтамонте. Утрото беше слънчево. Две деца си подхвърляха фризби. Разни хора по шорти или клинове, със слушалки на уокмени в ушите, подтичваха по пътеката, размахвайки ръце.

Рой взе топката и я метна. Тя подскочи няколко пъти и спря в краката на Нол. Преди да я вдигне, той погледна през рамо към извиващото се по хълма шосе.

— Не откъсвай очи от топката — каза пак Нол.

Хвърли я отново и този път Рой я уцели. Тя прасна Нол по главата и той отстъпи няколко крачки назад, за да я улови. Тя отскочи от пръстите му.

— Уцелих! — извика Рой.

— За малко — отговори Нол.

Той се наведе да вземе топката и когато вдигна глава, видя черното беемве, което взимаше един завой близо до върха на възвишението.

— Ти печелиш — каза Нол.

— Няма ли да играем повече?

— Ще си починем малко.

Рой погледна нагоре и също видя колата.

— Пак ли ще го гониш? — попита момчето.

— Аха.

— Като заек.

— Да. А ние сме хрътките от ада.

Уелкъм натъпка нещата си в найлоновата торбичка, която му даде една от медицинските сестри. Облече си фланелка и джинси. Седна на ръба на леглото. Замисли се за Грейс. Представи си я как върви по коридора с белите си шорти. Три пъти вдига слушалката и набира телефонния ѝ номер, но затваряше след първото иззвъняване. Четвъртия път го остави да звъни, но чу гласа ѝ от телефонния секретар.

Уелкъм се зачуди какво ли прави Грейс в събота сутринта. Опита се да си представи как биха изглеждали един до друг. Трудно. После си я представи с Хейс. Този път успя.

Още седеше на ръба на леглото, когато Хейс влезе в болничната стая.

— Готов ли си? — попита го той.

Хейс беше облечен със сиво-кафяви войнишки панталони и поло с цвят на трънкосливка. На врата му бяха окачени слънчеви очила „Рей-Бан“. Съвсем не му беше мястото в една военна болница. По-скоро се бе приготвил за пикник.

— Ами, да — отговори Уелкъм.

— Колата ми е отпред. Да вървим.

Един от редниците трябваше да закара Уелкъм до изхода с инвалидна количка. Такъв беше правилникът в болницата. Уелкъм трябваше да вземе и бастуна, но реши да го остави. Не искаше Хейс да го мисли за сакат. За пръв път през живота му като възрастен военните правила не означаваха нищо за него. Той взе палтото си и найлоновата торбичка. Никой не го спря, когато минаха покрай стаята на медицинските сестри и по коридора към асансьорите. Кракът го болеше, но Уелкъм се опитваше да не куца.

Излязоха през предната врата. Хейс му каза да почака, докато докара колата, и бавно тръгна към беемвето — ниско, черно, страхотно, паркирано напреки на завоя на алеята за коли пред болницата. Беше блокирало движението. Един военен полицай се опитваше да въдвори ред в задръстването и когато забеляза, че Хейс се качи в беемвето, отиде при него и започна да му говори нещо, сетне да крещи.

Хейс не му обърна внимание. Влезе в беемвето, сложи си слънчевите очила, включи двигателя и се отдалечи от полицаия. После спря пред Уелкъм.

Той вмъкна първо ранения си крак. Полицаят закрачи към тях, като размахваше ръце и крещеше. Беше вбесен, че го пренебрегват. Хейс впери поглед право напред и рече:

— Затвори вратата, Мърл.

Уелкъм го направи. Тя издаде приглушен тъп звук. Изведнъж се озоваха в тъмен, тих и уютен свят. Меката тапицерия миришеше на нова кожа. Таблото приличаше на контролен пулт на хеликоптер. Сега вече военният полицай наистина се разяри и се наведе над прозореца на Уелкъм, като не преставаше да крещи. От устата му хвърчаха слюнки. Сякаш го гледаха по телевизията без звук.

Уелкъм едва разбираше думите по движенията на устните — „негодник, копеле“. Не чуваше дори бръмченето на мотора. Но Хейс натисна газта и колата се понесе напред.

Уелкъм се обърна и видя за миг нещастното, изкривено от злоба лице на полицая. Беемвето се отправи към портата и военният изчезна от очите му, преди Уелкъм да осъзнае, че това е последният му официален поглед към армията — пълното отвращение, изписано на лицето на военния полицай.

Нол остана близо до Голдън Гейт. Иначе никога не би го проследил по улица „Ломбард“, до „Президио“ и „Летърман“. Една военна база и болница беше последното място, където очакваше да види Хейс.

„Президио“ беше отворена база. На портала нямаше пазачи. Нол влезе след Хейс и го видя как паркира напреки на алеята близо до предния вход на болницата. На паркинга имаше много свободни места и Нол намери едно на около половин минута ходене до вратата.

Нол се чудеше какво общо има Хейс с „Летърман“, когато го видя, че отново се появява на вратата. Отиде до беемвето си и го закара пред болницата. Не обърна никакво внимание на военния полицай — все едно му показва среден пръст.

Хейс беше не само обикновен задник, но и самодоволен.

После към беемвето се приближи някакъв войник. Този тип приличаше на милиони други военни, които излизаха в отпуск през почивните дни. Беше с джинси, които някак не му стояха добре.

Не — този човек беше различен. Гърбът му беше прекалено изправен, а раменете — дръпнати назад. Поза на морски пехотинец. Фанатик в професията си.

— Сложи си колана — каза Нол на Рой.

Беемвето се измъкваше бързо от паркинга на болницата. Когато отново излязоха на „Ломбард“, Нол се намираше на една пресечка от него. После Хейс мина на жълто и се скри от погледа му.

— Изпуснахме го — обади се Рой.

— Може би.

Светна зеленото и Нол подкара, но по-бавно, нагоре по Ван Нес, надясно, по гърбиците на пътя, пак надолу и надясно по Джексън стрийт. Беемвето беше паркирано пред гаража.

— Я! — учуди се Рой.

— Какво ще кажеш, а?

Нол обиколи блока шест пъти и намери едно свободно място за паркиране пред корейския магазин за плодове и зеленчуци. Спря и изпрати Рой за сандвичи и безалкохолни напитки.

Прозорецът на апартамент 1-Б пак беше отворен. Денят беше слънчев. Г. Гибс беше там и поливаше саксията с петунии, която висеше на една кука отвън. Нол виждаше дневната и вратата. Г.Гибс поля папратта, фикуса и бръшляна. Тя съвсем не съзнаваше, че я наблюдават.

Беше изключително красива. Но в нея имаше нещо странно. След миг Нол установи какво е то. Гибс се усмихваше. Беше щастлива. Тя не беше с Хейс — естествено, че ще бъде щастлива.

Къде е тогава онзи задник?

Един от прозорците на втория етаж се отвори. Военният. Хейс се приближи и застана до него.

Нол свали слънчевата козирка на колата, за да скрие лицето си. След около половин минута отново погледна. Сега военният беше сам на прозореца.

Рой излезе от магазина с книжна кесия. Нол се пресегна през седалката и я взе. Извади сандвич с пилешко месо, увит в целофан и отвори една кока-кола. Когато вдигна глава, Г.Гибс отиваше към вратата на апартамента си. Отвори я и Хейс влезе вътре.

Тя му позволи да я целуне. Сетне започнаха да разговарят. Нол остана с убеждението, че тя не очаква Хейс. Той я изненада и това

никак не ѝ хареса. Нол предположи, че е така, защото я видя как стои и движи ръце, докато говори. За останалото — нямаше съмнение. Хейс се хилеше с онази коцкарска усмивка, която се изписваше на лицата на някои мъже, когато се опитваха да свалят мадама. Той искаше, а тя — не. Беше се отбил за едно бързо чукане, но тя беше решила да му покаже, че няма да е лесно.

Гибс поклати глава. Хейс я удари през устата. Силно. Изражението му изобщо не се промени. Зашлеви я, както разговаряха, и после пак придоби онзи коцкарски вид. Единствената разлика беше, че сега Гибс бе навела глава на една страна.

Тя му обърна гръб. Нол си помисли, че ще излезе.

Но тя се отправи към прозореца и спусна щорите.

— Задник — каза Нол на глас.

— Какво? — попита Рой.

— Искях да кажа глупак.

Изведнъж му писна да наблюдава Хейс. Поне засега. Включи двигателя и той забръмча приятно.

— Прибираме ли се у дома? — попита Нол.

— Да — отговори Рой след няколко секунди.

— Добре.

Нол излезе на задна скорост, като се радваше, че се маха от това място.

— Виж какво съм намислил — каза Хейс на Уелкъм, докато стояха на прозореца. — След няколко минути ще се качим на Тибурон. Ще ти покажа къде живеея. Ще те запозная със съпругата си. Вече ѝ разказах за теб и тя иска да те види. Много държи на това.

— Добре — отговори Уелкъм.

— Ще пийнем вино, ще вкусим от хубавия живот, а? Ще отидем на ресторант. Да разнообразим войнишката храна.

— Добре. Чудесно.

Уелкъм нямаше нищо против някой друг да планира целия му ден. Имаше чувството, че пак е във флотата.

— Тръгваме след няколко минути — продължи Хейс. — Имам малко работа тук, в сградата. Няма да се бавя. Да речем половин час.

— Както кажеш.

— Да не избягаш.

— Няма къде да отида — отговори Уелкъм, преди да разбере, че Хейс се шегува.

Хейс излезе и Уелкъм остана сам в апартамента. Не беше лош. Намираше се в хубав квартал. Но нещо го караше да се чувства неловко и след като погледа няколко минути уличното движение, осъзна, че няма представа къде се намира. Някъде в Сан Франциско. Но, по дяволите, градът беше голям. Качеше ли се на някое такси, нямаше да може да се върне тук.

Уелкъм съзря един телефон пред магазина за плодове и зеленчуци на ъгъла. Слезе долу и пресече улицата. Кракът го болеше. Защо не си взе бастуна? Набра номера на Грейс, но никой не вдигна.

Влезе в магазина, като се надяваше, че ще имат карта на града. Щеше да си я купи и да я изучи, за да се ориентира. Не обичаше да не знае къде се намира. Но в магазина нямаше карти. Накрая си купи овесени ядки, хляб, захар и мляко за закуска.

Изведнъж осъзна, че не само мястото му е непознато. Не познаваше и хората. Беше изолиран. Никой не го познаваше. Никой не очакваше нищо от него.

Досега чувството за дълг и отговорност го бяха задържали на едно място. Но днес не дължеше никому нищо. Можеше да прави каквото поиска. Знаеше, че би трябвало да се чувства щастлив. Беше свободен. Но това го изнервяше. Сякаш се беше изгубил.

Уелкъм се върна в апартамента толкова бързо, колкото му позволяваше кракът. Седна до прозореца и зачака. Надяваше се, че Хейс няма да се забави прекалено дълго.

* * *

Нол и синът му се прибраха у дома няколко часа преди Мери. Измиха шевролета и го лъснаха. Нол влезе в къщата и пусна прахосмукачката в кухнята. Мери се върна.

Рой изтича към нея и викна:

— Хрътки от ада!

Тя погледна Нол и попита:

— Откъде, за Бога...

— Не питай мен — отговори Нол. — Научава разни неща. Де да знам откъде.

23.

По пътя за дома си Хейс спря пред един магазин за деликатеси на Юниън стрийт.

Уелкъм влезе с него. Хейс поръча печени на грил пилешки гърди със стафиди, печен патладжан с козе сирене, пресен босилек и марули. После минаха покрай „Президио“, нагоре по магистралата и по моста Голдън Гейт.

Океанът се намираше вляво от Уелкъм, а отдясно — заливът. Мостът не беше златен, а червеникав. Хейс каза, че Голдън Гейт е всъщност устието на залива. Мястото се казвало така още преди да има мост там.

Бяха в средата на моста. Уелкъм се огледа. Никога не беше минавал по Голдън Гейт, но знаеше какво ще види. Нали непрекъснато го даваха по филмите, телевизията и рекламите. Той погледна през дясното си рамо и пред очите му се разкри поразителна гледка — очертанията на Сан Франциско, белите административни сгради в центъра и пристаните, прорязали залива.

Непрекъснато даваха този изглед в телевизионния сериал „Улиците на Сан Франциско“.

Вляво от Уелкъм, на отсрещната страна на панорамата, се извисяваше една отвесна скала, която сякаш беше покрита с мъхест зелен филц. Оттам можеше да се види целият град. Един продавач на портативни диктофони се бе хвърлил с колата си от тази скала. Оттам бе скочил и един смотаняк — от радост по новата си тойота.

Ами, да. Уелкъм позна това място веднага.

— Не е лошо, а? — попита Хейс.

— Това е най-малкото, което може да се каже.

— Как ти се вижда градът? Като се има предвид, че още не си видял и една десета от него.

— Не разбирам много от градове. Морските пехотинци обитават забутани места.

— Предполагам, че си пътувал много.

— Да. Видях доста заливи, пустини и джунгли. Ако искаш да ти разказвам за джунглите — готово. Но не съм виждал много градове. Бях известно време в Бейрут, Риад, Панама Сити, Сан Салвадор. О, да, и в началото на '87-ма бях в Триполи, Либия.

— Разбира се.

Хейс го погледна така, сякаш искаше да каже: „Я не продавай краставици на краставичаря!“

— Макар че бях само на пристанището. Това не се ли брои? С водолазна екипировка. Пътувахме с една от онези двуместни подводни лодки, които се изстрелват от голямата подводница. Нямах много време да разглеждам забележителностите на града.

Недоверчивостта на Хейс постепенно се изпари, както изчезва драсканица от тебешир след дъжда.

— Предполагам, че Сан Франциско ти се струва много хубав след всичко това — рече той.

— Несъмнено.

На пътния знак на магистралата от другата страна на моста пишеше МАРИН КАУНТИ, а на следващия разклон — СОСАЛИТО. Вдясно, отвъд предпазните перила на магистралата, се бяха сгушили червеникави къщички върху стръмния склон, които те дразнят, изнервят и потиснат. Красива гледка. Уелкъм бе виждал много места, които те дразнеха, изнервяха и потискаха. Тук изпитваше точно обратното. Чувстваше се добре. Заради самото съчетание на хълмове, небе и вода.

След няколко километра излязоха от магистралата на отклонението за ТИБУРОН, Сега се движеха по едно двупосочно шосе, където иззад борове и тополите надничаха пътечки към къщите. Ливадите дори в предградията изглеждаха добре. Тревата беше окосена, а цветните лехи — оплевени. Тук явно боята никога не се олющваше. По пътищата нямаше дупки.

Завиха наляво, по Алтамонте Драйв. Беемвето се стрелна нагоре по завоите. Докато се изкачваха, под тях се появи заливът и Сан Франциско.

— Къде отиваме? — попита Уелкъм.

— У дома — отговори Хейс.

Аха, помисли си Уелкъм.

Сега вече всичко започваше да става недействително. Като някаква шега. Тези къщи наоколо. Уелкъм знаеше, че някъде хората живеят в разкош и удобства, но това беше тайнство за него.

Когато на Уелкъм му се стори, че къщите вече не могат да стават по-хубави, Хейс направи още два завоя и спря в алеята за коли на върха на хълма.

Значи това е домът му.

Двамата слязоха от беемвето. Уелкъм очакваше Хейс да се произфука малко, да тръгне по-наперено. Поне за да види реакцията на госта си. Но Хейс вървеше съвсем нехайно към външната врата.

Това вече беше чиста наглост от негова страна — да гледа на целия този разкош като на нещо, което му се полага.

Вътре къщата приличаше на плевника на огромен хамбар. Варосани стълбове, греди от червено дърво. Сякаш беше някакъв малък рафт над главния етаж.

Някой беше пуснал силно музика — ако това изобщо можеше да се нарече така — загадъчен хор и виене без инструменти.

Уелкъм тръгна след Хейс надолу по полираните стълби от червено дърво. Видя разположението на къщата. Тя беше вградена в южния склон на възвишението. Този етаж всъщност беше едно ниво под главния вход. Цялата южна стена беше остъклена. На западната стена имаше камина с каменен комин, който минаваше през горните два етажа.

Хейс се приближи до една купчина магнетофони, стереоуредби и два големи телевизора. Натисна няколко копчета и виенето спря.

— Милост — рече той.

През остъклените плъзгащи се врати се излизаше на облицованата с дъски тераса. Слънчевите лъчи бяха топли и ветрецът разнасяше уханието на дъбове и лаврови дървета. Хейс отиде до перилата на терасата, погледна надолу и викна:

— Хей, маце.

Уелкъм също се доближи до перилата. Отдолу имаше друга тераса с езерце с водопад. Отначало му се стори невероятно цяло чудо, че пролетта е тук, на върха на хълма. Погледна пак и видя, че езерото е изкуствено. Беше боядисано с цвят на гранит, а бетонната му основа се криеше зад храсти и валчести камъни.

В същия миг Уелкъм забеляза във водата жена, която бавно плуваше към края на езерото. Тя излезе край една плоска скала. Беше гола.

Защо не? — помисли си Уелкъм. Вече нищо не можеше да го учуди.

Жената се протегна и им махна с ръка. Слаба, красива. Жива, действителна и гола. Уелкъм не помнеше откога не беше спал с жена.

— Това е Кейтлин — рече Хейс.

— Съпругата ти?

— Единствената. Е, ако не броим бившата.

Хейс като че ли нямаше нищо против друг мъж да гледа, голата му съпруга.

Тя още им махаше с ръка.

— Елате тук — извика Кейтлин.

— Съжаляваме, мила, но не можем. Умираме от глад. Трябва да хапнем нещо.

Уелкъм откъсна очи от нея и тръгна след Хейс. Той ровеше в хладилника, когато съпругата му влезе. Беше си облякла прозрачен бял халат, на места прилепнал към мокрото ѝ тяло.

Хейс започна да изгребва храната от картонените кутии.

— Ти трябва да си Мърл — рече Кейтлин и преди Уелкъм да успее да отговори, тя продължи. — Толкова искрено име. Разбираш ли какво искам да кажа? Прямо и непретенциозно.

— Благодаря — отговори Уелкъм, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— Много съм развълнувана да се запозная с теб. Един истински герой.

Тя го гледаше право в очите, докато говореше. Уелкъм знаеше, че така е учтиво, но начина, по който Кейтлин го правеше, го изнервяше. Пък и не млъкваше.

— Ти си наистина тук. Опитвах се да си представя как изглеждаш. А сега ти стоиш тук, в кухнята ми. Трудно ми е да го повярвам.

— И аз си мислех същото рече Уелкъм.

— Какво съвпадение! — възкликна тя.

Седяха на масата и се хранеха, когато Кейтлин каза:

— Ако трябва да бъде откровена, трябва да кажа, че отначало бях против този конфликт. По принцип. Не бива да се пролива кръв заради петрол. Действително мисля така. Не се обиждай.

— Няма защо. Всеки има право на мнение.

— Сетне започнах да разбирам срещу какъв пълен и краен тъпанар се сражаваме и се заинтересувах. Не можех да откъсна очи от СиЕнЕн. Невероятна, първична драма. Противоположностите — нали разбираш какво имам предвид?

— Положителните и отрицателните — отговори Уелкъм.

И той я гледаше в очите. Не само заради мокрите петна на прозрачния ѝ халат и онова, което имаше отдолу. Кейтлин излъчваше безразсъдство и налудничавост. Сякаш жонглираше с ножове. Караше човек да бъде нащрек.

— Точно така! — възкликна тя. — Е, разбира се, и цялото онова зрелище. Наистина на живот и смърт. Бях като омагьосана.

— Войната е ад — рече Хейс.

— Абсолютно — съгласи се тя. — Тъкмо това я прави толкова интересна.

Хейс отвори бутилка шампанско Дом Периньон. Двамата помолиха Уелкъм да им разкаже разни случки от войната. Той, естествено, знаеше много такива истории, макар че не спомена за ужасите. Шампанското му развърза езика. Искаше да се хареса на Хейс и Кейтлин. Нуждаеше се от работата, която му предлагаша. А и те слушаха жадно.

Пресушиха първата бутилка. Кейтлин каза на Хейс да донесе още едно шампанско. Уелкъм им разказваше за Гренада, за нощта преди атаката. Как се качил на една скала и плувал петстотин метра до кубинския склад с амуниции, срязал две жици изоставил там чанта с експлозиви. Кейтлин го гледаше с широко отворени очи. Хейс бе спрял да се бори с корковата запушалка на бутилката.

В този миг на Уелкъм му хрумна, че това съвсем не е обликът, който иска да си създаде пред тях.

— Вижте какво — започна той, — не искам да мислите, че беше само кръв и изтърбушени вътрешности. Хората остават с такова убеждение. Аз бях в специален взвод — супер командоси. Ядат змии. Но това е само една професия. Всичко е подготовка. Специалните сили не се раждат такива — те се създават. Обучени са.

Уелкъм търсеше най-подходящите думи. Искаше да си изясни този въпрос.

— Аз бях обучен да изпълнявам най-различни задачи. Е, специфично военни. Но аз мога да бъда обучен — ето, това се опитвам да ви обясня. Достатъчно съм дисциплиниран, за да бъда обучен.

— Разбира се — каза Кейтлин.

— Говоря като бъдещ ваш служител — продължи Уелкъм. — За да знаете какво получавате.

— Не мисли за това — рече Кейтлин.

— Аз знам какво получавам — добави Хейс.

— Ти си съвършен — каза Кейтлин. — Идеален.

Изпиха голяма част и от втората бутилка. Кейтлин предложи на Уелкъм да му покаже къщата. Първо разгледаха стерео кабинета, където тя натисна някакво копче и лудешкото виене отново зазвуча. На обложката на компактдиска пишеше: „Мистерията на българските гласове“. Нямаше грешка — женският хор на Българското национално радио и телевизия. Кейтлин обичаше хоровото пеене. Много била запалена по всичко етнографско и туземно — както се изрази.

Къщата имаше още две нива. Спалнята на Хейс и Кейтлин беше с размерите на половин баскетболно игрище — цялата в различни оттенъци на кремаво и жълто-кафяво. На един подиум стоеше най-голямото месингово легло, което Уелкъм бе виждал през живота си. От двете му страни имаше по една огромна бежова ваза със стръкове изсушена трева от пампасите.

Леглото гледаше към още една остъклена врата и тераса, откъдето се виждаше Сан Франциско и Голдън Гейт. Бяха пред очите им всяка сутрин, щом се събудеха.

Уелкъм се приближи до вратата. Кейтлин застана до лакътя му. Дойдеше ли още по-наблизо, щеше да усети гърдите ѝ. Гледката, която се разкриваше през прозореца на всяка стая, беше различна. Уелкъм знаеше, че тя се променя в зависимост от времето, светлината, облаците и сенките. Никога не би ти омръзнало да гледаш навън. Уелкъм си представи Хейс и Кейтлин в голямото легло. Това го накара да се замисли за Хейс и Грейс. Възможно ли е един мъж, женен за Кейтлин, да желае любовница? Кейтлин несъмнено поддържаше интереса му, както непрекъснато променящата се гледка през прозорците.

На най-долния етаж имаше едно-единствено помещение, пълно с гимнастически уреди, до него сауна и баня с вана за воден масаж. Хейс и Кейтлин не бяха дебели, но и не приличаха на манияци по физическите упражнения. Как няма да си здрав, като имаш цяла спортна зала в мазето?

Излязоха при езерото. Хейс беше на терасата над водопада.

— Хайде да поплуваме — предложи Кейтлин и съблече халата си.

— Нямам бански — отговори Уелкъм и се обърна към Хейс. — Имаш ли някакви бански?

Но Хейс не го чу. Шумът от плискащата се вода беше прекалено силен.

— Хайде — повтори Кейтлин.

— Може ли да ми послужиш с бански? — извика Уелкъм на Хейс.

Хейс се забавляваше на голата си съпруга, която дърпаше Уелкъм за фланелката.

— Никой не е влизал с бански в този басейн, откакто е направен — рече Кейтлин.

— Съжалявам — каза Уелкъм.

Добре де, помисли си той. Чудесно. Усещаше слънчевите лъчи върху главата си. Чувстваше шампанското. Смъкна фланелката си, седна на най-близката скала и събу обувките, чорапите и джинсите си. Кейтлин се гмурна във водата. Хейс слезе от терасата. Носеше безжичен телефон и още шампанско. Той съблече полото си и разкопча колана на панталона си. Кейтлин се носеше плавно под водата и преди да се покаже над повърхността, Уелкъм смъкна, гащетата си и влезе в басейна.

Стояха във водата около час. Плуваха, плискаха се, смееха се. Уелкъм загуби представа за времето. Пиха по ред от бутилката с шампанското. След известно време Уелкъм се отдалечи от тях и се вгледа в небето. Излезе от басейна и се приближи до терасата.

Оттам се виждаше почти всичко долу. В подножието на хълма, до залива, имаше някакво село, което сигурно беше Тибурон. Автомобилите, къщите, магазините и корабите изглеждаха мънички и съвършени.

Уелкъм се зачуди какво ли е да живееш по този начин, да плуваш в собствения си басейн, разположен високо над града. Да си лежиш в

леглото и да гледаш любимия мост на Клинт Истууд. Да слушаш „Мистерията на българските гласове“.

Безжичният телефон започна да звъни. Хейс излезе от водата и го вдигна. От начина, по който говореше и местеше антената, Уелкъм разбра, че долу се чува лошо. Хейс занесе телефона горе на терасата.

— Хей, Мърл — извика Кейтлин. — Ела да видиш нещо.

Тя беше във водата до бедрата. Край водопада. Уелкъм тръгна да заобикаля езерото, после се усети, хвърли се във водата и преплува останалото разстояние до Кейтлин. Почти стигна до нея, когато тя се гмурна във водопада и се скри от погледа му.

Уелкъм също мина под падащата вода. От другата страна имаше малка пещера. Продълговата плоска скала образуваше нещо като пейка, намираща се на нивото на водопада. Струите му бяха като завеса.

Кейтлин докосна мускулите на дясната му ръка и каза:

— Обичам татуировките.

— Направих си я, когато бях на двайсет години — млад и глупав.

— Още не мога да свикна с мисълта, че си тук. Аз живея по един начин, ти — по съвсем друг. Никой не би предположил, че пътищата ни ще се пресекат. Но това стана и сега между нас има някои общи неща.

— Предполагам, че е така — отговори Уелкъм.

Той си мислеше за Хейс. Какво ли би казал, ако ги откриеше тук, долу? Сигурно нямаше да го назначи на работа. Хейс беше съпругът с най-широки възгледи, който Уелкъм познаваше, но всичко си имаше граници.

— Сядай — рече Кейтлин.

Думата прозвуча като заповед и Уелкъм вече седеше на пейката, без дори да се замисли какво прави.

— Ти си действителен, нали?

Уелкъм не знаеше какво да отговори.

— Убивал ли си хора там?

Според Уелкъм това беше най-интимният въпрос, който някой можеше да му зададе. Помисли си, че тя е откачена и че трябва да ѝ го каже.

Но Кейтлин стоеше пред него, опряла бедра до коленете му. Докосна бедрата, после гърдите му.

— Не — отговори Уелкъм.

— Убивал си.

— Е, да, така е.

— Какво почувства?

Не, това беше още по-интимен въпрос.

— Не съм се замислял — отговори той. — Налага ли се да го извършиш, правиш го. Въпрос на подготовка. После определено не мислиш за това.

Усети, че ръката ѝ се задържа върху гърдите му за секунда и сетне бавно се плъзна надолу. Улови го точно за оная работа. Уелкъм щеше да се пръсне. Искаше да стане и да си тръгне. Същевременно желаше да остане тук и да я остави да прави с него каквото иска.

Ако Хейс слезеше долу... Сбогом на апартамента и на работата.

— Ще бъдем добри приятели, нали? — попита Кейтлин.

Но не му даде възможност да отговори. Наведе се и го пое в уста.

Уелкъм впери очи в главата в скута си. Това беше най-удивителната гледка засега. Опита се да си спомни от колко месеца не го беше правил. Замина за Близкия изток през октомври. Сега беше юли. Значи девет месеца.

Не беше в състояние да прави изчисления. Вече не мислеше нито за Хейс, нито за работата и апартамента. Знаеше, че трябва да разсъждава дали постъпва правилно, или греши. Но беше невъзможно. Тя го изсмукваше, знаеше точно какво да прави, довеждаше го докрай. Той свърши след десет секунди.

Уелкъм едва не загуби съзнание. Наложил се да облегне глава на скалата, иначе щеше да се свлече от пейката. Когато отново отвори очи, Кейтлин плуваше по гръб през водопада и се скри от погледа му.

Уелкъм си пое въздух. Влезе във водата и изплува на слънчевата светлина. Кейтлин стоеше на ръба на басейна и търкаше косата си с хавлия, Хейс беше до нея.

— Тъкмо питах Мърл дали ще бъдем добри приятели?

— Да, така е — рече Кейтлин. — Повярвайте ми. Чувствам инстинктивно тези неща.

На връщане към Джексън стрийт Хейс и Уелкъм се отбиха да вечерят в един японски ресторант. Кейтлин остана вкъщи. Хейс настоя

Уелкъм да опита парче сурова риба тон.

Месото беше тъмночервено.

Уелкъм вкуси малко. Не беше толкова лошо.

— Използвахте ли компютри във флота? — попита Хейс.

— Не персонални компютри, а разни устройства с микропроцесори.

— Да. Добре. Мисля да започнеш в склада за мониторинг контрол върху доставките. Няма да пренасяш нищо. Това е един офис с клавиатури и видео екрани.

— Страхотно — отговори Уелкъм.

— Шестстотин и петдесет долара седмично, като начало, плюс обичайните надбавки.

— По дяволите, страхотно — повтори Уелкъм.

Парите му се сториха много и той бързо пресметна наум, че това прави тридесет и няколко хиляди на година.

— Е, не чак толкова — рече Хейс. — Не знаем какви ще бъдат разходите ти. Аз ще поема известна част от тях. Апартаментът ще бъде твой за няколко месеца.

— Нямам думи да изразя благодарността си.

Уелкъм се чувстваше ужасно. Представи си как Кейтлин го докосва, хваща го и се навежда над него.

— Складът е тук, в града, на улица „Хауърд“. В понеделник на обяд един човек ще дойде да те вземе. Всичко е уредено. Понеделник и вторник ще работиш на половин ден, за да навлезеш в нещата.

— Благодаря — повтори Уелкъм. — Наистина не знам как да ти се отблагодаря.

Хейс сви скромно рамене и попита:

— Във флота — правил ли си някога бомба?

— Не.

— Не си ли взривявал мост? Не си ли поставял експлозиви?

— Имаш предвид взривни устройства. Бомбата е нещо, което се пуска от самолет.

— Откъде да знам? За мен бомбата си е бомба.

— Импровизирах някои устройства по време на сраженията. Правил съм такива неща, докато ме обучаваха.

Хейс пъхна едно тъмночервено парченце риба тон в устата си.

— А искаш ли да направиш такова нещо за мен?

Каза го със същия тон, с който някои мъже правят предложение на момиче. Сякаш беше готов да го превърне в шега и да отстъпи, ако му откажеха.

Но Уелкъм знаеше, че Хейс не се шегува.

— Не, благодаря — отговори той.

— Ще паднат големи пари. Един ден работа ще ти донесе онова, което би спечелил за цяла година. Че и повече. При това без данък.

— Заради това ли беше всичко? — попита Уелкъм. — Големият шум, шампанското, вечерята? За да взривя нещо? И ако ти откажа, няма да получа работата, апартамента и всичко останало?

— Не съм казал такова нещо. Говорим за различни неща. Работата я имаш. Апартаментът ще бъде твой за няколко месеца. Ти спомена, че искаш да ми се отблагодариш и аз се сетих за необикновения проблем, който имам — не става дума за хора, само за един предмет — и си помислих, какво пък, по дяволите, защо да не те попитам.

— Трябва да измисля друг начин да ти се отблагодаря — рече Уелкъм.

— Както кажеш.

Грейс гледаше през прозореца, когато беемвето с Хейс и Уелкъм спря долу. Беше нощ, около десет часа, и тя мислеше да си легне рано.

Поредното неочаквано посещение. Стомахът ѝ се сви при мисълта, че трябва да застане очи в очи с Хейс.

Тя влезе в банята и погледна бузата си. Нямахше рана, само една червена резка. Малко пудра и руж и нямахше да изглежда толкова зле. Или искаше той да види зачервеното? Грейс седна на дивана и зачака. Замисли се какво да му каже и как да се държи. Чу, че вратата на колата се тръшна и моторът запали. Погледна навън и видя, че беемвето потегля.

Установи, че е разочарована, и това я учуди. Тази вечер тя ненавиждаше онзи негодник. И все пак, съжаляваше, че той си тръгна. Искаше да я желае — ето, това беше извратеното. Желаше ли я, всичко щеше да бъде наред. Зачуди се какво ли означава това — да си тръгне, без да ѝ се обади.

Грейс се качи до апартамент 2-А и почука на вратата.

На прага се появи Уелкъм.

— Грейс — рече той и се наведе, за да огледа зачервената ѝ буза.

— Какво се е случило?

— Ударих се вкъщи.

— Искаш ли да влезеш?

— Късно е. Нали съм добра съседка, дойдох да видя дали имаш нужда от нещо.

— Не, всичко е наред. Поне за тази вечер.

— Чудесно.

— Благодаря, все пак.

— С него ли беше днес?

— В къщата им. Страхотна е.

— И двамата ли бяха там?

— Да. Той и тя — Кейтлин.

Чувала съм това име, помисли си Грейс.

— Случайно да е споменал нещо за мен? — попита тя.

— Не си спомням.

— Как се държаха с теб?

— Прекрасно. Като с цар.

— Какво искаше от теб?

Уелкъм придоби такъв вид, сякаш му стана неприятно, но сетне промени решението си.

— Още не знам — отговори той.

— По-добре разбери. И когато узнаеш, увери се дали си заслужава. В противен случай той ще те изяде жив. Сигурна съм, че знае какво иска от теб, и ще си плати. Непрекъснато го прави — продава и купува. Много го бива за това.

— Говориш като познавач.

— Аз съм тук по силата на същите споразумения като теб.

Нека да го знае!

Той не реагира — поне външно.

Но като че ли се прибра в черупката си.

— Както и да е, лека нощ — рече Грейс. — И добре дошъл тук. Ако имаш нужда от нещо, кажи ми.

Уелкъм остана на прага. Гледа я, докато слизаше по стълбите. Истинско видение.

Сега беше моментът да избяга оттук. Да си приготви багажа, да излезе, да вземе такси, да се махне и никога повече да не се връща.

Канят те на вечеря, после искат да взривиш нещо.

Уелкъм имаше малко спестени пари и му предстоеше да получава инвалидна пенсия. Разчиташе и на себе си. Винаги бе мислил, че това е много важно. Във военната флота беше така, но сега?

Ала Грейс беше тук. Това беше основателна причина да остане. Грейс и тялото ѝ, по което искаше да плъзне ръце. И нещо още по-важно — една струна, която тя докосна в него — го караше да иска да ѝ даде всичко, което имаше и беше.

Но Грейс принадлежеше на Хейс. Ала той беше женен, а Уелкъм живееше един етаж над Грейс. Бяха близо.

Ако се махнеше оттук, щеше да бъде само едно лице от тълпата, задъхана хрътка сред множеството.

Уелкъм още стоеше на прага. Грейс стигна до площадката на стълбището.

— Чудя се дали би искала да излезеш с мен утре — рече той. — Да се разходим с колата, да ми покажеш града. Това против правилата ли е?

Тя се обърна и отговори:

— Тук няма правила.

24.

Същата нощ Хейс, Кейтлин и Нол оборах една къща във Фостър Сити, на юг от летището.

Там явно живеела мъж и жена на около четиридесет години, без деца.

Направиха добър удар. На стените имаше четири анимационни рисунки от Уолт Дисни върху целулоид. Екстра качество. Мики Маус като чирак на магьосника, Дъмбо, извисил се над облаците, Снежанка със Снийзи и Гуфи. Нол знаеше, че Анди Попс ще се нервира, защото рисунките бяха оригинални, следователно можеха да бъдат разпознати, но след малко пазарлък щеше да ги вземе. Бяха прекалено хубави, за да ги изпусне.

Хейс и Кейтлин бяха оставили беемвето на паркинга пред „Ла Куинта Ин“ — един от дългата редица мотели на Сан Матео, на няколко километра от летището. Накараха Нол да ги свали на шосето и когато той потегли, те се приближиха до колата си.

Хейс следеше внимателно уличното движение, готов да излезе от паркинга, когато Кейтлин внезапно рече:

— Хей, нещастнико!

Той се обърна към нея. Тя бе насочила хромиран автоматичен пистолет към него.

— Какво... Откъде... Какво правиш? — изуми се Хейс.

— Скъпи, ти заекваш — отговори тя.

— Махни го.

Тя свали оръжието и му го даде.

Хейс никога не бе държал пистолет в ръка. Оказа се по-тежък, отколкото бе предполагал.

— Намерих го в едно чекмедже в кухнята — каза Кейтлин. — Не е ли разкошен?

Пистолетът беше пълен кич. Със седефена дръжка.

— Дай ми го — рече тя и Хейс ѝ го върна. — 45-ти калибър. Класическо оръжие — не може да бъде проследен. Само се замисли по

ТОЗИ ВЪПРОС.

25.

Уелкъм се събуди рано. Извървя шест пресечки по Джексън стрийт и обратно. Кракът го болеше, но се държеше. Изкъпа се, облече се и Грейс се появи на вратата му. Попита го какво иска да правят днес.

Уелкъм ѝ каза, че иска да бъде турист. Лесна работа, отговори тя. Беше гладен. Искаше да закуси.

Грейс предложи да отидат в „Клиф Хаус“.

Каза му да си облече якето. Той помисли, че се шегува, защото беше юли. Облече си ватената блуза с инициалите и емблемата на американския военноморски флот. Потеглиха с нейния форд по булевард Гиъри, който прекосяваше града, почти от залива до океана. Грейс знаеше какво прави и къде отива. Уелкъм се облегна назад и се отпусна. Отвори прозореца си. Утрото беше слънчево.

Отначало движението беше натоварено, но когато приближиха океана, потокът от коли намаля. Уелкъм долови мирис на солена вода и въздухът стана хладен. Затвори прозореца.

Всички пресичащи се улици бяха обозначени като авенюта. Стигнаха до Пойнт Лобос, който се изкачваше на хребета, и Уелкъм видя пред себе си сивосинкавите бурни води на океана.

Пойнт Лобос минаваше през парк, осеян с огънати от вятъра кипариси. Сега Уелкъм и Грейс се намираха на една висока скала, а океанът се простираше под тях, в подножието на скалата.

Грейс направи широк ляв завой, натисна спирачката и спря на асфалтирания паркинг на върха на скалата. Там беше почти пълно — няколко туристически автобуса и десетки коли. Отдолу имаше някаква постройка, вградена в издадената част на високата скала, направена от дърво, стъкло и бетон. Според Уелкъм приличаше на бункер за амуниции.

Това беше „Клиф Хаус“.

Паркингът беше ограден с ниска каменна стена, стигаща почти до края на скалата. На нея бяха наредени далекогледы, в които човек можеше да пусне една монета и да погледа пейзажа.

Грейс и Уелкъм тръгнаха към каменната стена. Уелкъм се поколеба няколко секунди, сетне я улови за ръката.

Тя стисна пръстите му. Продължиха да вървят.

Още когато излязоха от колата, Уелкъм чу крясъците на тюлените. Сега ги видя — над стотина, върху острите високи скали, вдадени в океана, на един хвърлей разстояние. Скалите бяха кафяви, целите опръскани с гуано. Тюлените пълзяха по тях като бълхи по куче.

Грейс имаше монета за далекогледа, но Уелкъм не желаше да види тюлените отблизо. Те му приличаха на гарги в нива — черни, мръсни и кресливи.

Той впери взор в океана. Вълните идваха от хоризонта и се разбиваха в скалите отдолу. Вдясно имаше бетонни отломки. Вляво, зад „Клиф Хаус“, се простираше дълга пясъчна ивица, в която се плискаха белите гребени на вълните. От високата скала, на която бяха застанали, се виждаше на около километър разстояние в южна посока.

Пойнт Лобос Авеню се извиваше около едната страна на скалата и после право към пясъчната ивица. След „Клиф Хаус“ шосето имаше друго име — Грейт Хайуей. То се губеше в мъглата.

Уелкъм и Грейс влязоха да обядват в ресторанта на „Клиф Хаус“. Той беше пълен и се наложи да чакат за свободна маса. Уелкъм нямаше нищо против. На опашката се бяха наредили много хора и той стоеше съвсем близо до Грейс. Това му харесваше. Имаше чувството, че са двойка влюбени.

Щом седнаха, Уелкъм бутна настрана пепелника и свещника, за да може да държи ръката на Грейс. Гледаше я право в очите.

Сервираха им обяда прекалено бързо. Помощник-келнерът разчисти масата също така бързо.

Излязоха навън. На северната страна на сградата имаше табелка с надпис „Музей на техниката“, която сочеше към бетонния тротоар. Тръгнаха натам.

Музеят се оказа старомодна галерия със сводове. Беше затворен. На вратата имаше катинар. Двамата се загледаха в чайките, тюлените и морската пяна, която се разпиляваше, когато вълните се разбиеха в скалата отдолу.

Бяха сами. Вятърът пронизваше гърдите на Уелкъм през ватената блуза, а въздухът беше толкова влажен, че го усещаше по кожата си.

Ако прокараше пръст по брадичката си, той щеше да стане мокър и солен.

Уелкъм прегърна Грейс и я притегли към себе си. Тя не се възпротиви. Продължиха да гледат океана. Някак беше по-лесно да са близо един до друг, ако не се гледаха.

Пред тях беше океанът. Вдясно — паркингът и ниската каменна стена по края на скалата. Долу вляво се простираше дългата пясъчна ивица, прибойт и Грейт Хайуей. Забележителна обстановка, която се запечата завинаги в паметта му, когато прегърна и целуна за пръв път Грейс.

Морски пехотинец. Нол знаеше, че ако човек е облечен с ватена блуза с инициалите на американския военноморски флот, това не означава, че е морски пехотинец. Но щом видя и емблемата с глобуса и котвата, тя мигновено пасна на цялостния вид на военния фанатик. Мъжът не беше облякъл блузата току-така. Уелкъм, М. — както пишеше на пощенската му кутия — наистина беше морски пехотинец.

Нол нямаше какво да прави и паркира пред жилищния блок на Джексън стрийт, готов да пожертва няколко часа за каузата на смахнатите Хейс и Кейтлин. Той беше проследил Уелкъм и Грейс нагоре до „Клиф Хаус“.

Уелкъм, М. беше от военната флота и държеше ръката на любовницата на Хейс — Г.Гибс.

Това не разкриваше загадките, а усложняваше някои от тях. Но едно от подозренията на Нол се затвърди. Уелкъм, М. беше човек, за когото трябваше да си отваря очите, а може би и да опознае.

26.

В понеделник сутринта Уелкъм извървя десет пресечки по Джексън стрийт и обратно. Това му отне почти един час. Накрая едва се влачеше. Трябваше да положи неимоверни усилия, ако искаше да се прибере вкъщи.

Върна се в седем и половина. В осем Грейс дойде и го попита дали иска закуска. Тогава за пръв път видя апартамента ѝ, защото тя го покани на кафе, плодове и сладкиши.

За разлика от неговия, в апартамента на Грейс наистина имаше домашен уют. Уелкъм познаваше няколко съпруги на военни, които умееха да превръщат временните едностайни апартаменти в светли, топли и хубави домове.

Грейс му показва албумче с изрезки от списания с нейни снимки на осемнадесет години, малко след като бе дошла тук. Ако не друго, тогава е била още по-апетитна. Но Уелкъм я харесваше повече сега, защо беше женствена. И все така апетитна.

Той разгледа изрезките и датите, които бе написала в ъгъла на всяка снимка. Явно обичаше да подрежда нещата си. Уелкъм се замисли какво е правил на тези дати. Например на 22 септември 1988 г. Не може да си спомни. Сигурно е бил зает с нещо, което за него тогава е означавало много, а сега нищо. При всички случаи е бил далеч от нея и съвсем не е подозирал за съществуването ѝ.

Но след като е имало минало, ще има и бъдеще. Тази мисъл също му причини остра болка. Вероятно пак ще бъде далече от нея — няма начин, но поне ще знае, че тя съществува.

После Уелкъм отиде с колата в един магазин за мъжко облекло и изхарчи почти хиляда долара за подходящи за един мениджър дрехи.

Грейс му помогна да направи избора си. Тя настоя и какво да облече днес. Само да не му се превърне в навик, добави после.

Вълнен панталон, син пуловер, бежово сако, вратовръзка с индийски мотиви.

По обед Уелкъм стоеше в коридора и гледаше през остъклената врата, отпуснал ръце встрани до тялото си — не пъхнати в джобовете, защото беше военен от американския флот и знаеше как да стои мирно, когато един блед дребен човечец на име Боуригард се приближи до вратата и му каза, че е време да отива на работа.

— Как се оправя той? — попита Хейс.

Той закопчаваше ризата си и се готвеше да излезе от апартамента й.

— Добре. Върви. За да раздвижва крака си.

— Виждаш ли го често?

— Вчера ходихме в „Клиф Хаус“. Прекарах известно време с него — нали така ми каза?

— Да, аз настоявах. Не се оправдавай. Нещо друго?

— Тази сутрин закусихме заедно. Заведох го да си купи дрехи.

— Сигурно те харесва.

— Така мисля.

— Хайде, кажи де, няма нищо.

— Да, харесва ме. Имам чувството, че съм ти кобила-примамка.

Хейс завързваше вратовръзката си. Той се обърна към Грейс и попита:

— Какво?

— Кобила примамка. Ти не знаеш какво е това, защото никога не си бил във ферма. Кобилата примамка служи за изкуствено осеменяване. Намираш някоя разгонена кобила и я завързваш пред яслата на жребеца, който не иска да оплодява по естествения начин и тя привлича вниманието му. Жребецът отваря широко ноздри и ти позволява да вземеш от него онова, което ти трябва, защото кобилата примамка не му излиза от главата.

— Каква идея — рече Хейс, застанал вече до вратата.

— Между него и мен няма нищо общо — добави Грейс.

Хейс я погледна през рамо.

— Скъпа, аз не държа да си ми вярна.

А би трябвало — нали си плащаш за това, помисли си Грейс.

Тя се приближи до прозореца. Той вървеше към колата си — с лекота, спокоен и доволен.

Но в такъв случай...

Склада за мониторинг контрол върху доставките представляваше офис без прозорци и се намираше на ъгъла на Втора улица и Хауърд стрийт. Стените бяха боядисани в бяло, бюрата бяха от дъбов фурнир и Уелкъм го заболя главата. На четирите бюра имаше по един компютър, монитор и клавиатура.

Навсякъде се разнасяха заповеди — на мониторите, по телефоните. Служителите късаха лист след лист с поръчки за доставки от принтера. Взимаха разни неща от рафтовете и ги носеха в отдел „Опаковка и транспорт“, а оттам — в товарното отделение.

Целият този процес се наричаше доставки по поръчка, а мониторинг контрол ръководеше всички операции. Персоналът проверяваше и съпоставяше списъците с поръчки с действителните доставки с помощта на компютрите. От време на време някой от служителите излизаше от офиса, за да се увери с очите си дали стоката е налице.

Цялата обстановка беше необичайна. През повечето време човек виждаше само белите стени, мониторите и флуоресциращите светлини.

Нищо чудно, че Боуригард беше блед.

Боуригард моментално намрази Уелкъм. Изобщо не му беше приятно, че го взе на обед. Ненавиждаше вмешателствата. Всъщност в помещението имаше място за един отговорник и трима служители, а Уелкъм не беше нито отговорник, нито служител. Боуригард трябваше да претърси целия склад, за да намери метален стол за Уелкъм.

Боуригард не хареса синия му пуловер и вратовръзката с индийски мотиви. Никой в склада не беше облечен със спортно сако. Само Боуригард носеше папионка.

Четири часа и половина в тази стая без прозорци. На Уелкъм му бяха необходими около петнадесет минути, за да схване какво става тук. Служителите пред мониторите наблюдаваха дали носачите и опаковачите не грешат, а Боуригард контролираше служителите.

В пет часа работното време свърши. Уелкъм излезе от офиса и отиде в склада, където имаше светлина и въздух от отворените

прозорци на товарния док. Имаше чувството, че е първият пролетен ден след дълга зима.

Боуригард го закара до апартамента и му показва откъде да хване автобуса за работа.

Прибирането у дома беше бавно. Трябваше да минат през целия център. От сградите излизаха на тълпи хора, които бързаха да се приберат вкъщи.

Уелкъм се замисли за служителите пред мониторите. Те правеха едно и също пет пъти седмично, петдесет седмици годишно, цял живот. Той им се възхищаваше, беше удивен, наистина беше потресен.

Грейс хвана Уелкъм в коридора.

— Как мина първият работен ден? — попита тя.

— По-добре, отколкото да стрелят по теб.

— Наистина ли?

— Е, не беше кой знае какво, но като че ли сделката ще потръгне.

— Не ми го казвай на мен. Искаш ли да вечеряме?

— Къде?

— В някое евтино заведение. Ще бъдеш ли готов в седем?

— Да.

— Попитай го — каза Кейтлин. — Стига си се мотал. Кажу му го направо и ако откаже, да изчезва от апартамента и да напуска работата. Нека да си помисли върху това.

— Още е рано — отговори Хейс. — Искам да му дам малко време.

— За какво?

— За да му стане интересно. Да поразмисли дали му харесва, дали действително го иска. След това, когато налага въдицата, ще знае, че единственият начин, по който може да има всичко това, е да играе по свирката ни.

— И какво точно трябва да поиска толкова много?

— Онова, което всички искат — хубавите неща от живота. Какво друго?

27.

— Не — рече Нол. — Не мисля така.

— Но ти дори още не си го видял — възрази Хейс.

— Това е признак на тесногърдие — добави Кейтлин. — Невъзприемчивост към всичко ново или различно.

Тримата седяха на най-горния ред от каменни скамейки в амфитеатъра в Маунт Тамалпас. Беше вторник сутринта и там нямаше никой. Подходящо място за среща.

— Добре де, тесногърд съм — каза Нол. — Но знам едно — в този бизнес, ако намериш нещо, което има успех, по-добре се придържай към него. Кривнеш ли встрани, спукана ти е работата.

— И все пак, ще следваме плана на играта — настоя Хейс.

— Не, няма да стане. Този път е различно. Не знам как намирахте всички онези адреси досега, но работата вървеше добре. Онова, което искате сега, е нещо друго. Казвате, че онзи имал сейф в мазето.

— Хората не държат сейфове в къщите си за украса — рече Кейтлин.

— Това ми е ясно. Но или сте били там и сте го видели, или някой ви е казал. И в двата случая аз съм пас, защото е прекалено близо до дома ми.

— Иди поне да, огледаш къщата.

— Нещо повече — продължи Нол — аз не разбирам нищо от сейфове. Да предположим, че ме заведете там и наистина има сейф. Само ще си загубим времето.

— Действаме по този въпрос — рече Хейс.

— Намерили сме специалист — добави Кейтлин.

— Само това ни липсва — още някой да бърка в меда.

— Какво отрицателно отношение! — изпищя Кейтлин.

— Огледай къщата — настоя Хейс.

— Преди да се простиш с кинтите — допълни Кейтлин.

— Какво има в сейфа? — попита Нол. — Щом знаете толкова много.

— Ценни книжа — отговори Хейс след кратко колебание.

— Скъпоценни камъни — рече Кейтлин.

— Кое от двете?

— И двете — отговори Хейс. — И скъпоценни камъни, и ценни книжа на стойност най-малко милион и половина.

— Много е богат — отбеляза Кейтлин.

— Какво пък, по дяволите — каза накрая Нол. — Ще отида да поразгледам.

— Скъпоценни камъни ли? — попита Хейс, когато останаха сами с Кейтлин.

— По-добре, това отколкото твоите ценни книжа.

— Дрън-дрън. Точно Рурк ще има скъпоценни камъни. Носи евтин часовник „Касио“ с черна пластмасова каишка.

— Ралф не знае това. Ти не разбираш, че на него му трябва нещо сигурно, на което да сложи ръка. Да си го представя ясно. Такъв е начинът му на мислене. Какво му разбира тиквата от ценни книжа? Виж, скъпоценните камъни са нещо друго. Мисълта за тях ще се вреже в паметта му и няма да може да си я избие от главата. И ще трябва да обере къщата, защото иначе ще се побърка.

— Винаги имаш готов отговор за всичко — рече Хейс.

— Само стой и гледай.

* * *

Нол излезе от Новато, пое по Томалес Роуд, сетне по магистрала 101 в северната част на Марин. Първото, което забеляза, беше селския пейзаж наоколо. Изобилие от дървета. Пътят се виеше лениво и криволичеше през възвишенията. Тихо и зелено. Въздухът беше влажен и наситен с мирис на пръст.

Малко къщи. Повечето усамотени в гората. Място за хора, които търсеха уединение.

И които нямат нищо против мъглата. Днес беше ясно — поне засега, но тук, на възвишенията от страната на океана, сигурно падаха гъсти мъгли. В промеждутъците между мъглата и слънцето, сред червеникавите дървета, никога нямаше да се стоплиш достатъчно от слънчевите лъчи, за да изсушиш костите си.

Въпросната къща също беше забутана в гората — много по-навътре от останалите. Нол намери чакълената алея за коли. Мина няколко пъти покрай нея, без да излиза от Томалес Роуд. През листата на дърветата видя само тухления комин на къщата и дървения покрив.

На следващата обиколка Нол свърна по чакълената алея и в края на наклона съзря стоманената порта. Както и камерата за наблюдение. Охо! Той спря рязко и се върна на шосето.

Щом има порта, трябва да има и ограда около къщата, помисли си Нол.

Подкара бавно по Томалес Роуд. По края на пътя растяха гъсти храсталаци. Тук човек можеше да си проправи път само с помощта на мачете. Отвъд беше гората.

Нол отби и спря. Тук, в храстите, имаше пролука. Не голяма — нещо като козя пътека, но водеше право към дърветата. Оттук до шосето имаше около двеста метра.

Нол заключи микробуса и тръгна по пътеката. Вървеше между високи до кръста храсти и дръвчета. Ели и борове, засадени съвсем близо едни до други, но все пак имаше откъде да се мине.

В този миг видя оградата — права, висока и черна. Насред гората.

Отвесните стоманени пилони бяха високи около два метра и половина. Заострени на върха, забити в бетона. Намираха се на разстояние метър и петдесет един от друг и бяха подсилени с напречни железа близо до върха и основата.

Къщата сигурно беше зад оградата, някъде от другата страна на дърветата. Не се виждаше оттук. А и оттам не можеха да го забележат.

Нол тръгна покрай оградата. Тя изглеждаше съвсем не на място тук, в гората, където човек очакваше да види дъсчени огради или колове. Тази стоманена бариера сякаш заграждаше мечки гризли в зоопарк.

Гората започна да оредява. Нол стигна до една поляна и спря. Оградата продължаваше още двадесетина метра през поляната и пак се

скриваше в гората.

Сега видя къщата. Голяма, построена безразборно селска ферма, с дървен покрив и небоядисани стени. Под стряхата на предната врата имаше още една камера. Трета камера, поставена в задния ъгъл на покрива, беше насочена към градинката зад къщата.

Нол се върна в гората. Тръгна по пътеката през храстите и стигна до микробуса.

Отново пое бавно по Томалес Роуд. След около стотина метра забеляза електрическият стълб, трансформатора и жицата, която вървеше през гората по посока към фермата. Малко по-нататък, на кръстовището с Ларкспър Роуд, Нол съзря високия до коляното шкаф за телефонни връзки.

Мисълта за оградата не излизаше от главата му. Колко ли хиляди долара струва подобна ограда? И за какво служи? Можеше да измисли колкото си иска причини. Но очевидната се вряза в паметта му.

— Не ми казахте, че има ограда — рече Нол, когато отново се срещнаха в амфитеатъра. — Една малка подробност, която забравихте да споменете.

— Каква ограда? — учуди се Кейтлин.

— Не се прави на луда.

— Последният път нямаше никаква ограда.

— Точно така — потвърди Хейс.

— Кога е било това?

— Преди две години — отговори Кейтлин.

Нол описа подробно оградата.

— Не знаех за нея — рече Кейтлин.

— Щом има ограда и алармена система, сигурно има и сензорни устройства и електрически ток по вратите и прозорците — всичко свързано с кабинета на шерифа.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита Кейтлин. — Че е невъзможно ли?

— Е, не — отговори Нол, — но първо искам да изясня нещо. В тази огромна къща живее само един човек. Не сте били там от две години, но знаете със сигурност кога той не е вкъщи. Така ли е?

— Точно така — отговориха в един глас Хейс и Кейтлин.

— Можем да минем през оградата — продължи Нол. — Можем да изключим алармената система и всичко останало. Няма ли електричество, и телефонът му няма да работи. И все пак остава едно — сейфът.

— Действаме по този въпрос — каза Хейс.

— Обадете ми се, щом го уредите.

— Ти искаш да го направиш! — отбеляза Кейтлин.

Тя изглеждаше ужасно нетърпелива. Хейс също. Обикновено щом двамата искаха толкова силно нещо, това беше достатъчно да отблъсне Нол. Само че онази ограда и камерите не бяха поставени за тоя що духа. Никой не би похарчил четиридесет-петдесет хиляди долара, за да пази среброто и порцелана, подарени му на сватбата.

— Противно на разума ми — отговори Нол.

28.

Във вторник сутринта Уелкъм извървя дванадесет пресечки по Джексън стрийт. Сетне отиде на работа. Автобусите бяха препълнени. Ризата му се измачка. Стоя пред флуоресциращите екрани осем часа, които му се видяха най-дългите през живота му. На връщане автобусите пак бяха претъпкани. Вечеряха с Грейс в ресторант.

В сряда извървя петнадесет пресечки. Пълни автобуси. Боуригард се чумереше. Вечеря с Грейс и разходка в парка.

В четвъртък пак измина петнадесет пресечки и още се чувстваше добре. Надолу беше лесно, но нагоре — убийствено. Все пак Уелкъм се справи. Работното време свърши в пет и петнадесет, но Уелкъм не можеше да си спомни да е свършил нещо през целия ден.

Как живееха хората така?

Имаше и още нещо. Тази сутрин научи от Грейс, че наемът за едностайния му апартамент е хиляда и петстотин долара на месец. Наистина беше хубав и Уелкъм го харесваше. Но веднага щом добронамереността на Хейс се изпареше, Уелкъм трябваше да се премести. Никога нямаше да може да плаща годишен наем от тридесет и две хиляди, да не говорим за данъците.

Тридесет и две хиляди годишно не стигаха за нищо. Данъци, разходи по колата, дрехи, храна, телефон.

Когато влезе в сградата, Уелкъм пресмяташе наум и не забеляза, че Грейс отваря вратата си.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита тя.

— Къде?

— Тук.

29.

Уелкъм беше търпелив. Колкото и да го желаше, остави я тя да поеме инициативата. Тя го беше поканила, в края на краищата.

Дори и Грейс да изпитваше някакви съмнения, търпението му ги прогони.

Свършиха с вечерята и макар че Уелкъм знаеше какво предстои, не искаше да избързва. Вдигнаха чиниите, но не ги измиха. Отвориха бутилка вино и угасиха лампите. Той протегна ръце и я прегърна. Докосването му беше леко, но съвсем не предпазливо.

Занесе я на леглото.

Тя знаеше как ще бъде. Той беше тих и спокоен човек. Беше уязвим, но би понесъл доста, ако имаше основателна причина. Всичко това беше истина и когато той я взе в обятията си, Грейс знаеше, че ще се почувства обичана, закриляна и желана.

И наистина беше така.

Уелкъм лежеше в леглото, вперил поглед в мрака.

Хейс не му излизаше от главата. Нямаше отърване от него. Уелкъм и Грейс бяха тук благодарение на Хейс.

Каквото и да говореха за парите, те правеха чудеса. Задвижваха хората.

— Желая те — каза Уелкъм.

Грейс беше сънена, сгушена в него.

— Нали съм тук — отговори тя.

— Това е само началото.

— Не бързай. Моля те. Тази вечер сме само двамата, и това е достатъчно.

Той я целуна. Парите я бяха довели тук и те щяха да я накарат да се премести другаде, помисли си Уелкъм.

30.

Хейс беше на терасата. Слънцето изгряваше над залива. Кейтлин му позвъни отвътре. Уелкъм го търсеше.

— Няма да работя повече — рече той. — Не мога да се справя, тази работа не е за мен. Трябваше да ти го кажа.

— Съжалявам — отговори Хейс.

— Ами апартаментът? — попита Кейтлин от другия телефон.

— Да — каза Хейс. — Започнал съм да го плащам.

— Ти спомена за някаква друга работа — каза Уелкъм. — Сериозно ли говореше?

— Да.

— Не говори повече — рече Кейтлин. — Тръгваме веднага.

Уелкъм седеше на стълбите пред апартамента си и ги чакаше. Не искаше Грейс да се среща с Кейтлин и Хейс. Беемвето спря и Уелкъм се качи отзад.

Минаха по моста и влязоха в Марин. Размениха си няколко незначителни реплики. През две-три минути Кейтлин се обръщаше назад към Уелкъм и го поглеждаше мазно.

Той беше виждал този поглед, но отначало не можа да се сети къде. После си спомни. В пещерата зад водопада. Когато бяха сами.

Хейс зави към Маунт Тамалпас.

— Искаме да разбием един сейф — рече Кейтлин.

Тези богаташи?!

— Предполагам, че не става дума за вашия — каза той.

— Естествено.

— Аз не съм касоразбивач.

— Но си взривявал мостове и складове с амуниции — възрази Кейтлин. — Да не би да искаш да кажеш, че не можеш да вдигнеш във въздуха вратата на някакъв си сейф?

— Предполагам, че мога да го направя. Само че не съм крадец.

— Някой да е споменавал такова нещо? — попита Хейс.

Кейтлин пак се обърна към Уелкъм и впи очи в неговите.

— Ти направи бомбата — каза тя, — а ние ще се справим с останалото.

— И какво ще спечеля от това? — попита Уелкъм.

— Приятелство — отговори Кейтлин.

Погледът ѝ трябваше да изразява сантименталност и в пещерата наистина изглеждаше такъв. Но днес той само разсмя Уелкъм.

Кейтлин не откъсваше очи от неговите. Хейс шофираше и не виждаше това.

— Това вече не е достатъчно — рече Уелкъм.

Би трябвало да го каже на Хейс, но Уелкъм говореше на Кейтлин. Искаше да я накара да разбере колко много могат да се променят нещата за няколко дни.

Изразът на лицето ѝ изведнъж се вледени. Тя рязко се обърна напред.

— Десет процента от онова, което е в сейфа — каза Хейс.

— Което означава?

— Най-малко един милион и половина в скъпоценни камъни и ценни книжа.

Уелкъм мислено махна една нула от милиона.

Той знаеше, че в момента навлиза в забранена територия. Хейс и Кейтлин бяха престъпници и той също беше на път да стане такъв.

Странно, но не се чувстваше по-различен от преди. Да преминаваш граници без паспорт, да бъдеш там, където не те очакват, да правиш неща, с които можеш да си навлечеш сериозни неприятности, ако те спипат. Уелкъм знаеше всички правила в тази игра. Трябваше да признае, че до голяма степен обаянието на специалния взвод на морската пехота се дължеше на факта, че те знаеха различни тайни, бяха обучени, плащаха им добре и ги подтикваха да вършат неща, заради които други хора биха прекарвали доста време в затвора.

И това беше една от вероятностите. Може би най-малко опасната от другите.

Ако погледнеше на въпроса от тази страна, Уелкъм знаеше как да се справи. Тук беше в свои води.

— Мисля, че ще мога да сглобя нещичко, с което да отворя онзи сейф.

— Знаех си, че ще го направиш — рече Хейс.

Нол седеше на най-горния ред на амфитеатъра в Маунт Тамалпас. Гледаше как Хейс и Кейтлин се приближават към него заедно с Уелкъм, М.

— Преди да започнем — каза Кейтлин — не издаваше звук, докато не изясним всичко. За по-безопасно няма да използваме истинските си имена. Майк, това е Айк.

— Здравсти, Майк — рече Нол.

— Аз съм Айк — възрази Уелкъм. — Ти си Майк. Не беше ли така?

Как само ги бърка, помисли си Нол. Този тип явно беше свестен.

— Не мисля така — каза Нол. — Аз съм Айк, значи ти си Майк.

— Престанете — намеси се Хейс.

— Майк и Айк — рече Уелкъм. — Невероятно.

— Защо да не сме Еймос и Анди?

— Или Мът и Джеф.

— По-добре Кърли и Лари.

— Харпо, Гручо и Чико.

— Мани, Мои и Джек.

— Моля ви — прекъсна ги Кейтлин.

— Ти откъде си? — попита Уелкъм, сякаш изобщо не я чу.

— От Северна Оклахома.

— Колко на север?

— От най-северната част, едно градче на име Лийнапа, на североизток от Бартълсвил, точно до границата с Канзас.

— Господи, а аз съм от Кофивил.

— Сериозно? Та това е на петдесет километра. В събота вечер, когато нямаше какво да правим, отивахме там с колите.

— Да, ама аз не съм бил там — рече Уелкъм.

— Стига толкова — изкрещя Хейс. — Забравете за Майк и Айк, Ти си Канзас, а ти — Оклахома. Съгласни ли сте?

— Да — отговори Нол.

— Значи искаш да разбиеш някакъв сейф — каза Уелкъм.
— Искам да знам дали може да стане — отвърна Нол.
— Разбира се. Ще пробием вратата там, откъдето се отваря.
Следиш ли мисълта ми?
— Дотук, да — отговори Нол.
Уелкъм говореше така, сякаш го бе правил и друг път.
— Ще отстраним заключващия механизъм, за да можеш да извадиш езичето.
— Откъде ги разбираш тези неща? — заинтересува се Кейтлин.
— Изучавал съм различни видове ключалки и подобни устройства във Форт Браг.
Значи американското правителство организира курсове по обира с взлом и касоразбивачество, помисли си Нол. Невероятно. Ето къде отиват парите от данъците.
— Разбирам за какво говориш — рече Нол, — но аз не знам как да го направя. Как ще пробием вратата?
— С насочен взрив — отговори Уелкъм. — Пробива достатъчно голяма дупка.
— Аха — успя само да каже Нол.
— Правил ли си го преди? — попита Кейтлин. — Това, с насочения взрив.
— Триста-четиристотин пъти.
— Какво ще кажеш, Оклахома? — обърна се тя към Нол. — Ще участваш ли?
— Ако Канзас участва.
— Струва ми се, че се споразумяхме — рече Кейтлин.

31.

— А сега, по въпроса за парите — каза Уелкъм.

Тримата с Кейтлин и Хейс се връщаха в Сан Франциско с мерцедеса.

— Нали се разбрахме за десет процента? — рече Хейс.

— Но аз нямам представа какво има в сейфа. Искам да ми дадете някаква гаранция. Не процент, а твърдо заплащане, за да не изляза с празни ръце. Двадесет и пет хиляди долара. И предплата за апартамента за шест месеца. Така ще имам време да помисля какво ще правя по-нататък, за да не се впускам прибързано в нещо, което не е за мен.

— Не мога да ти платя двадесет и пет хиляди — отговори Хейс.

— Мисля, че можеш.

Уелкъм се почувства самонадеян. Беше детинско, но искаше той да бъде човекът с отговорите, към когото да са устремени всички погледи. Не знаеше как се държат престъпниците в подобни ситуации, но предполагаше, че номерът му ще мине. Знаеше как да бъде неотстъпчив, твърдоглав и да отправя заплахи, ако се стигнеше дотам.

Странно — Хейс и Кейтлин знаеха само, че в онази къща има сейф, но нищо повече. Те имаха нужда от него, за да пригответи експлозива. Трябваше им и Оклахома, за да извърши обира. Всеки знае, че богатшите наемат други хора да им вършат мръсната работа, с която те не си правят труда да си цапат ръцете. Но да даваш на друг правата върху престъплението си — това вече беше крайно разточителство.

Как ли се чувства един такъв тъп нещастник? Като се има предвид, че може да си го позволи на всичко отгоре?

— Нямам излишни двадесет и пет бона — каза Хейс.

— Трябва да ти е ясно, че няма да споря с теб цяла нощ колко пари имаш. Но цената е тази — двадесет и пет хиляди.

— Плати му — намеси се твърдо Кейтлин.

— Добре — съгласи се Хейс. — Двадесет и пет хиляди.

— Веднага щом свърша работата.

— Добре.

— Нещо друго? — попита Хейс.

— Необходим ми е пластичен експлозив C-4 за насочения взрив. Не мога да вляза в железарския магазин и да си го купя. Военните доста го използват. Имам един стар боен приятел, който е сержант на взвод в Кемп Пендълтън. Той може да ми помогне. Но няма да е евтино.

— Колко?

— Около десет хиляди.

— Десет хиляди?

— Това е сериозна контрабанда. Той ще поеме голям риск. Да не мислиш, че ще го направи безплатно?

— Господи, десет хиляди! Опитай се да смъкнеш на пет. Това са прекалено много пари за един военен.

— Трябва да бъдат десет хиляди.

— Скъпи — обади се пак Кейтлин, — престани да шикалкавиш, не ти отива.

— Добре.

— Освен това ще трябва да ми дадете една от колите си, за да отида при него. Пътят е дълъг и мисля, че мерцедесът ще ме устрои напълно. В него има място да протегна крака си. Бих отишъл със самолет, но уредите на летището ще засекат пластичния взрив в багажа ми.

— Добре, давам ти колата за двадесет и четири часа.

— Благодаря ти от името на сакатия ми крак.

— Двадесет и пет хиляди плюс десет хиляди за материалите — каза Хейс, — десет процента от откраднатото и да отидеш с мерцедеса. Бива те по преговорите.

— Само знам, че имам онова, което ти трябва и колко струва то. Някой ми каза това веднъж и колкото повече се замислям, толкова по-смислено ми се струва.

Закараха Уелкъм до апартамента му. Тази сутрин той не бе направил обичайната си разходка. Облече анцуга, обу маратонките, излезе и тръгна по Джексън стрийт. Тъкмо се готвеше да пресече

Дивизадеро, когато една кола зави рязко пред него до бордюра и спря на пешеходната пътека. Беше син шевролет камаро.

— Искаш ли да прием по една бира? — попита Оклахома.

32.

— Те не са като теб и мен — рече Нол. — Те разсъждават по друг начин. Душата им е различна. Дори и когато говорят. Човек разбира думите им, но те означават нещо съвсем друго.

Двамата седяха във всекидневната на Нол пред две бири Будвайзер. Вече бяха изпили по три — за сприятеляване.

— Зомбита — каза Уелкъм. — Като в един филм, който гледах като малък. Зомбита от стратосферата.

— За нищо не стават — добави Нол. — Змии. Никога не си сигурен каква идиотщина могат да измислят. Мислиш, че си видял всичко, но те ти поднасят нещо ново. Ето, това ме плаши в сегашното им предложение. Страхувам се, че още не съм стигнал до дъното с тях.

Уелкъм се чувстваше добре тук. Сякаш беше у дома си. За пръв път се запознаваше с бивш затворник. Ала Нол съвсем не приличаше на престъпник. Изглеждаше напълно нормален. Много по-нормален от Хейс и Кейтлин.

— Парите са добри — отбеляза Уелкъм. — Стига да ги има.

— Все има нещо.

Милион и половина. Нол и Уелкъм седяха с бира в ръка и обсъждаха този въпрос.

Не можеха да го пренебрегнат току-така. Милион и половина долара, дори възможност за десет процента от плячката изискваха значително внимание:

— Какво смяташ да направиш със своя дял? — попита Нол.

— Искам да си намеря някаква работа, която няма да ме унижава. Не искам да целувам задници до края на живота си.

— Много общо казано.

— Все още не знам нищо определено. В момента нямам какво да правя и това ме тормози.

— А аз искам да се върна в родното си място — рече Нол. — Опитвах се да го забравя, но не мога.

— Родното място те обсебва. Мислиш, че си скъсал връзката, но подсъзнателно непрекъснато мислиш за него.

— Аз мога да върша фермерска работа. Животът на село е хубав. Знаеш ли колко земя мога да си купя с половин милион долара в Оклахома? Повече от четири хиляди декара.

— Това са много пари — съгласи се Уелкъм. — Само да можем да ги измъкнем от тях.

— Трябва да измислим някакъв план — предложи Нол.

— Ти по-добре се пази.

— Аз имам по-добра идея. Ти ще пазиш мен, а аз — теб.

33.

На следващата вечер Хейс и Кейтлин дадоха на Уелкъм мерцедеса и десетте хиляди долара.

Уелкъм прекара нощта с Грейс. Преди да заспят, тя попита:

— Ще ми кажеш ли каква е цялата тази работа?

— Не — отговори той. — Не искам да те въвличам. Противозаконна е, но не е голямо престъпление. Само едни богати хора се забавляват и правят неща, които ги възбуждат — ето, за това става дума. Пък и имам нужда от пари.

— Не и заради мен.

— На всеки му трябват пари.

— Алчността не познава граници.

— Още не съм станал алчен.

— Какво искаш чак толкова много?

— Теб.

— Мен?!

— Ще бъдеш ли моя?

— Какво означава това?

— Знаеш какво. Да бъдеш само моя. На никого другиго.

— Моля те, не ме насилвай.

— Пак започваш. Разбираш ли сега за какво ми трябват парите?

— Как ми говориш само.

— Виждам как стоят нещата в действителност. Това е всичко.

— Не искам да пострадаш.

— Само ще направя онова, което мога да правя — отговори Уелкъм.

* * *

Чудна кола е мерцедесът! Уелкъм тръгна от Сан Франциско на зазоряване. Пое по междуцатската магистрала, включи автоматика на

сто и десет километра в час и остави колата да го носи по Сентрал Вали. Макар че спираше, за да раздвижи крака си на всеки два часа, той влезе в Лос Анджелис в ранните часове на следобеда.

Хапна в Сан Клементе. Не бързаше. Сетне подкара по I-5 към океанското крайбрежие. Мина доста време, откакто живя във военната база в Пендълтън, но беше сигурен, че ще намери мястото, което търсеше.

След няколко километра видя примигващите червени крушки и неонов светлини на „Фокс Хол“. Паркингът беше пълен с военни джипове.

Вътре — въртящи се светлини, облаци цигарен дим, бирен привкус и оглушителна музика. Тълпи ниско подстригани глави, обърнати към едно момиче на дансинга, което кършеше бедра.

Неприятен спомен. Всички онези нощи, прекарани в този бар, караха Уелкъм да се чувства потиснат и нещастен.

Но сега изпита усещането, че тук не му е мястото. Това не беше чак толкова лошо.

— Уелкъм — изрева някой.

Уелкъм едва чу името си — толкова силна беше музиката. От една маса в ъгъла някой му махаше с ръка. Литълджон.

Той беше няколко години по-възрастен от Уелкъм, нисък, с изправена стойка. Слаб и подвижен. Чернокож.

Навремето, ако човек му беше приятел, Литълджон стискаше ръката му по няколко пъти, като сграбчваше пръстите му, преди да поеме дланта.

Сега му протегна спокойно ръка. Уелкъм я стисна веднъж. Жилавите ръце на Литълджон още бяха мускулести. Не се бяха виждали от Бейрут.

Уелкъм си поръча халба бира. Литълджон беше преполовил своята. Поговориха малко за едно време, за войната. Уелкъм му разказа как са го ранили. Литълджон искаше да знае как е като уволнен, в цивилния живот. И на него му предстоеше пенсиониране и той се чудеше как ще я кара.

— Различен свят — отговори Уелкъм.

Не знаеше как да се изрази по друг начин. Имаше много за разказване, но не можеше да намери подходящите думи.

— Виждаш какъв е животът там, но едва когато станеш цивилен, разбираш колко е различно.

— В хубав или в лош смисъл? — попита Литълджон.

— Само различно. А дали е хубаво или лошо — зависи какво търсиш.

Литълджон не остана доволен от отговора, но смени темата.

— Онази поръчка... — започна той.

— Надявам се, че няма да те затрудня.

— Всичко е в колата. За какво ти е, ако не е тайна?

— Трябва ми за една работа.

— Ега ти работата...

— Един богаташ иска да проникне в сейфа на друг богаташ.

Хейс беше измислил някаква история, в случай че Литълджон се поинтересува — нещо за измама със застраховки и взривяване на опразнена сграда. Само че звучеше неправдоподобно и беше по-добре да каже истината на Литълджон. Какво от това, че я знае?

— Мисля, че два половинкилограмови пластични взрива ще разбият вратата на сейфа.

— Ще стане — съгласи се Литълджон.

— Казах, че сам ще направя устройствата. Парите са добри. Пък и имах нужда от някаква работа.

— Никой ли няма да пострада?

— Не. Няма да взривявам самолети или офиси. Искam само да спечеля малко пари.

Литълджон каза на Уелкъм да го последва до колата. Той имаше бял понтиак. Нещата бяха в багажника.

Уелкъм докара мерцедеса до понтиака.

— Дявол такъв — рече Литълджон, като видя мерцедеса, — не ти е отнело много време да се издигнеш.

— Дадоха ми го само за двадесет и четири часа.

— На мен никой не ми дава нищо.

Отвориха двата багажника. В този на Литълджон имаше един дървен сандък.

— Правя го само заради теб — каза Литълджон.

Той вдигна сандъка и го сложи в багажника на мерцедеса.

— Колко са вътре? — попита Уелкъм.

— Пълен е до половината.

— Това е повече, отколкото ми е необходимо — рече Уелкъм.

— Задръж ги. По-лесно е да ги измъкна, отколкото да ги върна обратно. А, сложих и двадесетина детонатора, макар че не ми каза.

— О, да, забравих. Така е в цивилният свят. Човек не мисли за такива подробности като детонатори. Умът ти е зает с други неща — отговори Уелкъм и затвори багажника.

— Използвай ги както трябва — рече Литълджон.

— Това струва пари.

— Задръж си ги.

— Това не са мои пари. Онзи тип има много.

— Може да си купя нови тонколони и гуми за колата. Дай петстотин долара.

— Малко е.

— Добре, нека да бъдат хиляда. Две хиляди. Колко искаш да кажа — пет хиляди ли?

— Кажи го.

— Какво? Пет хиляди долара? Шегуваш се.

— Ела в колата — рече Уелкъм.

Седнаха в мерцедеса. Уелкъм държеше част от парите в джоба си, а останалите — в жабката на колата. Отброи пет хиляди долара в банкноти от петдесет, и сто.

— Използвай ги както трябва — рече Уелкъм.

— Виждам, че добре се оправяш.

— Засега.

— Знаеш ли, притеснявам се, че един ден ще ме пенсионират, ще живея някъде във фургон и по цял ден ще гледам телевизия.

— Може и така да стане — каза Уелкъм. — Но ти и аз сме обучени. За нашата професия има пазар, ако го намериш. Закачиш ли се за нещо, може да изкарваш добри пари.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Възползвай се от предоставената ти възможност. Не го ли направиш, ще се намери друг. Така стоят нещата в цивилния живот.

— Ще се опитам да го запомня — рече Литълджон.

Уелкъм потегли. Първоначалната му идея беше да пренощува някъде и да тръгне сутринта.

Но си помисли за Грейс. „Фокс Хол“ и всички нощи, които бе прекарал там, го накараха да се сети за нея. Тогава беше пълен с

жизнени сокове и енергия и въпреки това изпитваше някаква празнота, която сраженията не можеха да запълнят. Пиеше и крещеше наред с другите ниско подстригани морски пехотинци, душеха като глутница хрътки подир всяка жена, макар да знаеше, че е тъпо и само си губи времето. А на сутринта чувстваше още по-голяма празнота, независимо дали му бе провървяло или не.

Сега желаше само Грейс.

Още нямаше осем часът. Не беше уморен. Колата вървеше така, сякаш можеше да изкара сто години. Ще бъде при Грейс, преди да се е събудила. Уелкъм пое на север по I-5.

34.

— Името му е Съни, жена му е Мери, а синът им — Рой — каза Уелкъм.

Грейс шофираше. Той ѝ даваше указания как да стигне до дома на Нол.

— Хубаво малко семейство, приятни хора. Не са предвзети. Истински хора.

— Говориш така, сякаш съм се отнесла пренебрежително с тях.

— Искях само да знаеш какви са.

— И аз съм истински човек.

— Не съм казал, че не си.

— Родена съм на село. Дойдох тук направо от фермата.

— И оттогава се опитваш да се усъвършенстваш.

Това беше шега, но съдържаеше известна доза истина.

Според Уелкъм прекаленият стремеж към усъвършенстване беше форма на бягство от действителността.

Грейс не каза нищо. Стрелата явно попадна в целта.

Той ѝ каза да излезе от Сан Пабло Авеню и да свие вляво. Сетне ѝ показва къщата. Грейс спря до тротоара.

— Опитвам се да ти кажа, че не можеш да спечелиш, ако подкупваш със съвършенство.

— Познавам се добре — отговори Грейс. — Ако съдиш по външния ми вид, мога да забъркам някоя друга каша, но вътрешно си оставам непроменена.

Рой риташе топка пред къщата. Мери стоеше на портата и им махаше с ръка за добре дошли. Нол беше в задния двор и печеше месо на скарата.

— И още нещо — добави Уелкъм, — Съни познава Хейс. Свързан е с него по същия начин, както и аз.

— Да не задавам въпроси, така ли?

— Ако нямаш нищо против. Но Хейс не знае, че аз съм близък със Съни, така че е по-добре да не разбира това. Ясно ли е?

— Не искаш да казвам на Хейс.

— Мога ли да ти имам доверие?

Сега вече Грейс наистина остана като попарена. Обърна се към Уелкъм по такъв начин, че той усети, че е прекалил.

— Искаш ли да ти дам писмено уверение? — попита тя.

На Грейс не ѝ беше необходимо много време, за да разбере защо Уелкъм хареса Мери, Съни и Рой. Както се бе изразил, те наистина бяха приятни, истински хора. На външен вид не личеше, че Уелкъм обича обикновените хора. Но Съни и Мери го бяха предразположили да покаже този аспект от характера си.

И той му отиваше.

Грейс трябваше да признае, че Уелкъм с право искаше да я предупреди своевременно. Ако си сам в Сан Франциско, може да забравиш, че хората още живеят по този начин. Татковците пекат пилета на скара, майките проверяват дали децата са измили зъбите си, лицето и ръцете преди лягане. Целуват ги за лека нощ. Жените измиват чиниите, докато мъжете се туткат в гаража.

В това, разбира се, нямаше нищо лошо. И тя можеше да го прави при определени обстоятелства. Не че стигаше до някакви изводи. И все пак трябваше да го запомни.

Мери миеше чиниите, а Грейс ги подсушаваше. От прозореца на кухнята виждаха Мърл и Съни в гаража.

— Той има златни ръце — каза Мери. — Може да направи всичко.

Грейс се зачуди за кого по-точно говори. Нямаше значение. Вероятно се отнасяше и за двамата.

— Въпросът не е само в ръцете — продължи Мери. — Трябва да имаш и глава на раменете си. Ето това винаги ми е харесвало у Съни. Той е пълен с идеи. Може и да е глупаво, но имам чувството, че каквото и да се случи, той ще намери изход.

— Това е хубаво.

— Позволява ти да спиш спокойно нощем.

Мърл и Съни човъркаха нещо, но Грейс не виждаше какво. То беше пред тях, скрито от погледа ѝ. Главите им ту се показваха, ту се

скриваха, лицата им бяха замислени. Приличаха на две птици, които кълвяха зрънца.

— Харесваш ли Мърл? — попита Мери.

— Много.

— Сериозна ли е работата? Господи, колко съм любопитна.

— Не знам. Сериозно е, когато пристъпиш към действие.

— В армията е различно. Военните прекарват деветдесет и девет процента от времето си с други мъже, няма място за брак. Но сега той е уволнен и свободен, и някой може да го лапне.

— Знам ли? Още е рано да мисля за това.

— Ти нямаш проблем да си намериш мъж. Те сами те търсят. Шансът е на твоя страна. Днес е един, утре — друг.

— Това ли е всичко? — попита Нол.

— Да. Хайде, разкъсай опаковката. Разрежи го с ножа си.

— Може ли?

— Разбира се. Можеш да го огъваш, да го счупиш, да го прободеш с нож, да го налагаш с чук — нищо няма да му стане. Можеш и да си правиш разни фигурки, ако това ти доставя удоволствие.

Пластичният взрив беше бял. Приличаше на тесто. Само че по-твърд. Като пластилин.

Уелкъм извади и останалите неща от сака. Дървени чепове, няколко контейнера за хранителни отпадъци, пет-шест празни консерви от бира Будвайзер и фунийки без чучурчета.

— От това ли ще правиш бомби? — учуди се Нол.

— Аз не правя бомби. Само ще импровизирам няколко насочени експлозива.

— Ще избухнат ли?

— Ако всичко стане точно.

— Само това исках да знам.

35.

Уелкъм ги чакаше на улицата пред апартамента си. На рамото му беше праметнат зелен сак. Отвори му вратата да се качи и Кейтлин протегна ръка към сака.

— Направи ли ги? — попита тя. — Дай да ги видя, искам да ги видя.

Уелкъм държеше здраво сака и не искаше да се качи в колата.

— Първо парите, ако не възразявате.

— Плати му — каза Кейтлин, изгаряща от нетърпение да вземе сака.

Хейс му подаде една тенекиена кутия от бисквити. Уелкъм махна капака и видя парите. Затвори кутията, подаде сака на Кейтлин и се качи.

— Нататък по Полк има една банка, в която имам влог. Искам да се отърва от мангизите.

— Не си придавай толкова важност — рече Кейтлин, която вече ровеше в сака.

— Ще свършат работа — каза Уелкъм.

— Какво ще направиш с тях, ако смея да попитам?

— С пластичните експлозиви ли?

— Не, с парите — отговори Хейс.

— Въртят ми се няколко идеи в главата — рече Уелкъм. — Има време.

Беемвето беше само на паркинга, когато Нол спря пред амфитеатъра в Маунт Тамалпас. Хейс, Кейтлин и Уелкъм седяха на стълбите. Зеленият сак беше до Уелкъм.

— Здравсти, Канзас — рече Нол.

— О, Оклахома.

— Момчета, да говорим по работа — намеси се Хейс и отвори сака.

Той беше пълен с контейнери, надписани с черно мастило. Уелкъм взе един от тях, на чийто капак пишеше ТЗ.

— Термичен Заряд — обясни той. — За трансформатора. Нагласяш детонатора на петнадесет минути и забравяш за него. На дъното на сака сложих и няколко метра певеце тръба, дебела два сантиметра и половина. Фитилът ще пуска искри и за да не ги види някой през мощта, ще го вкарам в тръбата.

— Хитро — отбеляза Нол.

— Той е професионалист — добави Кейтлин.

— Благодаря — отговори Уелкъм.

Той махна капака на друг контейнер. Вътре имаше една консерва от бира, увита във вестник. Уелкъм я извади. Към тенекията бяха прикрепени два дървени чепа, дълги по няколко сантиметра, които образуваха нещо като крачета. Бирената консерва беше пълна с пластичен взрив С-4.

Уелкъм постави консервата на крачетата ѝ върху една от каменните пейки.

— Основният принцип при насочения взрив е, че го нагласяш така, че да съсредоточиш взривната енергия в определена посока. Все едно държиш лупа на слънцето, фокусираш я върху къс хартия и прогаряш дупчица в нея. Затова са крачетата — да ги държат в определено положение. Фунийката всъщност играе ролята на лупа. Прикрепяш това нещо към стоманата — там, където искаш да пробиеш дупка. И готово. Тук има шест заряда — с различни размери, обозначени с 1, 2 и 3. 3 е най-тежкият. Той пробива седем сантиметрова дупка в танк. Не знаеш нищо за сейфа, затова трябва да внимаваш как използваш тези неща. Сейфът има външна стена, изолационен пласт. Има и вътрешна обвивка. Използваш 3, за да премахнеш заключващия механизъм. Насочваш го надолу, към едната страна на сейфа и взривяваш ключалката, като експлозията се разпространява само във вътрешната обвивка. Иначе ще разрушиш всичко, ще вдигнеш във въздуха съдържанието на сейфа. Дупчицата отгоре е за детонатора. Прикрепил съм детонатор под всяка капачка, виждаш ли? Натискаш го навътре, когато си готов да използваш взрива, не преди това. Детонатор с електрическо захранване — съвсем просто. Свързваш с жица двата края, намиращ място да я пхнеш отзад и правиш електрическа верига с батерия.

— Деветволтова ще бъде ли достатъчна? — попита Нол.

— Напълно — отговори Уелкъм.

Нол взе взрива. Консервата беше натъпкана до горе. На дъното експлозивът образуваше вдлъбнатина около една от фунийките.

— Никога не съм взривявал бомби — рече Нол. — Само ръчни гранати.

— Не гледай на това като на бомба — каза Уелкъм. — Представяй си, че е бургия. Най-шумната и бърза бургия, която си използвал. Втъпниш ли си го в главата, всичко ще бъде наред.

— Поразен съм.

— Би трябвало — отбеляза Кейтлин. — Не ни излезе евтино.

— Да, но ще си получите онова, за което сте платили — Уелкъм прибра взрива и дръпна ципа на сака. После го даде на Нол.

36.

Уелкъм каза на Грейс, че иска да я заведе на вечеря. В някое хубаво заведение. Без да се съобразяват с парите.

— Човек не може да не се съобразява с тях — възрази тя.

— Не и тази вечер. Днес имам пари за харчене. Пък и очаквам да получа още.

Грейс го закара в един тайландски ресторант на Клемент стрийт. Приятен, но не особено скъп.

По време на вечерята Уелкъм попита:

— Щеше ли да бъдеш моя, ако бях богат?

— Парите нямат нищо общо с това — отговори Грейс.

— Нима?

— Точно така.

— Както кажеш.

— Така е, това е истината.

Той ѝ даде минута-две, за да се успокои. Не ѝ беше необходимо много време.

— Нали няма да си развалиш мнението за мен?

— Мърл, ти няма да станеш богат.

— Но ако бях?

— Не, няма да си разваля мнението за теб.

Половин час по-късно, на излизане от ресторанта, Грейс го дръпна за ръкава и каза:

— Само не ставай прекалено богат, чу ли?

— Ще се опитам — отговори той.

37.

Следобед Съни я попита дали може да направи пържоли по швейцарски за вечеря. Това беше любимото му ястие — задушени с лук пържоли по швейцарски, картофено пюре и зелен фасул. Разбира се, отговори тя. А може ли и шоколадова торта, попита пак той. Добре, съгласи се тя и накрая прекара почти целия следобед в кухнята.

Нямаше нищо против. Само се притесняваше, че той беше неспокоен през целия следобед и гледаше през прозорците. Поседя на дивана, после излезе навън и започна да подхвърля гумена топка на стената на къщата. Стотици пъти. Туп, туп, туп. Час и нещо. Навъсен.

Сякаш го бяха изправили пред бесилката. И ако действително беше така, той би поискал за последна вечеря пържоли по швейцарски с лук, картофено пюре, зелен фасул и шоколадова торта.

По време на вечерята непрекъснато повтаряше колко е вкусно, но повечето ядене остана в чинията му. Рой поиска да играят на карти, но Съни отказа. Трябвало да правят нещо заедно. Затова няколко часа строиха небостъргачи с конструктора Лего. После Съни изкъпа Рой, занесе го в леглото, зави го и го целуна.

Мери беше в хола и гледаше „Бар Наздраве“ по телевизията. Нол застана до дивана, погледа една минута и се позасмя на някои от шегите. Сетне се наведе и целуна Мери по врата, зад ухото. Тя потрепери от възбуда.

— Съни, още не е време за лягане.

— Какво от това?

Той я занесе на ръце до спалнята. Беше нежен, бавен и внимателен. Направо разкошен. Макар че мислеше за друго. След това я задържа в прегръдките си и дълго я милва без да откъсва очи от тялото ѝ.

— Хубава си — рече той. — Наистина си хубава.

— Искам да доставям удоволствие.

Заспаха. Съни задряма пръв и Мери си помисли, че каквото и да го измъчва, той ще го забрави до утре, ако не и завинаги. И тя заспа.

Следващото, което чу, беше звънът на будилника.

Съни го спря. Мигновено седна на леглото и започна да се облича.

— Къде отиваш? — попита Мери.

— На работа.

— Ами!

— Боя се, че се налага.

Той обу панталона и закопча ризата си.

— Искат ми се да не ходиш.

— И на мен. Но трябва.

Съни нахлузи ботушите и каза:

— Ако тази нощ всичко мине добре, утре напускам.

— Какво толкова ще става тази нощ?

— Много.

— Но няма да е лесно, така ли?

— Хубавите неща се постигат трудно.

Значи затова беше вечерята! Съни направи всичко като за последен път. Дори оная работа в леглото. След като беше нагласил будилника да звъни.

— Ти обеща — рече Мери. — Каза, че няма да рискуваш, а сега правиш точно това.

Той не си направи труда да спори — само се наведе над леглото и се вгледа в нея.

— Да те вземат дяволите — каза Мери.

Разбра, че той се обиди и протегна ръце към него. Съни се наведе и я прегърна. Дълго я държи в обятията си. Толкова дълго, че Мери си помисли, че е променил решението си и няма да ходи никъде.

Но накрая той я целуна, пусна я и излезе от стаята.

Мина през задната врата. Тя го видя през прозореца на спалнята как отиде в гаража и излезе с един брезентов сак, метнат през рамо. Занесе го в микробуса и го сложи отзад. Качи се, двигателят запали от първия път и Съни потегли.

38.

Кейтлин носеше пистолета. Тя протегна ръце напред, и се прицели.

— Бум! — извика тя и се дръпна назад, сякаш от отката.

После пак се прицели. Бяха в беемвето, паркирано на Блайтдейл Авеню в Мил Вали и чакаха Нол с микробуса.

— Махни това нещо — рече Хейс.

Кейтлин не му обърна внимание.

— Бум!

— Някой може да го види.

Да седи в колата с насочен през прозореца хромиран пистолет 45-ти калибър!

— Никой няма да го види.

Улиците бяха тихи. Беше почти два без петнадесет. Нол трябваше да ги вземе след няколко минути.

Кейтлин пак се прицели и натисна спусъка.

— Бум!

— Не прави така. Може да гръмне.

— Не бъди толкова задръстен. Петлето не е вдигнато, дори не е зареден. Ако наистина искаш да стреляш, трябва да сложиш куршум в пълнителя, а петлето трябва да бъде дръпнато назад.

— Правила ли си го преди?

— Какво, дали съм убивала някого?

— Не, стреляла ли си?

— Не — отговори Кейтлин.

— Знаеш ли как?

— Не е много сложно.

— Но знаеш как.

— Да. Знам.

— А знаеш ли как да го заредиш?

Кейтлин натисна едно копче отстрани на пистолета и металната пачка за патрони изскочи навън. Тя я бутна навътре.

— Наместваш пачката. Дърпаш предпазителя назад — започна да обяснява тя, като му показваше. — Щом натиснеш спусъка, той зарежда един куршум в пълнителя и петлето се вдига.

Предпазителят изщрака.

— Също като във филмите — продължи Кейтлин. — Или ако вече има куршум в пълнителя, можеш да изтеглиш назад петлето с палец.

Кейтлин завря пистолета в лицето на Хейс.

— После го насочваш към някого, когото мразиш.

— Махни го.

— Натискаш спусъка и му пръсваш черепа.

— Разкарай го.

Тя бавно свали пистолета.

— Дръпнат ли е предпазителят? — попита Хейс. — Не го забравяй.

— Я какъв специалист стана изведнъж! Може би ти трябва да го застреляш.

Тя остави пистолета на седалката помежду им. Хейс го погледна, но не посегна към него.

Кейтлин отново го взе.

— Не, аз ще го направя — рече тя, опъна ръце и се прицели. — Бум!

39.

Нол ги взе от Мил Вали, сетне пое по шосе 101 нагоре към Сан Рафаел и по пътя към океана. Пътуваха по западната страна на крайбрежните възвишения, когато се натъкнаха на мъглата. Гъста бяла мъгла — Нол разчиташе на нея.

Хейс и Кейтлин облякоха черните анцузи. Нол се взираше в мъглата, прекалено зает, за да се обръща назад, когато чу шумно, учестено дишане отзад. Сякаш някой раждаше.

— Какво е това? — попита той. — Какво става?

— Дихателни упражнения — отговори Хейс.

Кейтлин продължи да вдишва и издишва.

— Защо ги правите?

Много му беше интересно да чуе обяснението им.

— Помагат ти да се съсредоточиш — отговори Хейс.

— Пречистват.

— Какво пречистват?

— Стремежите, потребностите, желанията.

— Концентрираш се — добави Кейтлин, след като издиша продължително въздуха си.

— Може би и аз трябва да опитам. Да се концентрирам.

— Трябва, ама не искаш — укори го Кейтлин. — Онези, на които това им е необходимо най-много, никога не го правят.

Доця му се да я напсува, но си замълча и продължи да се взира в мъглата. Напомни си, че ако всичко тази нощ мине добре, никога няма да му се наложи да ги види отново.

Да, така беше по-приятно. При самата мисъл, че ще им каже сбогом, се почувства добре. Пречистен и съсредоточен.

Вдясно се появиха пътните знаци на кръстовището за Ларкспър Роуд и „Синята гъска“. Нол отби встрани. Слезе и взе със себе си инструментите от предната седалка. Хейс и Кейтлин останаха в микробуса. Всичко, свързано с отвертки и гаечни ключове, не ги интересуваше.

Нол се отправи към шкафа за телефонните връзки на кръстовището. Припомни си израза, че мъглата е толкова гъста, че не можеш да видиш пръстите на ръката си. Тази нощ беше точно така. Той знаеше горе-долу къде се намира шкафа, но го видя, когато едва не се блъсна в него. Беше бледо зелен, широк няколко сантиметра и висок около метър. Нол коленичи до него. Капакът беше прикрепен с няколко винта. Нол ги развъртя и го махна. Вътре имаше плетеница от разноцветни жички, свързани по сложен начин с таблото. Нол трябваше да пререже само една, стига да знаеше коя. Но кой можеше да каже?

Той извади специална ножица и започна да кълца сноповете жички. За десет секунди преряза всичките и пак сложи капака на мястото му.

Върна се в микробуса. Излезе на асфалта и започна да следва извивката, на жълтите маркировъчни линии вдясно и вляво. Когато след втория завой пътят стана прав, Нол намали и спря до електрическия стълб.

Изключи двигателя и угаси фаровете. Излезе от микробуса и отвори задната врата. Сложи на главата си миньорска лампа с батерия, която пъхна в джоба си.

— Хей, мистър Миньор — провикна се Хейс.

— Точно така — отговори Нол.

Всъщност лампата беше предназначена за ловци на миешки мечки. Те се ловят нощем и ръцете ти трябва да са свободни, докато тичаш подир кучетата. Навремето Нол ходеше на лов за миешки мечки. Само че нямаше намерение да им казва това. Щяха да му се подиграват. Той закопча на краката си котките за катерене, стегна около себе си колана, използван от електротехниците и метна брезентовия сак през рамо. Отиде до далекопровода, прикрепил широкия кожен колан около него и започна да се катери. Накланяше се настрани, като отпускате тежестта си върху краката и колана.

Качи се до горе. Беше се упражнявал на електрическия стълб пред къщата си и стана за смях пред Мери и половината съседи. Сега беше далеч по-лесно. Тук бяха само Хейс и Кейтлин, а на Нол изобщо не му пукаше какво мислят за него.

Жиците бръмчаха. Нол усещаше това по стълба, през шиповете на котките.

Той погледна нагоре, но не видя нищо друго освен гъстата мъгла. Придвижи се още един метър и пак погледна. Този път видя трансформатора точно пред лицето си.

Промъкна се нагоре още няколко сантиметра. Трансформаторът беше в метална кутия. Високоволтовото захранване беше на върха. От едната страна течаха 220 волта — две жици по 110 волта и един заземен кабел, увит в троен пласт изолационен материал, който вървеше през мъглата към гората и къщата.

Нол се промъкна отстрани и се показва до трансформатора. Движеше се бавно и внимателно, защото съзнаваше добре, че тук минават хиляди волта. Колко ли бяха точно? Десет хиляди? Петнадесет? Във всеки случай много. При това под носа му.

Нол бръкна в сака и извади термичния заряд, който му бе дал Уелкъм. Той беше сложен в една тенекиена кутия от бисквити с изрязана горна част и тежеше два-три килограма. Отгоре се показваше фитилът. Беше дълъг около петдесет сантиметра. Вътре в кутията се виждаше горният пласт на експлозива. Уелкъм бе казал, че се състои от захар и калиев хлорат. Приличаше на бяла глазура на торта. Фитилът трябваше да възпламени пластичния заряд, а той — термичния на дъното.

Нол сложи кутията върху трансформатора. Фитилът увисна. Според Нол едва ли някой щеше да го забележи, докато гореше. Не бяха срещнали друга кола по пътя от Сан Рафаел дотук. Пък и тази мъгла. Но Уелкъм се бе погрижил за всичко. Нол извади певеце тръбата и напъха вътре фитила. Той се показва от другата страна. Сетне прикрепил тръбата отстрани на трансформатора с пластир.

Огледа всичко. Изглеждаше наред. Нол извади запалка.

Веднага щом я докосна, му се прииска да запали цигара. Страшно му се допуши. Уелкъм му бе казал, че може да пуши спокойно около експлозива. Но самата мисъл да пуши, докато работи с термичния заряд, пластичния и насочения взрив, изнервяше Нол и той остави пакета „Кемъл“ вкъщи. Сега съжаляваше, че го е направил.

Нол щракна запалката и допря пламъчето до края на фитила и когато той започна да съска и гори, слезе бързо от стълба. Махна колана и котките, но остави лампата на главата си и сложи сака на седалката до себе си. Разполагаше с петнадесет минути и не искаше да губи време. Възпламенеше ли се термичният заряд, експлозията щеше

да стане след две секунди. Сетне щеше да пламне и да започне да гори с бяла светлина. Щеше да прегори изолацията на трансформатора и да се разпространи навътре, като не престава да гори. Топката с размера на човешки юмрук от течен горящ метал щеше да мине съскайки през целия трансформатор и ще падне на земята, там където беше паркиран микробусът. Щеше да бъде голямо зрелище, но той предпочиташе да го пропусне. Не, благодаря!

Кейтлин отново изпълняваше номера с дишането, но този път по-бързо, с по-малки глътки въздух. Нол се върна неколкостотин метра назад по шосето, после се придвижи бавно напред и спря до пътеката в храстите.

— Добре — каза той. — Хайде на работа.

Излезе от микробуса, даде сака на Хейс и отиде да вземе двата еднакви резервоара с газ. Те бяха в една раница, която той метна на гърба си. Макар и малки, те тежаха доста.

Нол запали ловджийската си лампа и започна да си проправя път сред храстите, сетне между дърветата. Дрехите му бързо се намокриха от падналата по листата мъгла. Лъчът на лампата осветяваше само няколко крачки напред и после мъглата сякаш го поглъщаше.

За пръв път Кейтлин не говореше. Нол се зачуди.

Стигнаха до стоманената ограда. Нол остави резервоарите на земята и взе сака от Хейс. После свали лампата от главата си, сложи тежка ръкавица от необработена кожа на дясната си ръка и извади някаква горелка. Отвинти клапите на резервоарите и когато отвъртя кранчето на лампата, се чу гърлено изсъскване. Той задържа горелката над този невидим поток от газ.

Горелката приличаше на дълга трошачка за орехи с някаква странна плочка накрая. Нол я стисна веднъж и от нея излезе искра, сетне се появи пламък с приятен приглушен звук. Беше синкав, с жълто по края. Нол бавно завъртя клапата за кислорода, докато жълтото изчезна.

Отвесните пилони на оградата бяха дебели около сантиметър и половина и поставени върху продълговати стоманени подпори. Нол изчисли, че трябва да пререже два от пилоните. Щеше да има достатъчно разстояние да се промъкнат.

Той доближи синкавия пламък до единия пилон, там където той се съединяваше с подпората. След няколко секунди пилонът стана

оранжев, сетне вишневочервен. После започна да се огъва, като пръскаше капчици разтопен метал. Стоманата беше от добро качество — тя не само се разтапяше, но и не полепваше по лампата. След половин минута Нол успя да пробие пилоната.

После се залови с долния край и след още половин минута пилонът се килна на една страна и падна върху мократа земя. Нол прегори още един пилон — пак по същия начин — и той се стовари върху първия.

Нол спря пламъка и затвори клапите на двата резервоара за газ. Прибра горелката, специалните очила и ръкавицата.

Сега трябваше да чакат трансформатора. Нямаше да е дълго.

— Мистър Всезнайко — отбеляза Хейс. — Съвършеният електротехник.

Човек можеше да каже тези думи дружелюбно, дори с уважение. Но от устата на Хейс те прозвучаха като обида.

— Така е — отговори Нол. — Знам какво върша.

— Какво щяхме да правим без тебе?

— Загубени сте.

— Мисля, че все щяхме да се оправим някак — рече Хейс.

Нол се зачуди дали да не му хвърли един пердах, след като всичко свършеше. Да го повали на мократа трева и да се нахвърли отгоре му. Щяха да са му нужни само една-две минути. Нол не си спомняше откога не се беше бил с някого. Той обичаше хората — дори в затвора „Вакавил“ се спогаждаше с почти всички. Но сега изгаряше от желание да натрие носа на този гадняр в калта.

— Хей, друже — каза Нол, — на хора като теб така и няма никога да им излезе късметът, ако не са такива като мен. Да не мислиш, че щеше да построиш къща от счетоводни книги? Ако не сме ние, ще живееш на дърво и ще се храниш с корени. Е, със стил, разбира се.

— Ралф — обади се най-после Кейтлин, — докато си цапаш ръцете, не се ли страхуваш, че ще изпуснеш нещо важно?

— Няма какво толкова да изпусна.

— Сигурен ли си? — попита тя по такъв начин, че Нол се ядоса. Зачуди се за какво ли му намеква.

В този миг взривът се възпламени оттатък дърветата.

Небето над тях лумна — тих блясък от бяла светлина, от който мъглата заискри. Сигурно беше от топлинната вълна на термичния взрив. Пламна и угасна, а трансформаторът избълва още едно огнено кълбо и издаде приглушен тъп звук.

Заревото бързо изчезна, като остави само един кремав облак над дърветата. Нол го гледаше как постепенно се разсейва.

Той хвана сака, но не го вдигна. Внезапно се почувства ужасно потиснат, че трябва да мине през оградата с Хейс и Кейтлин, че се е въвлякъл във всичко това, че им е позволил да го изкушат. Изуми се от силата на чувствата си.

— Хайде, да вървим — подкани го Кейтлин.

Беше му изключително неприятно, но нямаше връщане назад. Пък и нали му беше за последен път.

Той пхна сака през отвора в оградата, обърна се на една страна и влезе.

40.

Евън Рурк се снимаше, когато електричеството угасна. Лампите бяха запалени навсякъде из къщата, но изведнъж всичко потъна в мрак. Камерата беше поставена на един триножник и касетата се въртеше във видеото.

Евън се бе отдал на полова дейност. Много го биваше в това отношение, помисли си Кристал Стар. Правеше го цели два часа без дори да се задъха. Сетне изваждаше видеокасетата, слагаше нова и продължаваше. Повечето момичета от агенцията за компаньонки не отиваха при него втори път. Коя ли искаше такъв маратон? Те търсеха някой шампион на кратки разстояния за една бърза обиколка на пистата за по-малко от минута.

Но Кристал нямаше нищо против. Духът ѝ можеше да витае из въздуха — като извънтелесно преживяване. Рееше се над леглото и наблюдаваше някаква непозната блудница, която се мяташе и стенеше, сякаш сношението наистина ѝ доставяше удоволствие. Пък и Рурк не беше като другите. Плащаше ѝ таксито от Сан Франциско и обратно и винаги добавяше по една стодоларова банкнота към сметката от четиристотин, която трябваше да плати на компаньонката за цяла нощ. Беше чистоплътен, не се заяждаше, когато тя извадеше презерватив от чантата си, и не беше капризен или извратен (ако не броеше камерата и видеото, ала на нея не ѝ пукаше).

Имаше само една прищявка. Първия път когато Кристал дойде при него, той поиска да узнае истинското ѝ име. Тя едва не му каза истината — че действително се казва Кристал Стар.^[1] Но Кристал беше в играта по рождение, разсъждаваше бързо и отговори, че името ѝ е Бренда Джо Спърлинг. Така се казваше най-добрата ѝ приятелка от гимназията. Евън хареса името. Когато най-послед започваше да свършва, той се вкопчваше в нея и викаше името ѝ.

Кристал беше съгласна с всичко. Заради петстотинте долара и таксито. Само не разбираше защо му е необходимо да го прави цели

два часа, при това да се записва на видео. Но Кристал знаеше, че човек може да откачи, докато се опитва да намери логика в похотливостта.

Когато електрическият ток спря, Рурк тласкаше с равномерни удари като гребец. Кристал въздишаше дълбоко и си мислеше какво ще си купи с парите, които ще ѝ даде. Светлината примига, помръкна и сетне напълно изгасна.

Отначало Рурк като че ли не забеляза това. Значи и неговият дух кръжеше другаде. После наруши ритъма, забави го и спря. Сякаш беше играчка, чиято пружинка постепенно се разви. Явно не беше същото, когато не се снимаше с камерата.

Той зашляпа с боси крака към банята и се изпика.

През това време Кристал отиде до най-близкия прозорец. Видя, че е паднала мъгла.

Евън се върна и седна на леглото.

После взе телефонната слушалка от нощното шкафче. Доближи я до ухото си и натисна вилката няколко пъти. След това отиде до прозореца, вдигна щорите и видя мъглата.

Не му хареса. Той се приближи до вратата, спря и се върна при нощното шкафче. Отвори чекмеджето и извади фенерче. И револвер.

— Стой тук — каза той на Кристал.

Сега беше коренно различен. Напрегнат, нащрек. Излезе гол и заслиза по стълбите, без да вдига никакъв шум.

На Нол му се стори, че има нещо странно, след като излязоха от гората и тръгнаха по мократа трева към къщата. Кейтлин хукна напред и се приближи до предната врата. Каза на Хейс да отиде при нея. Хейс я последва и угаси фенерчето, когато стигна до там.

Нещо се е случило, помисли си Нол. Хрумна му да се обърне и да избяга начаса. Но ако го направеше, нещата съвсем щяха да излязат от контрол.

Кейтлин му каза да загаси лампата на главата си. Нол нямаше никакво желание да изпълнява заповедите ѝ, защото сега командваше той. Но в същия миг съзря лъч от фенерче вътре в къщата.

Нол мигновено изключи лампата.

Кейтлин се прилепи до стената и се запромъква към входа. Досущ като в криминален телевизионен филм.

Хейс стоеше от другата страна на вратата. Кейтлин държеше... О, не! Пистолет! Автоматичен. Господи! Щом тя имаше оръжие, нещата вече бяха извън контрол.

Някой отключи. Валчестата дръжка изщрака и вратата се отвори. Един бял и гол като оскубано пиле мъж застана на прага.

Кейтлин допря автоматичния пистолет до ухото му и каза:

— Евън, не мърдай и без хватки от кунгфу. Хвърли проклетия пистолет или ще гушнеш босилека.

— Я, това била Кейтлин — рече мъжът.

Който и да беше, той я познаваше.

— Пистолетът — повтори тя.

Тишина. Евън обмисляше създалото се положение.

— Кучка. Скапана смахната кучка — каза той накрая.

Нямаше съмнение, че я познава.

— Хей, какво, по дяволите, правите тук?

— Пистолетът — каза отново Кейтлин.

След няколко секунди нещо тежко тупна на дъсчения праг.

— Вземи го — заповяда Кейтлин на Хейс и той се наведе. — Да влезем вътре, а? Тук е хладничко, не мислиш ли така, Евън?

Сякаш го беше репетирала седмици наред.

Изведнъж Нол установи, че действително е било така.

Кристал Стар се ослушва известно време, но не чу нищо. Зачуди се какво ли прави Евън. Гол, с револвер в ръка.

Врата ли се отвори? Предната или задната? Тя чу някакъв глас. На Евън. После други гласове. Мъжки и женски.

Кристал тръгна пипнешком из тъмната стая към площадката на стълбището. Оттам се виждаше по-голямата част на хола. Особено ако имаше осветление.

Тя долови някакво движение. Хора влизаха през предната врата и два ярки лъча от фенерчета кръстосваха помещението. Кристал успя да различи някакъв мъж и жена край Евън. Мъжът бе насочил фенерчето си право в очите на Евън, а неговото висеше надолу.

Лицето на Евън беше бяло. Лъчът на другото фенерче осветяваше дрипавия килим. Всичко останало имаше неясни очертания.

— Влизай, Ралф — извика жената. — Не се срамувай.

Ралф явно не помръдна.

— Ралф, нима не знаеш? Затънал си до гушата, момче.

Това поразява Кристал. Какви шантави думи! Ралф беше още навън.

— Не можеш да спреш всичко това — каза жената. — Разкарай се, ако искаш. Но няма да постигнеш нищо. Няма да ни попречиш. Ти си в играта. Ние влязохме и ти ще влезеш.

Непознатата каза на другия мъж, който беше с нея, да вземе фенерчето на Евън и онзи го стори. Даде ѝ го и тя го насочи към лицето на Евън. Сега вече Ралф застана на прага.

— Ралф, запознай се с Евън — каза жената. — Евън, това е Ралф.

Тя премести лъча на фенерчето към Ралф и Кристал зърна за миг един човек, който с изключение на лампата на главата, приличаше на електротехник.

— Ралф — продължи жената, — това няма нищо общо с теб. Предлагам да слезеш долу и да си свършиш бързо работата, защото няма да оставаме за вечеря.

— Евън, предполагам, че няма да ми кажеш комбинацията на сейфа — каза Ралф.

Евън се поколеба какво да му отговори и накрая рече:

— Заври си го отзад, Ралф.

— Проклети задници — каза Ралф, но включи лампата на главата си и се огледа.

Видя вратата на кухнята и излезе.

— Вие сте напълно смахнати — рече Евън.

— Точно ти ли ми го казваш... — отговори другият мъж.

— Назад — прекъсна го жената. — Обърни се. Ръцете на стената.

Евън се подчини. Когато се обърна, Кристал видя, че вече не държи револвера в ръката си.

Но онези имаха оръжие, защото се чу изщракване.

Човек разпознава някои неща от пръв път, без да ги е чувал досега. Като например тракането на ядосана гърмяща змия. Разбираш за какво става дума дори в тъмното.

Кристал чу непогрешимия металически звук и веднага разбра от какво е — зареждане на пистолет.

[\[1\]](#) Crystal star — Кристална звезда (англ.) — Бел.пр. [↑](#)

41.

Нол слезе в мазето. Нямахе друг избор. Кейтлин, му го бе казала недвусмислено. Беше затънал до гушата.

Опита се да разбере какво всъщност става.

Евън го беше видял. Както и Кейтлин и Хейс.

Евън можеше да съобщи имената им на полицията. И онези двамата съзнаваха това. Знаеха, че той ще е вкъщи.

Нол разбра, че след като веднъж им беше казал да, с нищо не можеше да им попречи. Правеха каквото желаят. Те бяха искали Евън да бъде вкъщи. Много добре съзнаваха, че може да ги издаде.

На Евън му беше спукана работата.

Нол се приближи до пералнята и я отмести. Погледна надолу и пред очите му лъсна вратата на сейфа. Развълнува се. Да става каквото ще.

Замисли се за откачената Кейтлин горе, с пистолет, насочен срещу голия Евън, който непременно щеше да умре.

Убийството не влизаше в споразумението им. Нол не искаше да има трупове, можеше да й попречи, ако имаше начин. Само че не беше в състояние да направи нищо. Не можеше да спре онова, което бе започнал.

Той бръкна под якето си, в джоба на ризата си. Там, където обикновено държеше цигарите си. По навик.

Джобът му беше празен. Нол прерови навсякъде. Търсеше някой фас или малко изпаднал тютюн.

Нищо.

Съсредоточи с усилие вниманието си върху сейфа. Пантите бяха от лявата страна, значи заключващото устройство трябва да е от дясно.

Нол натисна дръжката, само за да пробва за всеки случай.

Нищо.

Добре тогава. Ключалката. Ако беше само една, тя трябваше да е отстрани, успоредно на дръжката. Ще опита първо там.

Контейнерите, които Уелкъм му даде, бяха на дъното на сака. Нол намери 3 и една макара с двойно навита жица. Отвори контейнера и извади експлозива. Краищата на жицата вече бяха оголени. Нол ги свърза с края на детонатора.

Постави експлозива на крачетата му, близо до десния край на сейфа, успоредно на дръжката. Отгоре не се чуваше нищо. Никакви изстрели. Нол се зачуди какво ли означава това.

Той размота макарата и прокара жицата по цялото мазе и стълбите, като направи завой на деветдесет градуса около бетонната стена. После приклепна зад ъгъла. Седна на стълбите, преряза жицата и оголи краищата. Извади деветволтовата батерия и свърза една от жиците с отрицателния полюс.

Батерията беше в лявата му ръка. Другата жица — в дясната. Нол се сви още по-близо до стената и допря оголената жица до положителния полюс.

Тя не беше готова да го направи. Поне не веднага. Хейс разбра това. Кейтлин всъщност искаше да говори надълго и нашироко. Евън не беше глупак и заложи на това.

— Искам да ви задам един въпрос — каза той.

Беше разперил ръце на стената, долепен до нея, с разкрасени крака и говореше през рамо. Стоеше близо до единия ъгъл на стаята. Вляво от него имаше голям прозорец, който в ясни дни предлагаше гледка към зелената морава и овощната градина.

— Трябва да ми отговорите — продължи Рурк. — По дяволите, поне това ми дължите.

— Разбира се — отговори Кейтлин. — Какво искаш да знаеш?

— Какво става тук?

— Само това ли? Господи! Това ли е най-доброто, което може да измислиш? Какво ставало тук? Колко тъпо! Не е достойно за теб, Евън. Очаквах нещо по-умно. Аз ти давам възможност за един последен въпрос, а ти хленчиш като някой старчок, който гледа как гамените късат социалната му осигуровка.

— А ти какво предлагаш?

— И без това няма значение — обади се Хейс.

— Затваряй си устата! — сопна му се Кейтлин и пак се обърна към Рурк. — Един много по-интелигентен и смислен въпрос би бил: „Как се оказахте — по-точно аз — в това крайно любопитно положение?“

— Имаш право — съгласи се Рурк. — Този въпрос е по-уместен.

— И отговорът ще бъде: Никога не съм вървяла по утъпкания път. Никога. Не съм се страхувала да посегна към тайното или забраненото. Нещо повече, никога не съм се плашила да се изправя очи в очи с крайностите на избора си. Преди известно време аз поех по един път и последвах призванието, интуицията и инстинкта си дотам, докъдето ме заведат. И затова сега съм тук. Изпадане в крайности от време на време. Далеч съм от мисълта, че това е последната спирка от моето пътуване, но тази вечер навлязох в една доста необикновена територия.

— Вярно е — потвърди Рурк.

— Можеш също да попиташ защо сме именно при теб.

Хейс искаше да ѝ изкрещи да го убие, ако наистина това е желанието ѝ. Щеше му се всичко да приключи. Чакането не улесняваше нещата — поне не за него.

— И отговорът е — продължи Кейтлин, — че ти сам си го просиш, Евън. Ти приличаш на сочна ябълка, увиснала на клона от външната страна на оградата. Не можеш да останеш маловажен и незабележим. Не, ти си нещо специално. Ти молиш някой да те откъсне.

Взривът беше като гигантска ръка, която се протегна от мазето и разтърси цялата къща. Прозорците се натрошиха на парчета и разпръснаха стъклъца като малки мълнии по старите гипсови стени. За част от секундата килимът под краката на Хейс се раздвижи и той изпита чувството, че иска да го понесе нанякъде.

Успя да запази равновесие. Ала Кейтлин не можа. Тя се стовари на пода. Рурк падна на колене. Когато се огледа, Кейтлин се изправяше на крака, като отново насочваше пистолета към него.

Стените бяха на мястото си, а покривът — над главите им. Но когато Хейс освети стаята с фенерчето си, всичко изглеждаше леко накриво.

— По дяволите — изруга Кейтлин. — Бързо. Трябва да се съсредоточим.

Тя смушка Рурк с автоматичния пистолет.

— Хейс, скъпи, слез долу и му кажи да престане да се лигави. Стига толкова. След няколко минути изчезваме оттук.

Значи щеше да го убие, в края на краищата, помисли си Хейс. Той затъкна револвера на Рурк в колана си и тръгна надолу по стълбите. Видя батерията и мина покрай жицата, която прекосяваше цялото мазе и стигаше до коленичилия пред сейфа Нол.

Въздухът се бе сгъстил от праха и частиците от взрива и приличаше на аквариум с размътена вода.

— Едва не ни вдигна във въздуха — рече Хейс.

— От налягането е. В затворено пространство се получава такова сътресение и въздухът се раздвижва.

Хейс се огледа. Мазето не беше в прекалено лош вид, както бе очаквал. Като че ли всичко, което можеше да бъде преместено, беше вдигнато и сложено пак, но не съвсем на мястото си. Краищата на пералнята бяха вдлъбнати и изгорени. Но нищо повече.

— Не го прави отново. Качвай се горе. Тръгваме.

— Ами онзи? — попита Нол, като погледна нагоре, където по всяка вероятност стоеше Рурк.

— Не се безпокой за него — отговори Хейс. — Тази работа не е за теб. Да вървим.

— Ще опитам още веднъж. Почти го отворих. Виж.

Във вратата на сейфа имаше малка дупка.

— Само с една ключалка е — добави Нол. — Съвсем малко ми остава. Още веднъж. Един лек взрив, премахваме остатъка от ключалката и готово.

Как ли би изглеждало всичко, ако оставеха работата недовършена, помисли си Хейс. Ще стане ясно, че наистина не са искали да разбият сейфа. А замисълът беше друг.

— Колко време ще ти отнеме? — попита той.

— Половин минута, ако не ме караш да отговарям на въпросите ти.

— Гледай да не ни вдигнеш във въздуха.

— Ще сложа съвсем малко експлозив. Нищо работа.

— Бързо — рече Хейс, обърна се и излезе от мазето.

Заизкачва се по стълбите, като се надяваше, че когато влезе в хола, всичко ще е свършило. Но Рурк още стоеше с разперени ръце до стената. Кейтлин крачеше задъхана зад него и размахваше автоматичния пистолет.

— Ще го направим ли? — попита Хейс.

— Да — отговори тя. — Да, ще го направим. Само че не знам как. Трябва да го обмисля. Размишлявах, но не стигнах до определено решение. Смятах, че самата ситуация ще ме вдъхнови.

— Насочи пистолета към него и натисни спусъка. Това достатъчно ли ти е за вдъхновение?

— Нищо не разбираш. Нямах усет за тези неща. Трябва да бъде извършено добре. Не искам да е банално. Ще го направя ювелирно.

Долу отново гръмна, но този път само се тресна силно и къщата се разлюля едва доловимо.

— Не му ли каза...

— Това е последният взрив.

— И край?

— Защо не? Колкото повече се мотаем...

Рурк се обръщаше и облягаше на стената.

— Можем да се споразумеем — предложи той.

— Обърни се — заповяда му Кейтлин и насочи пистолета към него.

— Мислите, че няма връщане назад — продължи Рурк, — но не е така. Засега има само няколко счупени прозореца. Голяма работа. Нали няма кръв.

— Обърни се.

— Не — намеси се настоятелно Хейс. — Застреляй го така.

— Банално, изтъркано...

— Продължавай да говориш — каза Рурк.

— Застреляй го — повтори Хейс. — Трябва да изглежда така, сякаш е бил изненадан. Слиза долу и се натъква на крадец. Ако го застреляш в гръб, застанал срещу стената, ще бъде подозрително.

Рурк схвана бързо, докато Кейтлин още разсъждаваше. Обърна се към стената, прегъна колене и клекна. Обви ръце около главата си и я скри между краката си.

— Така ли? — попита той. — Хайде, стреляй. Виж колко е убедително.

Долу в мазето Нол удряше с чук върху стоманата.

— По дяволите — рече Кейтлин. — Всичко се обърка. Искан да бъде точно.

Шумът долу спря.

— За да не изглежда подозрително, трябваше да го застреляш още на външната врата. Тогава щеше да бъде идеално.

— Добра идея — обади се Рурк, както беше свит. — Защо не опиташ сега? Или ще ме завлечете до външната врата? Идиоти!

В този миг Кейтлин изгуби контрол.

— Ами, това ще ти бъде краят. Изобщо не ми пука — изпищя изведнъж тя. — Ще те убия.

— Добре.

— Убий този мръсник, нали затова дойдохме!

Тя тръгна към Рурк.

— Не от толкова близо — спря я Хейс. — Раната ще бъде обгоряла, а това е съмнително.

— Да вървят по дяволите, хич не ми дреме.

Кейтлин се спря на няколко крачки от Рурк. Протегна дясната си ръка и насочи пистолета към главата му.

На Хейс му се стори, че цялата къща затаи дъх. Или само неговото сърце като че ли спря да бие в очакване.

— Готов ли си да умреш? — попита Кейтлин.

Пръстът ѝ натисна спусъка.

Нищо.

Тя отново го натисна. Хейс освети пистолета с фенерчето и видя, че мускулите на китката ѝ са опънати.

Пак нищо.

— Предпазителят, чучело такова — викна той.

Изведнъж Рурк скочи на крака. Погледна ги още веднъж. Кейтлин протягаше палеца си близо до предпазителя, а Хейс посягаше със свободната си ръка към затъкнатия в колана му револвер. Рурк ритна ръката на Кейтлин и пистолетът ѝ отскочи някъде в мрака.

Прозорецът беше на четири-пет крачки от Рурк. Беше счупен, но големите късове стъкло още бяха забити в рамката.

Хейс извади револвера.

Рурк закри лицето си с ръце и скочи през прозореца, Кейтлин търсеше автоматичния си пистолет. Хейс стреля, но Евън се шмугна

през счупеното стъкло и изчезна.

Хейс натискаше спусъка и стреляше като обезумял. Изстрелите бяха оглушително силни и отекваха из цялата къща. Накрая той хвърли празните пълнители и изтича до прозореца.

Рурк се бе подхлъзнал и за миг Хейс помисли, че лежи долу. Но Евън се изправи на крака и побягна. Голият му задник се скри в мъглата. Кейтлин се приближи до Хейс и стреля няколко пъти навън.

Тупкането на босите крака на Рурк постепенно заглъхна.

— Страхотно — рече Хейс. — Върховно.

— Млъкни.

— Здравата загазихме.

Хейс не беше изпаднал в истерия, но му се стори, че може би трябва да го направи. Замисли се за Рурк, спомни си разни дребни случки от миналото, как Рурк бе реагирал на определени ситуации — цял един водопад от спомени.

— Млъкни, не искам да те слушам.

Рурк можеше да бъде хладнокръвен негодник. Беше в състояние да ти пререже гърлото. Хейс знаеше това много добре, но досега то не му се бе струвало от съдбоносно значение.

— Сега вече ще имаме големи неприятности — каза той.

— Млъкни или ще те убия — рече Кейтлин. — Няма да ми мигне окото.

Нол застана на прага на кухнята с метнат през рамо сак. Лампата на главата му освети ъглите и пода. Търсеше Рурк.

— Той не е тук — каза Хейс. — Избяга.

— Къде, навън ли? — попита Нол и видя, че мъглата влиза през прозореца. — Никога няма да го намерим.

— Благодаря за информацията — отговори Кейтлин и пхна пистолета в джоба на анцуга си. — Високо я оценявам.

— Знае ли някой защо стоим тук? — попита Хейс. — Чакаме да дойдат и да ни хванат ли?

— Не е необходимо да чакаме — отговори Нол. — Надявам се, че сте готови да чуete почукване на вратата. Десетина момчета с униформи. Ще довтасат веднага, щом вашият приятел намери телефон и съобщи имената ви. Блестяща идея — да очистите някого, когото познавате. Трябваше да ми кажете.

— Престани — рече Кейтлин.

— Да се махаме оттук — предложи Хейс. — Отсега нататък ние поемаме нещата в свои ръце.

— Както желаете. Винаги сте командвали.

Навън мъглата се виеше на кълба. Тримата тръгнаха през гората, сетне покрай оградата, докато намериха пътеката и се промъкнаха между храстите.

Хейс не преставаше да мисли за Рурк. Хрумна му, че не го познава много добре, като се замисли какво бяха правили заедно и какви бяха. И все пак го познаваше отчасти и това го накара да изпита безпокойство. Представи си гнева и яростта му, докато клечеше на пода, за да спаси живота си.

Осени го една друга мисъл — зачуди се дали за Рурк, ще бъде достатъчно да извика полицията. Дали чудатият Рурк щеше да бъде доволен да остави всичко в ръцете на закона?

Хайде, стига. Че какво повече можеше да направи?

Стигнаха до микробуса. Нол сложи резервоарите с газта и инструментите отзад, а сака — на предната седалка. Хейс и Кейтлин седнаха зад Нол.

Той подкара през мъглата. Хейс продължаваше да мисли за Рурк. Виждаше пръстите на Кейтлин върху спусъка и чуваше тишината в къщата. Изведнъж Кейтлин попита:

— Ралф, какво стана със сейфа?

— Какво да стане? — попита на свой ред Нол.

— Какво взе от него?

— Нищо.

— Чакай малко — намеси се Хейс. — Аз слязох долу и ти ми каза, че ти трябва още един взрив, за да проникнеш в сейфа.

— Направих го, но вътре нямаше нищо.

— Как така нищо? — учуди се Кейтлин.

— Само някакви документи.

Трябваше им малко време да асимилират факта, че Рурк имаше скрит в мазето си сейф, за да съхранява някакви си документи.

Сетне Хейс протегна ръка към сака, Нол също посегна, а Кейтлин бързо зареди пистолета и го опря в главата на Нол.

— А така — рече тя. — Страхлив тъп селянино, само ми дай повод — аз съм готова.

Гласът ѝ прозвуча почти истерично и привлече вниманието на Нол. Той пусна сака и Хейс го придърпа в скута си.

После го сложи на седалката между Кейтлин и себе си, дръпна ципа и започна да рови вътре. Кейтлин държеше фенерчето и също надничаше в сака. Инструменти, очила за електроженисти, ръкавици. Хейс отвори всички кутии с експлозиви и погледна вътре.

Нищо.

Кейтлин отново опря пистолета в главата на Нол.

— Спри — заповяда му тя и той се подчини. — Излез.

Нол слезе от микробуса и застана на чакълената настилка край пътя.

— Претърси го — каза тя на Хейс и той започна да го опипва.

Разкопча якето му, провери отпред, отзад, по краката и вдигна маншетите на панталона му, за да види дали не е пъхнал нещо в ботушите си.

Нищо.

— По дяволите — изруга Кейтлин.

— Искате ли да тръгваме? — попита Нол. — Или предпочитате да изчакате ченгетата?

Тримата се качиха в микробуса и потеглиха в мъглата.

Както обикновено, накараха Нол да ги свали на една от пресечките на Бимър. Тъкмо слизаха, когато Нол рече:

— На ваше място бих изтеглил всичките си пари до обяд. Имате около половин ден. След това можете да бъдете сигурни, че ще проверят банковите ви сметки. Бих напуснал щата и заживял другаде. Вие не знаете какво е да се криете непрекъснато, но това е най-доброто, което можете да направите. При други обстоятелства изобщо не би ми пукало за случилото се, но както ми казахте — ако намерят вас, ще намерят и мен.

— Точно така, по дяволите — рече Кейтлин.

— Затова, съветът ми е да изчезвате оттук, колкото е възможно по-скоро.

Хейс вече мислеше за това. Пресметна, че по всяка вероятност ще съберат около тридесет хиляди долара, когато отворят банките. За съжаление по-голямата част от парите му бяха пуснати в оборот тук-там, вложени в недвижими имоти или дадени в заем за инвентар. Можеше да вземе още седемдесет хиляди, ако закриеше сметката, в

която внасяше комисионите си. Но това би било рисковано. Щеше да получи чековете едва в края на деня.

В края на краищата след няколко дни щяха да разполагат с триста и петдесет хиляди долара, за да избягат. В най-добрия случай — с четиристотин хиляди.

Щяха да променят начина, по който живееха и харчеха пари. Трябваше да намалят разходите. Да заживеят като обикновени хора.

Ще започне да се занимава с някакъв дребен бизнес. Ще се установят някъде и няма да си показват много носа. Представи си ясно всичко. Двамата с Кейтлин — продавачи в някой подлез или фотоателие за моментални снимки. Как живеят в тристайна къща и се возят на буик, купен на старо...

Хейс отвори вратата на микробуса и слезе на улицата. Кейтлин застана до него. Хейс тъкмо се канеше да затвори вратата, когато Нол каза:

— Хей, вие!

— Да? — обади се Хейс.

— Вие двамата сте не само най-отвратителните негодници, които съм срещал, но и най-тъпите.

Гумите изсвириха и микробусът се стрелна напред с отворена врата. Скри се от погледите им преди Кейтлин да успее да отговори. Тя стоеше на тротоара до Хейс, търсеше автоматичния си пистолет и пелтечеше, като пръскаше слюнки. За пръв път й бяха отнели правото да има последната дума.

42.

Кристал Стар се кри известно време в гардероба в спалнята. Отначало стоеше на площадката на стълбището и се чудеше какво да направи. Онези се готвеха да убият Евън и тя трябваше да предприеме нещо. Не че му беше длъжница, но всичко ѝ се струваше ужасно.

Сетне къщата се разтърси от някакъв мощен взрив. Той я накара отново да влезе в гардероба. Не знаеше какво правят, но не искаше да участва.

После чу по-леката експлозия и изстрелите. Долови краткия разговор долу, но не можа да разбере думите. Само гласовете на двамата мъже и жената.

Последва тишина. И мрак. Цяла нощ ли щеше да чака?

Остана в гардероба още няколко минути, сетне отвори вратата. В къщата като че ли нямаше никой. Тя се облече и застана на площадката на стълбището. Никакво движение.

Кристал слезе в хола. Той беше в пълен безпорядък. Рурк сигурно беше мъртъв. Кристал обиколи стаята, но видя само счупени стъкла и мъглата, която струеше през прозорците.

В този миг забеляза, че на прозореца има някой.

— Бренда Джо — рече Евън. — Има ли някой вътре?

— Не... Мисля, че няма никой... Не.

Той ѝ каза, че ще влезе през предната врата и тя отиде да го посрещне. На лунната светлина Кристал видя, че лицето му е окървавено, а от дясната му ръка тече кръв и капе на пода.

Той несъмнено беше уплашен, но се опитваше да не го показва.

— Господи! — възкликна Кристал.

— Нищо ми няма — успокой я той.

Отиде в кухнята, взе няколко свещи и ги сложи в чинийки. На светлината им Евън изглеждаше като възкръснал мъртвец. Имаше шест-седем рани, от които бликаше кръв, но не обилно. Сигурно нямаше да изглежда толкова зле, ако престанеше да кърви.

Тя си помисли, че Евън първо ще се погрижи за раните си. Ала той взе една от свещите, каза на Кристал да не мърда от мястото си и слезе в мазето.

Не се забави. Когато се върна, изглеждаше още по-зле и още по-усилено се опитваше да го прикрие. Оглеждаше се нервно наоколо и се взираше в мъглата навън. Кристал не бе помислила за вероятността онези да се върнат.

Той пак ѝ каза да стои там и слезе долу. Върна се, облечен с панталон и кожени сандали на краката. Носеше дипломатическо куфарче и купчина хавлии.

Каза ѝ да намокри няколко от тях, сложи куфарчето на кухненския плот и го отвори. Вътре имаше дрехи, несесер за бръснене, клетъчен телефон и пачка банкноти по стотарки.

Евън извади и малък автоматичен пистолет, който приличаше на автомат узи, каквито носеха наркобароните във филмите. Той още беше разстроен и нащрек, но щом хвана пистолета, вече не изглеждаше нервен.

Съвземаше се бързо. Остави пистолета на кухненския плот, извади телефона, взе един стол и седна. Набра някакъв номер и докато чакаше да му отговорят, каза на Кристал да избърше свободната му ръка с една от хавлиите.

От другата страна вдигнаха и Евън попита за някой си Джералд. Каза му да дойде незабавно.

Кристал видя, че няколко от раните му трябва да бъдат зашити. Евън затвори телефона, разкъса две от хавлиите и ѝ каза да го превърже.

Той избърса кръвта от лицето си и набра друг номер. Този път се обади на някакъв Хармън и също му каза да дойде веднага.

— Сигурен ли си, че не е необходимо да извикаме линейка? — попита след малко Кристал.

— Не — отказа категорично той.

Тя почисти раните му и ги превърза.

Усети, че Евън е още нащрек, но и уморен. Той ѝ каза да му даде парите от куфарчето, да вземе стол и да седне до него.

— Бренда Джо — рече Евън. — Ти си добро момиче. Съжалявам за случилото се.

Каза го така, сякаш ставаше дума за бримка в чорапа ѝ или за счупено токче.

— Е, беше интересно — отговори тя, като се опитваше да бъде весела и хладнокръвна.

— Ще те изкараме оттук, веднага щом можем — добави той.

Тогава тя се сети за какво говори — портата. Нямаше електричество и тя не работеше.

Евън отброи петстотин долара. Както обикновено. Даде ѝ още петстотин заради главоболията.

— Ще извикаш ли полиция? — попита Кристал.

— Защо?

— Заради всичко това.

— Наистина ли искаш да си имаш работа с полицията?

— Не особено.

— Добре тогава.

— Но...

— Не раздувай толкова много нещата. Неколцина мои приятели, малко недоразумение — това е всичко.

— Как така?

— Ще се оправя сам.

Малкият автоматичен пистолет беше на кухненския плот. Той го взе и го сложи в скута си, за да му бъде под ръка. Кристал повярва само на последните му думи — че ще се оправя сам.

43.

Нол спря точно до разклона за Сан Рафаел. Влезе в едно магазинче, купи се пакет „Кемъл“ и отиде в телефонната кабина. Не изпускаше от очи микробуса. Запали цигара, преди да се обади на Мери.

Тя се ядоса. Вече беше будна и го чакаше да се върне, но това не беше най-неприятното. Нол ѝ каза да приготви себе си и Рой и да излезе от къщата до един час, като вземе само онова, което може да събере на задната седалка и багажника на шевролета. Мери изобщо не остана доволна, като чу това.

Нол ѝ каза, че или трябва да бягат, или ще влезе в затвора.

Той съвсем не искаше да ги подлага на всичко това, но нямаше друг избор. Имаше време само докато Евън отидеше в полицията и намереха Хейс и Кейтлин. Можеше да минат дни. Или само няколко часа — при положение, че Хейс и Кейтлин седяха със скръстени ръце и чакаха да ги пипнат.

Нол се върна в магазинчето и си купи кафе, като през цялото време държеше под око микробуса. Занесе кафето си в него. Отключи задните врати и започна да рови из инструментите на седалката. Надигна резервоарите с газта. Отдолу имаше черна кадифена кесия, завързана с панделка.

Единственият риск беше, когато я залепи за джоба на якето си и докато я изнасяше от къщата. Надяваше се, че Кейтлин и Хейс мислят за други неща. Така и стана. След като веднъж се качи в микробуса и пхна кесията отзад, тя беше на сигурно място. Хейс и Кейтлин нямаше да се доближат до инструментите, защото изпитваха биологическо отвращение към оръдията на труда.

Но сега Нол искаше кесията да е у него. Да види отново какво има вътре. В мазето я зърна само за няколко секунди, но разбра, че тя съдържа нещо изключително. Изгаряше от желание да я разгледа по-подробно.

Той затвори задната врата и седна на предната седалка. Пийна още малко кафе й запали цигара. Провери дали всички врати са заключени.

Каdifената кесия беше в скута му. На паркинга нямаше други коли. Продавачите в магазина прелистваха някакво порнографско списание.

Нол развърза панделката и разтвори кесията. Погледна вътре, бръкна с ръка и зарови пръсти в скъпоценните камъни. Те падаха един върху друг с приятно подрънкване. Времето спря. Нол си помисли, че може да седи така до края на живота си — в еуфория — и да пресява скъпоценните камъни. Пълни шепи с диаманти. Вероятно на стойност половин милион долара. Сигурно са повече, дори ако прекупвачът ги вземе с отстъпка.

Нол затвори кесията и я завърза. Пъхна я под седалката, излезе и заключи вратата. Пак влезе в телефонната кабина. Дължеше на Уелкъм едно обаждаване.

Уелкъм вдигна на второто извъняване. Явно чакаше да разбере колко богат е станал.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Нол и му разказа всичко за около три минути.

Уелкъм го изслуша, без да го прекъсва.

— Двама нещастници — отбеляза той, след като Нол свърши разказа си.

— Точно така. Щом плуваш в канала, ще срещнеш и плъхове.

— Загазил ли си?

— Има такава вероятност. Трябва да ги продадем, да вземем парите и да изчезваме. Нали знаеш, че десет процента са за теб. Това са доста пари, като гледам камъните.

— Такова беше споразумението с тях, а не с теб.

— То си остава в сила. Ще видя къде ще се настаня, ще се срещнем и ще си получиш дяла.

— Добре — отговори Уелкъм.

Само това. На Нол му хареса.

— Ще се чуем.

— Разбира се — отговори Уелкъм. — Нещо друго?

— Засега не. Но може би по-нататък.

— Добре, по-нататък. Добре ли се чувстваш?

— Ще ти кажа, че съм бил и по-зле.

Нол се качи в микробуса и потегли. Върна се в Ричмънд по моста и пое по междущатската магистрала 80 към една отбивка за камиони близо до Валехо.

Валехо се намираше само на половин час от Сан Франциско, но едва ли някой можеше да те забележи сред камионите. Миришеш бензина, слушаш диалекта на шофьорите от Южна Дакота, Алабама и Западна Вирджиния, кънтри музика и си поръчваш от тяхната храна.

Нол паркира микробуса пред ресторанта. Близо до прозореца, за да може да го наблюдава. Той беше доволен, че вече е на път и ще се махне оттук.

Поръча си бисквити, сос, овесени ядки, шунка и бъркани яйца. Още се хранеше, когато утрото настъпи и Мери и Рой влязоха в ресторанта.

Уелкъм остави телефонната слушалка. Грейс се беше облегнала на лакът в леглото до него.

— Съни се обади — рече той.

— Досетих се.

— Добре е. Имал е неприятности през нощта, но сега всичко е наред.

Тя очакваше да ѝ разкаже повече. Но Уелкъм се замисли за нея и Хейс, за миналото и за бъдещето. Не знаеше толкова много неща — Какво е имало помежду им и какво ще стане по-нататък.

Не беше сигурен какво би могла да каже на Хейс.

— Един ден ще ти разкажа всичко — каза той. Обърна се и заспа.

44.

Телефонът в голямата стая долу звънеше, когато Хейс и Кейтлин се прибраха вкъщи. Хейс не му обърна внимание, а Кейтлин като че ли не го чуваше. Беше объркана.

— Ще заминаваме ли? — попита тя.

— Налага се.

— Господи, как ще оставим хубавата си къща и всички тези красиви неща?

Явно започваше да схваща за какво става дума.

— Трябва — отговори Хейс.

— Дрехите ми, мебелите ми, моята къща... Трябва да поразмислим.

— Няма време за суетене.

— О, Боже, какво направихме?

— Ти провали всичко. Не аз, а ти.

— Да, аз съм виновна. Точно така, натопа Кейтлин. Чудесно. Идеално.

Телефонът спря да звъни. Хейс влезе в кабинета си и се приближи до бюрото, където държеше компютъра си. Зае се с куп неща, които щяха да му бъдат необходими по-късно сутринта, когато започнеше да тегли парите си.

Кейтлин стоеше до остъклената стена и гледаше към терасата и изкуственото езеро. Хейс я хвана за раменете и я насочи към гардероба. Каза ѝ да пригответи багажа. Когато след няколко минути погледна, тя трупаше дрехи на пода.

Телефонът отново започна да звъни. Хейс не вдигна слушалката. Какво друго можеше да чуе освен неприятни вести? Опита се да не обръща внимание на звъненето и да мисли какво му е нужно. Спестовната книжка. Паспортите.

Най-сетне телефонът престана да дрънчи. Кейтлин тъпчеше дрехите в куфарите.

— Скъпоценностите — каза той.

— Не е необходимо да ми напомняш да си взема бижутата.

— Искам да ти кажа да ми ги дадеш. Ще видим колко ще получим за тях.

— Няма да продаваме моите бижута.

— Там, където отиваме, те няма да ти трябват.

— А къде отиваме?

— Надалеч. Как ти звучи Ийст Бътфък, Арканзас?

— На теб това ти харесва! — изпищя тя.

— Вземи най-много два куфара.

— Невъзможно.

— Само два. Ще пътуваме с малко багаж.

Тя имаше право. На него действително му харесваше да я гледа отчаяна. Допреди малко сериозността на положението щеше да доведе и него до същото. Но Кейтлин първа изпадна в това състояние и зрелището си заслужаваше.

— Кои коли ще вземем? — попита тя.

— Само една. Останалите ще продадем и ще купим някаква на старо.

— Колите ми — проплака тя.

Телефонът пак започна да звъни.

Хейс искаше да се махне оттук след около час, но нямаше начин. Нещата не ставаха толкова бързо. Забавиха се два часа, а слънцето вече се показваше от изток, когато Хейс сложи куфарите в беемвето.

Как ще го продаде? И неговото сърце започна да се къса.

Първо щяха да изкарат беемвето и ленд роувъра. Планът беше да наемат стая в някой не много отдалечен мотел, да се върнат и да вземат другите две коли. Сетне, когато отвореха банките, заложените къщи и магазините за коли втора ръка, щеше да започне болезнената раздяла с имуществото.

Хейс изнесе и последния куфар. Кейтлин стоеше вцепенена на предната врата. Той беше готов да я хване и да я натика в колата, когато телефонът в беемвето иззвъня.

Хейс се приближи до автомобила и вдигна слушалката. Вече бяха тръгнали, заминаваха оттук — какво лошо можеше да им се случи?

— Да? — каза той.

— Здравсти, съдружничко — чу се гласът на Евън Рурк.

Електротехниците действаха бързо. Дойдоха и смениха трансформатора, когато се появи и Джералд. Рурк му отвори портата да влезе. Хармън пристигна няколко минути по-късно.

Рурк каза на Хармън да го откара в болницата. Щяха да оставят Кристал в Сан Рафаел. За Джералд имаше други планове.

През цялото време Рурк звънеше на Хейс и Кейтлин по клетъчния телефон. В дома им, в колата. Сигурно чуваха телефона. Никой не отговаряше, но Рурк не се отказваше и продължаваше да звъни, като мислеше, че това ги тормози.

Опита се да им се обади дори от залата за спешни случаи в болницата. Приемащият служител го изгледа продължително. Целият увит с хавлии и звъни по телефона!

Рурк каза, че се е напил и е паднал през прозореца.

Дойде една медицинска сестра и дезинфектира раните му. После влезе лекарят и каза на Рурк да махне телефона. Рурк се приготви да го направи, когато чу гласа на Хейс.

— Да?

— Здравсти, съдружнико.

Последва дълго мълчание, изпълнено с напрежение. Рурк блъсна настрана медицинската сестра, която бе започнала да почиства една от раните на челото му.

— Сигурно си разстроен — рече Хейс.

— Да, така е, това е най-подходящата дума. Разстроен съм, но ще ми мине. И знаеш ли защо? Защото диамантите са вечни. Загриваш ли?

Отначало Хейс не каза нищо. Рурк изпита желание да види лицето му.

— Мисля, че не — отговори Хейс накрая.

Рурк седеше на леглото за прегледи. Той скочи на крака, мина бързо покрай лекаря и сестрата и се облегна на стената.

— Искam си своето — рече тихо той. — Върнете ми проклетите камъни и може би ще спасите живота си. За всичко друго ще преговаряме. Но си искам камъните.

Рурк знаеше, че когато Хейс е хванат натясно, той свива устни и мляска.

Телефонната връзка беше добра и Рурк чу съответния звук от другата страна на линията.

— За скъпоценни камъни ли говорим? — попита Хейс.

— Не се прави на интересен.

— Евън, честна дума, нищо не взехме от дома ти.

— Слушай да ти кажа каква е другата възможност. Или камъните, или ще те окача на кука и жив ще те одера като шопар, ще те срежа от гърлото до корема и топките. Ще гледаш как червата ти се изсипват на пода. Как ти се струва, а? Съмняваш ли се в мен.

— Нищо не сме взели — повтори Хейс с вече писклив глас.

— Съмняваш ли се в мен?

Лекарят и медицинската сестра гледаха втрещени.

— Не, не се съмнявам в теб. Само че нищо не взехме.

— Слязох в мазето и видях. Сейфът е разбит и празен.

— О, не! Сещам се какво се е случило.

— И аз се сещам — откраднали сте скъпоценните ми камъни.

— Дай ми един час и ще ти ги върна.

— Какво сте намислили да правите — да избягате ли? Трябва да сте луди. Те не струват толкова много.

— Няма да избягам.

— По-добре побързай, ако искаш да донесеш камъните. В противен случай си мъртъв.

— Онзи тип, който беше с нас и разби сейфа... Той ги е взел.

— Той е ваш човек, изпълнявал е вашите заповеди.

— Свил ги е, без да ни каже.

— Слушай, тарикат, няма да се измъкнеш с приказки.

— Не се и опитвам. Само те моля да ми дадеш един час.

— Или камъните, или одиране на живо. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — отговори Хейс с пламенността на новопокръстен.

— Искам да ми ги донесеш, преди да съм изпил второто си кафе за сутринта.

— Ще ти се обадя.

— Не си прави труда. Аз ще те намеря.

— Добре. Само един въпрос.

— Отговорът е само един — камъните или... Знаеш какво.

— Ами властите?

— Съдружничко, имам сатър и пистолет. Чат ли си? — каза Рурк и затвори.

Върна се на леглото за прегледи и се намести върху него.

— Работа. Край няма — рече той и попита: — Ще изляза ли най-после оттук?

Беемвето беше пълно догоре и затова отидоха до Сан Пабло с шевролета. Бяха минавали покрай къщата на Нол веднъж, преди да му се обадят за пръв път, за да видят с какъв тип се захващат. Кейтлин мислеше, че бунгалото е мрачно и потискащо. Според Хейс то приличаше на дом на човек, готов да приема предложения.

Сега изглеждаше пусто. За разлика от светлината и оживлението в околните къщи, там беше тъмно. Микробусът го нямаше.

Кейтлин се приближи до предната врата, а Хейс отиде до задната. Той я чу, че блъска по вратата и вика Нол.

Хейс погледна през прозореца в спалнята. Гардеробът беше отворен и на леглото и пода имаше разпилени дрехи. Също като тяхната спалня в Тибурон.

Хейс пробва вратата на кухнята, но тя беше заключена и той пак се приближи до предната.

— Ралф, не можеш да постъпиш така. Излез, Ралф — крещеше Кейтлин и риташе вратата.

— Хей — извика един мъж, застанал на прозореца на съседната къща.

— Върви по дяволите — наруга го Кейтлин.

— Мисля, че са заминали — каза Хейс.

— Ралф! — изкрещя тя. — Откажи се, няма смисъл.

— Хей — повтори съседът.

Беше облечен със синя работна риза, на която беше избродирана емблемата на шевролет и името Ханк.

— Вкъщи ли са? — обърна се Хейс към Ханк.

— Ами, колите ги няма, никой не отваря, не виждам движение вътре. Значи ги няма.

— Кретен — рече Кейтлин.

— Дали ще се върнат? — попита Хейс.

— Аз не им държа сметка, нито пък те на мен.

На прага имаше една детска играчка — костенурка нинджа. Кейтлин я взе и преди Хейс да успее да я спре, я хвърли по прозореца.

Хейс я дръпна към колата.

— Оклахомски тъпанар! — изкрещя тя от шевролета, докато потегляха.

Минаха по моста и през Сан Рафаел.

— Какво може да ни направи? — попита Кейтлин, като имаше предвид Рурк.

— Ти ще кажеш — отговори Хейс.

— Защо аз? Чукахме се известно време и какво от това? Да не би това да предполага близост или някакво свръхестествено прозрение?

— Мислиш ли, че е нормален?

— Нормален ли — какво означава това?

— Той ме плаши.

Гумите на колата потропваха по металната решетка на моста. Отдолу се намираше северният край на залива — синьо-зелен, с бели гребени на вълните, развълнуван.

— Да — рече Кейтлин и се умълча. — Рурк може да бъде опасен.

Свиха по шосе 101, където сякаш се бяха струпали колите от цял свят, на път за Сан Франциско.

Пътуването беше ужасно. Пълзяха като охлюви, спираха, устремяха се внезапно напред, пак спираха. Минаваше осем и всички отиваха на работа. Единият час, който Рурк им бе дал, отдавна мина. Хейс се зачуди дали не се е опитвал да се свърже с тях. Не трябваше да взима беembeeto, защото в него имаше телефон.

Ами онази работа със сатъра? Червата на пода. Дали щеше да го направи?

Джералд Мун пое по Алтамонте Драйв, когато слънцето започна да изгрява. Паркира в края на задънената улица срещу голямата къща на върха на хълма. Източната страна на сградата беше озарена в оранжево от изгрева.

Мистър Рурк му бе казал да ги изплаши до смърт. И да не ги оставя да заминат. Каквото и да става.

Джералд се пригответи за изпълнението на заповедите. Той взе гаечния ключ от багажника на исузуто и тръгна пеша по алеята за

колите пред къщата. Мистър Рурк му бе казал, че онези двамата няма да повикат ченгетата и гласът му прозвуча убедително.

Според Джералд те още не бяха заминали, защото на паркинга пред къщата имаше три коли. Вероятно не се бяха събудили. Но нямаше да чака дълго.

Джералд потропа петнадесет-двадесет пъти с гаечния ключ по външната врата. Чу как звукът отеква вътре.

Наоколо нямаше други коли и това беше хубаво.

Той се върна на паркинга. Дръжката на гаечният ключ беше заострена на върха като отвертка. Джералд се наведе над беемвето, стисна здраво гаечния ключ и продупчи със заострения край една от гумите. Тя изсвистя и омекна. Джералд продупчи и останалите три гуми, като ги гледаше как спадат. Приблжи се до другите коли и проби и техните гуми.

Къде щяха да отидат сега?

Вече очакваше да чуе някакъв шум от къщата. Джералд отиде до предната врата и пак заудря с гаечния ключ по нея. На дървото останаха дълбоки вдлъбнатини.

Заслуша се. Тишина. Какво, да не би да се крие под леглото? Той се върна на задънената уличка и огледа къщата от разстояние. Изглежда вътре наистина нямаше никой.

Изведнъж на Джералд му стана ясно, че те имат не три, а четири коли. И че вече са заминали.

Разстрои се. Беше изпълнил заповедта на мистър Рурк и дойде тук, колкото можа по-бързо. Но хората, които трябваше да са в къщата, бяха отпътували като че ли нарочно, от злоба към него.

Реши да си го изкара на един от автомобилите. Отиде до беемвето и строши прозорците му с гаечния ключ. Издраска боята, дори смачка с ритници вратите. Металът се огъна. На задната седалка имаше куфари. Той ги извади, разкъса ги и разхвърля дрехите наоколо.

Останаха ленд роувъра и мерцедеса. Сега обаче Джералд се почувства като пълен глупак. Винаги ставаше така, щом изгубеше самообладание. Беемвето се бе превърнало в развалина.

Джералд се върна при изузито си и зачака. Зачуди се дали мистър Рурк ще разбере, че вината не е негова. Реши да чака цял ден. Човекът поне трябваше да оцени усилията му.

Пътуването от Сан Рафаел до Тибурон им отне повече от час. Оказа се, че е станала злополука. Огромен камион бе блъснал едно порше 911 отзад. По пътя бяха разпилени изкривени парчета метал, хром и стъкла. Пожарникарите измиваха кръвта и бензина от асфалта.

Точно сега това не беше гледката, която Хейс би искал да види.

Той натисна газта, щом излязоха на булевард Тибурон и се отправиха нагоре по Алтамонте Драйв. Мъчеше се да си внуши, че Рурк още му е съдружник и приятел. Бяха отишли твърде далеч, но щяха да изгледят нещата. Ще вземе пари назаем, ще намалят разходите, ще се ограничат няколко години.

Ще обясни всичко на Рурк. Как е започнала работата с Кейтлин, как са въвлекли Нол. Рурк я познаваше, щеше да разбере. Хейс можеше и да я остави. В знак на добронамереност.

Тази идея му хареса. Ще говори с Рурк, ще го накара да разбере. Ще започне отначало. Да, ще сложи край на неприятностите си след дългата кошмарна нощ.

Точно така. Почувства се по-добре.

Сетне, когато зави в алеята за коли пред къщата си, Хейс видя отпред великана с дръпнатите очи, който стоеше до едно бяло исузу, паркирано в края на задънената улица. Жълтия изглеждаше непоклатим и невъзмутим като фигура от великденските острови. Впери очи в Хейс и проследи с поглед шевролета.

Хейс спря на паркинга и видя, че нещо като земетресение или торнадо е съсипало беembeeto: Гумите му бяха спукани, а вратите — огънати. Някакъв гигантски нокът бе издълбал дълбоки резки по цялата кола. Прозорците бяха строшени, а дрехите им — разпилени навън.

Хейс паркира шевролета и излезе от него. Погледна назад към исузото. Фигурата от Великденските острови още го наблюдаваше. Само че сега се подхилваше. И Хейс разбра, че е сгрешил, че неприятностите му съвсем не са отминали, а едва сега започват.

45.

Уелкъм правеше обичайната си разходка. Тази сутрин вървя чак до подножието на хълма и пристанището за яхти на булевард Марина. После нагоре — най-трудната част от прехода.

Тръгна по Уебстър стрийт, която отиваше право нагоре по високите склонове на Пасифик Хайтс. Зад гърба му беше заливът — голям и син.

Уелкъм не поглеждаше назад. Беше се съсредоточил върху височината пред себе си, учуден, че в града има бетонни стълби вместо плочник. Виждал беше не толкова стръмни планински склонове.

Продължи да се изкачва. Усещаше тъпа, но поносима болка в крака. Напрягаше сетни сили. Когато стигна до върха, целият беше облян в пот. Чувстваше се добре, че се движи и тялото му се изпотява. Беше отново здрав.

До апартамента му оставаха само още няколко пресечки. Тук беше по-лесно и той се поразхлади. Когато в десет и пет влезе в сградата, Грейс беше в коридора.

— Хейс се обажда. И в моя, и в твоя апартамент.

— Е, и?

— Искат да отидеш в Тибурон.

Интересно, помисли си Уелкъм. За какво ли съм му притрябвал?

— Твърди, че всички искат да го убият — добави Грейс.

Наистина интересно!

— Спомена ли кой по-точно?

— Не, пък и аз не попитах.

— Хейс Шемета. Защо някой ще иска да го убива? Освен по принцип.

— Не ми каза. Но действително беше развълнуван, не се преструваше.

— Нали не му каза за Съни?

— Защо да го правя?

Телефонът звънеше. Уелкъм си помисли, че ако е Хейс, ще го накара да почака.

— Може да си навлечеш огромни неприятности, ако му кажеш, че аз и Съни сме близки. Сега работата е сериозна. Може да изложиш на опасност живота и на някои други хора.

— И твоя ли?

— Може да се стигне и дотам.

— Няма да допусна да ти се случи нещо лошо.

— Бих желал да знам на чия страна си. Много ми се иска да си на моята.

— Правя всичко, което е по силите ми.

Уелкъм се приближи до телефона. Сложи ръка на слушалката, но не я вдигна. Телефонът отново извъня.

— Много скоро — каза Уелкъм — ще трябва да направиш своя избор. Той или аз.

— Толкова ли е зле положението?

— Не може да продължава все така. Не вземеш ли решение, някой друг ще направи това вместо теб. Настъпи обрат. Да предположим, че минеш на неговата страна? Тогава какво ще стане с мен?

Той вдигна слушалката.

— Мърл, какво правиш, приятелю?

Уелкъм никога не беше чувал нещо по-лицемерно от гласа на Хейс Тийл, който се правеше на добро момче.

— Трябва да ми направиш една услуга — продължи Хейс.

Уелкъм не отговори.

— Едни хора ме преследват.

В три изречения тонът на Хейс се промени от фалшиво бодър до самосъжалителен.

— Нуждая се от помощта ти, Мърл.

— Извикай полицията — отговори Уелкъм. — Нали затова им плащат.

— Предпочитам да не го правя.

Уелкъм искаше да го накара да говори. Да го попита кой би искал да му стори нещо лошо. И защо?

Но реши да си затваря устата. Хейс и без това беше в безизходица. Нещо или някой вече му беше смачкал фасона.

— Притиснат съм — каза Хейс. — Има един опасен тип, който иска да ме убие. Ти можеш да се справиш с него, Мърл. Не бих те молил за това, но не познавам друг. Мърл, ти живееш в моя апартамент. Мърл, нужда се от теб.

Уелкъм искаше да му каже, че вече му е направил доста услуги заради апартамента. Но нещо го накара да замълчи. Страхът в гласа на Хейс му предоставяше още една възможност.

— Идвам — отговори Уелкъм.

Шофьорът на таксито се замисли дълбоко и каза на Уелкъм, че не знае магазин между Джексън стрийт и Тибурон, където човек може да си купи оръжие.

И без това трябваше да чака за разрешително и да го проучат, преди да му го продадат. Невероятно.

Уелкъм всъщност не искаше да застреля никого. Той търсеше предимно психологически ефект. А за тази цел нямаше нищо по-сполучливо от ловджийска пушка. Самият вид на 12-калибрена пушка тип помпа и непогрешимият звук от зареждането ѝ възпираше дори безразсъдно смелите и глупави хора. Сякаш леденостудена ръка сграбчваше тестисите им в нощта.

На Уелкъм му хрумна друга идея. Магазин за кухненски ножове. Имаше един такъв в Сосалито, на Блайтдейл Авеню, точно на кея.

Комплекти за четиристотин долара. Ножове за швейцарската армия с ножички за рязане на нокти. Джобни ножчета с дръжки от слонова кост.

Онова, което искаше Уелкъм, събираше праха на най-горния рафт зад касата. Кама от черна стомана с широко и дебело острие, дълго почти колкото ръката от лакътя до китката на Уелкъм.

Такива ками се използваха широко в морската пехота от четиридесет години насам.

Уелкъм я купи и я извади от кутията. Опита се да я напъха в джоба си, но дръжката остана да стърчи навън. Тогава надигна крачола на панталона си и пъкна камата в чорапа си.

После се върна в таксито съвсем спокойно. Кракът не го безпокоеше — нито камата, нито раната.

— Не ти ли провървя? — попита шофьорът, като видя, че ръцете му са празни.

— Понякога печелиш, понякога губиш — отговори Уелкъм и му каза да го закара до Тибурон.

46.

Джералд стоеше до исузутото с протегнати крака, когато жълтият шевролет корвет се изкачи на хълма. Джералд го видя още докато се катереше по пътя и взимаше завой след завой. Помисли, че ще спре някъде преди билото на възвишението — не се надяваше, че ще стигне чак дотук.

Но колата се появи горе. Загубеният вътре се хилеше сякаш на целия свят, но усмивката му изчезна, когато съзря Джералд. Мъжът и жената се шмугнаха бързо в къщата, като че ли бързаха да се скрият от дъжда.

Джералд тръгна бавно по алеята за колите. Зачуди се от кои ли прозорци надничат, но не направи опит да ги открие. Беше сигурен, че надзъртат отнякъде.

Той продупчи една по една гумите на шевролета, който също клекна. Изглеждаше смешен с аеродинамичната си форма, прикован на едно място — като самолет, заседнал на пистата за излитане.

Строши и прозорците. Тряс! Хиляди четвъртити парченца стъкло се разпръснаха по настилката.

Остана самата ламарина. Вместо да я издраска, Джералд започна да пробива дупки в нея. Заби острата част на гаечния ключ дълбоко в предния капак, сетне в багажника и вратите. Когато приключи, по всичко личеше, че Бони и Клайд няма да пътуват повече.

Джералд се почувства много по-добре, когато се върна в исузутото. Беше ги изплашил и принудил да останат вкъщи. Мисията му беше изпълнена. Той седна в колата и зачака.

Таксито се показа след около час. То зави по алеята за коли пред къщата и от него излезе някакъв тип на около тридесет години със скапана подстрижка. Вървеше изправен, сякаш беше глътнал бастун. Иначе, доколкото Джералд видя, беше най-обикновен мъж.

Мистър Рурк му беше наредил да следи никой да не излиза от къщата. Нищо не бе споменал за неочаквани посетители. Джералд реши, че този тип също не бива да напуска къщата. Видя, че никой не

хукна към таксито. Предната врата се отвори за новодошлия, сетне таксито излезе на заден ход и потегли надолу.

След няколко минути се появи Хармън. Той караше тойотата си, придобита по същия начин като исузото на Джералд — мистър Рурк явно харесваше едри мъже в малки коли.

Хармън се приближи безгрижно до Джералд. Носеше пазарска чанта в ръка.

— Още ли са вътре? — попита той.

— Сега са трима — отговори Джералд.

— Трима ли?

— Мъжът, жената и още един тип.

— Кой е той?

— Ами, някакъв мъж.

— Трябва да влезем в къщата.

— И какво ще правим вътре?

— Евън не ти ли каза? Ти не си наясно. Скъпоценните камъни, дръвнико. Диамантите и тъй нататък.

— Ще ни ги дадат ли?

— Когато си свърша работата, те ще ни молят да ни ги дадат.

— Точно така.

Хармън отвори пазарската чанта и рече:

— Ето. Избери си. Магнумът е по-лек, но узито бе по-зловещо.

В чантата имаше пистолет от синя стомана и малък черен автомат.

— За какво са ни? — попита Джералд.

— За изравняване на силите. Онези вътре може да са въоръжени.

— Не, благодаря.

Джералд никога не бе държал оръжие в ръце. Не го беше смятал за необходимо.

Хармън се замисли за няколко секунди, сетне пхна пистолета в колана си и взе автомата.

— Ето какво мисля да направим — каза той. — Ти ще почукаш на предната врата. Аз ще заобиколя отзад. Ще изненадам онези гадове.

— Щом искаш.

— Точно това ми е целта. Дай ми само няколко минути, докато мина отзад.

Джералд го видя как прекоси алеята и започна да се промъква през зелените храсталаци около паркинга. В ръцете си носеше автомат, а в панталона — пистолет. Смешно — тази буца от мускули с глава като топлийка размахваше оръжие и ходеше крадешком като дете, което играе на стражари и апаши. Може би се дължеше само на налудничавото му полинезийско-корейско чувство за хумор, но тази гледка разсмя Джералд.

Колко ли време му бе необходимо на Хармън да изпъпли отзад? Къщата беше голяма. Джералд му даде малко повече от две минути и отново тръгна по алеята за колите.

Уелкъм наблюдаваше всичко това иззад храстите. От самата къща се виждаше съвсем малка част от улицата. Но от скаличката, на която беше разположена постройката, гледката беше много по-добра. Човек можеше да се скрие в храсталака и да вижда какво става в задънената уличка.

Сега новодошлата буца от мускули се правеше на Рамбо. Сигурно щеше да се появи на задната тераса или край басейна и да мине през плъзгащата се врата отзад.

Уелкъм не искаше да изпуска от очи жълтия великан. Явно беше кореец, ако се съдеше по чертите на лицето му. Но необичайно едър. Пък и движенията му бяха опасни.

Грамадният кореец тръгна по алеята за колите. Измина четирипет крачки и видимо се преобрази. Прегърби се и походката му стана по-отривиста и целенасочена. Сякаш се сви вътрешно. Юмруците му като че ли станаха железни.

Уелкъм забърза пак към къщата, наведен, прикривайки се зад храстите. Влезе вътре през страничния прозорец. Хейс и Кейтлин бяха в голямата стая на долния етаж.

— Идват — съобщи Уелкъм.

— И двамата ли? — попита Хейс.

— Да.

— Ние имаме пистолет.

— И те имат. Стигне ли се до стрелба, те ни превъзхождат.

— Какво ще правим тогава? — попита Кейтлин.

— Няма да допускаме да се стига до стрелба. Само това.

Уелкъм им каза да държат пистолета и да стоят в спалнята. Влезе ли непознат, да стрелят.

Те се втурнаха към спалнята и се затвориха вътре.

Уелкъм мина през плъзгащата се остъклена врата. Всъщност цялата стена беше стъклена, а вратата беше в средата. Имаше обаче пердета. Уелкъм ги дръпна, като остави малка пролука на вратата. Навън беше широката тераса, а долу — изкуственото езеро. Уелкъм зачака. Огромната буца от мускули започна да шумоли под терасата.

Уелкъм откряна вратата достатъчно, за да може онзи да я отвори. После се скри зад пердетата и пак зачака.

47.

Рурк изпрати Хармън на хълма при Джералд, за да свършат заедно работата. Реши, че докато ги чака, ще пийне нещо в един от крайбрежните ресторанти в село Тибурон.

Поръча си мимоза и занесе чашата си на терасата. Нямахше други посетители, защото още беше рано за обед. Рурк отпи една глътка и се овладя. Шампанско с портокалов сок, пърхащи с криле чайки, отблясъци от слънчеви лъчи по водата.

Усети, че обтегнатите му нерви се отпускат. Алкохолът и слънцето помагаха, но най-вече мисълта, че скъпоценните камъни ще бъдат отново негови. Представи си как Джералд му връчва кадифената кесия. Замисли се как Джералд влиза в къщата на Хейс и Кейтлин и ги притиска до стената.

Рурк виждаше само един възможен изход. Пресметна, че всичко ще свърши, докато изпие коктейла. При това на големи глътки.

Вече усещаше мекото кадифе под пръстите си. Прелестните диаманти в шепите си. Рурк изпи мимозата. Влезе в ресторанта и пусна монета в телефона.

Джералд се появи на алеята за коли. Настървяваше се, като си мислеше за хората с пистолета в къщата. Може би зад вратата стои някой изплашен до смърт човек, с пръст на спусъка, докато грамадният негодник се приближава към него от другата страна.

Към предната врата водеха шест каменни стъпала. Джералд ги изкачи, без да спира, но не забързано. Чувстваше се лек и спокоен.

Хармън му бе казал да почука на вратата, но Джералд беше на друго мнение. Беше набрал скорост. Той отстъпи встрани, приклезна, вдигна крак на височината на кръста си и ритна вратата там, където беше ключалката.

Вратата беше от яко дърво, дебела почти осем сантиметра, но се откъсна като лист от вятър. Тя излетя, а касата се строши със силен

като изстрел трясък. Увисна на пантите, блъсна се в стената и се върна към Джералд.

Той протегна ръка да я спре и пристъпи навътре. Рамката беше на парчетата. Джералд се огледа. Намираше се в пусто, издигнато на високо ниво преддверие. Приблжи се до перилата и погледна надолу.

Никакво движение. Нямаше никой. Каква къща! Всички стаи бяха на долния етаж. Само стъкло и светлина. Каменна камина, сякаш взета от замъка на крал Артур^[1]. В средата на стаята имаше жълто-кафяв сгъваем диван, тапициран с чортова кожа, обърнат към плъзгащата се врата и терасата, от която се виждаше половин Калифорния...

Той видя Хармън. По-точно обутите му с бели чорапи и маратонки „Пума“ крака. Останалата част от тялото му беше покрита с кожена възглавница. Беше на пода, точно до плъзгащата се врата и не мърдаше. Джералд заслиза бавно по стълбите, като се зачуди защо, по дяволите, Хармън се крие зад възглавницата.

Но щом слезе долу, видя, че Хармън съвсем не се крие. Той беше в безсъзнание. С лицето надолу, ням като пън. Джералд се запита дали не е мъртъв.

Той спря на долната площадка. Зачака, заogleжда се и напрегна слух. Но в къщата беше абсолютно тихо. В този миг изпод възглавницата се чу пышкане.

Хармън беше жив. В известен смисъл.

Джералд не се втурна към него веднага. Изчака и пак се огледа. Не бързаше.

Възможно ли беше да не е чул изстрела. Не. Не е имало изстрел. Някой е изненадал Хармън отблизо. И вероятно още се спотайва някъде тук. Джералд тръгна към Хармън така, че да бъде на открито и да има възможност да реагира, ако някой скочи върху него.

Не изпитваше страх, но беше нащрек. Измина половината разстояние приведен, пак се огледа и накрая хвърли един поглед на Хармън.

Носът му беше смазан и кървеше, устните — подути и морави, а едното око — подпухнало и затворено под пулсиращия клепах. Щеше да мине доста време, докато Хармън отново заприличаше на Елвис Пресли.

Джералд не видя оръжие. Обърна Хармън настрана. И под него нямаше пистолет.

Сега вече на Джералд му стана ясно, че трябва да се изпаряват оттук. Помисли си за миг дали да не остави Хармън, но Рурк нямаше да одобри това. Добре де, ще го изнесе. Плъзгащата се врата беше зад тях. Щеше да стане бързо и лесно. Само че тя не водеше за никъде. Зад нея беше само терасата и склона на хълма. Джералд не се виждаше как щеше да мъкне грамадния охкащ Хармън между дърветата и храстите, докато се опитва да си проправи път към шосето.

Единственият начин беше да излезе през предната врата. Само ще прекосят стаята и ще се измъкнат оттук. Нагоре по стълбите и през вратата.

Джералд не си направи труда да попита Хармън дали може да върви, защото Хармън беше в несвяст. Пъхна ръце под едрото му тяло, повдигна го и започна да го влачи. От ноздрите на Хармън рухна кръв. Джералд стигна до дивана. Вече бяха в средата на стаята.

Съвсем ненадейно иззад дивана изскочи нещо.

Имаше цвета на месинг и се стрелна към краката на Джералд. Ръженът от камината. Невероятно! Как е възможно някой да е бил скрит зад дивана, след като погледна там преди пет-десет секунди?

Но там действително имаше човек. Скочи и замахна с ръжена. Скапаната подстрижка се появи иззад дивана, където не би трябвало да има никой.

Ръженът прасна Джералд точно по капачката на дясното коляно. Болката прониза крака му, гръбнака, мозъка и върха на пръстите. Целият омекна. Изпусна Хармън и протегна ръка към коляното си. Знаеше, че не бива да го прави, че трябва да се отбранява, но не можа да се пребори с импулса си да спре болката.

Джералд се хвана за коляното. Ръженът се извиси нагоре и го цапардоса по врата. Пред очите на корееца се спусна трепкаща кървава завеса.

Зад ръжена се появи онзи тип с гадната подстрижка. Той ритна Джералд в слабините и стовари юмрук под челюстта му. Главата на Джералд отхвъркна назад — много по-далече, отколкото си мислеше, че е възможно.

Джералд се строполи върху Хармън. Когато запремигва и отново отвори очи, някой го беше възседнал на гърба и дърпаше главата му за

косата, като оголваше врата му.

— Не мърдай — рече онзи тип.

Той бе опрял зловеща и грозна като акула кама до врата на Джералд.

Азиатецът беше млад и силен. Бързо се съвзе и отново почувства сила в ръцете и краката. Противникът беше по-слаб от него, но имаше кама.

Според Джералд само два вида хора можеха да носят подобна кама. Онези, които я размахват под носа ти, за да отвлечат вниманието ти от това, което им липсва вътре. И една малка група хора, на които не им липсва нищо вътре и знаят точно какво да направят с камата.

Мъжът, който седеше на гърба му, спадаше към втората категория. Безкомпромисен и без мозък.

— Сега ще те пусна да станеш — рече той. — Но не искам да те виждам да се навърташ наоколо. Остави тези хора тук на мира. Разбрахме ли се?

— Да — отговори Джералд.

— И измъкни тази торба с говна оттук, чу ли?

— Да — повтори Джералд.

— Да не ми се мяркаш повече пред очите.

Това не беше въпрос и според Джералд не се нуждаеше от отговор. Онзи тип стана, като държеше камата на около един сантиметър от дясното ухо на Джералд. Кореецът се изправи внимателно, вдигна пак Хармън и се помъкна из стаята и нагоре по стълбите. Мъжът го следваше по петите, без да маха камата от главата му.

В преддверието, на самия праг, Джералд не можа да се сдържи и каза:

— По дяволите. Само това исках да направя — да го взема и да изчезнем оттук. Няма да идвам повече.

— Но може да те принудят.

Джералд си помисли, че това е твърде вероятно. Мистър Рурк сигурно щеше да го накара да опита пак. Но не и сега.

Излязоха навън и нещо започна да звъни в панталона на Хармън. Онзи тип каза на Джералд да го пусне на земята. Сетне бръкна в джоба на мускулестия бабаит и извади малък клетъчен телефон.

Натисна едно копче, звъненето спря и той го долепи до ухото си.

— Не — рече той след няколко секунди, — аз не съм Хармън. Името ми е Мърл. Мърл Уелкъм.

Той погледна Джералд и попита:

— Кой от двамата ви е Хармън?

— Той — отговори Джералд.

— По-добре говори ти — каза Мърл Уелкъм и му даде телефона.

Обаждаше се Рурк.

— Аз съм — Джералд.

— Кой беше онзи? Какво правиш там?

— Мисля, че каза, че името му е Мърл. Предполагам, че е приятел на онези хора в къщата.

— Не съм — обади се Уелкъм.

— Казва, че не им е приятел. Но ги охранява.

— Къде е Хармън?

— Хармън не може да говори в момента.

Мистър Рурк искаше да знае дали се намират в къщата. Джералд отговори, че са навън.

— Взехте ли онова, което исках? — попита Рурк.

— Не, сър, не сме.

— Върнете се и го вземете.

— Честно казано, много ми е неприятно, но мисля, че това няма да стане.

Рурк заповяда на Джералд да го чака и затвори.

— Искате да го чакам — каза Джералд.

— Там, до колата ти, не идвай по-наблизо.

— Добре.

— Каза ли ти да опиташ пак?

— Да. Някои хора нямат представа за какво става дума. Плащат ти, искат да им свършиш работата и не търпят никакви възражения. Или ще го направиш, или живота. Разбираш ли какво имам предвид?

— И още как — отговори Уелкъм. — Ако мислиш, че това е неприятно, опитай в армията на Съединените щати.

Хейс и Кейтлин излязоха предпазливо от спалнята, качиха се по стълбите и излязоха навън. Взеха автомата узи и пистолета и се почувстваха малко по-смели.

Минаха през разбитата врата и намериха Уелкъм. На задънената уличка грамадната канара се навеждаше над някакъв мускулест мъжага и го разтърсваше за яката на ризата. Онзи беше проснат на настилка като труп.

— Какво става тук? — попита Хейс.

— Нищо — отговори Уелкъм. — Всичко свърши.

— Нима? — зачуди се Кейтлин. — Ей така?

— Те размислиха.

— Аха — рече Хейс.

Той се опитваше да свикне с мисълта, че всичко е свършило, че може да премине от ужаса към безопасността, от сигурната смърт към облекчението ей така, само с едно изщракване на пръстите.

Така е. Като имаш нюх към таланта и подбиращ най-подходящите хора за екипа си. Всичко е възможно.

Бяха свободни. Какво можеше да направи Рурк — да наеме други главорези ли? Нека да опита. Този път наистина всичко свърши.

Край.

В този миг красивият стар форд мустанг на Рурк изрева на върха на хълма. Докато Евън сменяше скоростите, двигателят издаде гърлено боботене, ръмжене, звук на истинска спортна кола, който липсва на съвременните автомобили.

Рурк намали, когато стигна до Джералд и проснатия на земята Хармън, но не спря. Завъртя волана рязко надясно и засили колата нагоре по алеята.

---

[1] Легендарен крал на английска Галия (VI в.сл.Хр.), чиито приключения са разказани в „Рицарите на Кръглата маса“. — Бел.пр. ↑

48.

Нол отиде до Санта Крус с микробуса. Мери и Рой го следваха с шевролета.

Той непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че те са зад него и не ги е изпуснал от очи случайно или поради някаква друга причина. Преди Санта Крус видя табела за бунгала под наем. Нае едно за седмица, напълно обзаведено, с две спални, кабелна телевизия, близо до плажа. Всичко за четиридесет и пет долара. Искаше да направи нещо хубаво за Мери и Рой.

Беше в стаята и докато се бръснеше, гледаше обедните новини от Сан Франциско. След няколко минути щеше да се отпрати към крайбрежието. Мери вдеше дрехите от куфарите и ги нареждаше в гардероба. Мълчеше. Откакто ѝ се бе обадил по телефона да тръгва, тя беше проронила около двадесетина думи. Нол можеше да ги преброи.

По четвърти канал започнаха да дават реклами и той превключи на седми. Не следеше редовно новините, но предполагаше, че вече ще съобщят нещо по телевизията или по радиото. Особено от Сан Франциско — там обичаха необикновените и сензационни вести. Трима бандити убийци откраднаха скъпоценни камъни от една селска ферма в Марин, гол мъж се хвърлил през прозореца, за да спаси живота си — история точно за новинарите.

Нол завъртя копчето на радиото. Нито дума.

Мери затвори чекмеджето с повече сила, отколкото беше необходимо и каза:

— Между другото, синът ни е на пет години. През есента трябва да тръгне на предучилищна детска градина. Или си забравил?

— Знам на колко години е — отговори Нол. — Ще пообиколим, ще намерим някой хубав град извън този щат, където имат добра образователна система. Ще си купим малка къща и ще го запишем.

— Малка къща, а?

— Добре де, голяма, щом искаш.

Нол си облече чиста риза. Погледна косата си. Отиваше да върши работа и трябваше да изглежда добре.

Рой разбра, че баща му ще излиза и грабна маратонките си, но Нол му каза, че този път няма да го вземе със себе си.

— Значи голяма къща — каза Мери. — Каквато си поискаме. Ей така. Без да мислим за парите.

— Точно така — отговори Нол. — Вече няма да мислим за пари.

49.

Рурк натисна рязко спирачката, щом стигна до върха на хълма и излезе от колата си. Изглеждаше адски зле — навсякъде имаше шевове и превързани окървавени рани. Кейтлин насочи автомата към него и каза:

— Не се приближавай до мен.

Говореше сериозно. Беше изплашена. Хейс също беше нервен и дори не се опитваше да го скрие.

Уелкъм беше изумен. Как е възможно някакъв мършав дребен мухльо с вързана на опашка коса да им въздейства по такъв начин?

— Пак си помисли — отговори Рурк.

Той беше най-спокоен от тримата. Всъщност ситуацията му се виждаше дори забавна. А пък насреща му бяха насочили автомат.

— Можехте да ме убие у дома, в четири часа сутринта, и да се измъкнете безнаказано. Но пред собствената си къща, при това посред бял ден — едва ли.

Той пристъпи няколко крачки към Хейс и Кейтлин, като разпери ръце, за да им покаже, че не е въоръжен.

— Не му позволявай да се добере до нас, Мърл — рече Кейтлин.

— Оставете ме на мира — отговори Уелкъм.

— Кой е този? — попита Рурк.

— Това е Мърл. Много е зъл. Той се справи с двамата ти главорези, ще се погрижи и за теб.

— Ти ли го направи? — обърна се Рурк към Уелкъм.

Сетне погледна към алеята за коли. Сега Хармън седеше на бордюра и държеше главата си.

— Съвсем сам? Сигурно си обучен.

— Може и така да се каже.

— Изпратил си тези грубияни да ни убият — рече Кейтлин, — но Мърл им видя сметката.

— Те нямаше да ви убият — каза Рурк. — Само искаха да вземат скъпоценните камъни.

— Те не са у нас — отговори Кейтлин. — Никога не са били у нас, не сме ги взимали, дори не сме ги виждали.

— Нали вие измислихте онзи малък номер? — попита Рурк.

— Можем да се разберем — намеси се Хейс. — Да платим за щетите в къщата ти...

— Не става дума за къщата.

— ... Кажете колко струват камъните и ще ти ги платим.

— Съмнявам се дали имаш толкова пари.

— Кажете някаква цифра. Каквато и да е. Ще ти напиша чек.

— Не ти ща чека — отговори Рурк. — Искam си камъните.

Рурк поглеждаше ту Уелкъм, ту Хейс, сякаш искаше да намекне, че говори прекалено много пред непознат човек.

Хейс отгатна мислите му и предложи:

— Евън, може би трябва да обсъдим този въпрос на четири очи. Кога нещата между нас са били толкова зле, че не сме успявали да се споразумеем?

— Добре — съгласи се Рурк след една-две секунди.

— Долу при басейна. Както едно време, а? Да се разберем.

— Така може би ще е по-добре.

— Да. Също както преди. Ще решим въпроса.

Джералд гледаше как морският пехотинец с дружелюбното име Уелкъм се приближава към него. Той седеше на бордюра до Хармън, който бе започнал да се съвзема. Но бавно. Главата му още беше размътена.

Джералд стана и направи няколко крачки към Уелкъм. Зачуди се какво да направи, ако Уелкъм започне да му се кара и му каже да се маха. Дали щеше пак да се нахвърли отгоре му? Джералд вече знаеше много добре на какво е способен Уелкъм. Но пък военният не го бе виждал в действие.

Нямаше да му позволи да го събори на земята. Щеше да му даде да разбере.

Сетне, точно когато Джералд реши да бъде неотстъпчив, той отново погледна Уелкъм и промени решението си. Морският пехотинец пресичаше алеята за колите. Нямаше кръвожаден вид. Но имаше нещо в него — очите му. Дори и когато лицето му беше

непроницаемо, очите му оставаха сурови и непреклонни. Изведнъж Джералд осъзна, че Уелкъм е правил неща, за които той дори не е сънувал.

— Какво има? — попита го Джералд.

— Нищо — отговори Уелкъм. — Онези прекрасни хора решиха, че в края на краищата не искат да се изтрепват. Аз съм въвн от играта. Само вися тук с другите наемници.

— На твое разположение съм — рече Джералд.

До бордюра имаше един дъб, недалече от исузуто. Уелкъм се приближи до дървото така, сякаш не можеше да чака повече, за да смъкне товара от краката си и седна под сянката.

Сетне погледна Джералд. По-скоро с любопитство, отколкото враждебно. Джералд забеляза, че Мърл не спомена за случилото се в къщата. Никакви извинения, нито злорадство. За него това сигурно не представляваше нищо. Утре едва ли щеше да си го спомня.

Докато той, Джералд, никога нямаше да го забрави. Как падна като прострелян, пронизващата цялото му тяло болка, острието на камата на врата му.

Уелкъм още го гледаше.

— Има ли още нещо? — попита Джералд.

— А, не. Само се опитвам да разбера какъв си. Добре познавам азиатците, но за теб не съм сигурен.

— Може да съм китаец — рече Джералд. — Или тлъст японец, състезател по сумо.

— Не се шегувай. Според мен си кореец. На такъв приличаш. Познавам онези от специалните части на Република Корея. Жестоки и умни. Истински бойци. И в теб има нещо такова. Ако съдя по това и по лицето ти, мисля, че си кореец. Но в тялото?

— Никой не е познал досега, че съм кореец — отговори Джералд.

— Кореец си, но със смесена кръв. Имаш нещо островитянско. Обичаш да спиш на плажа, да плуваш сред вълните, да пийнеш една-две бири. Вероятно си полинезиец.

— От Самоа — отговори изумен Джералд.

— Кореец-полинезиец, така ли?

— Отгатна.

— Страхотно съчетание. Без майтап.

Думите на Уелкъм прозвучаха искрено. Съвсем не го ласкаеше. Изобщо не беше необходимо.

— Благодаря — рече Джералд.

— Ако знаех, че си такъв, може би нямаше да се нахвърля така бързо върху теб.

— Справи се много добре.

— Е, ръцете ти бяха заети.

— Да, ама на Хармън не бяха.

— А, онзи ли? Открехнах леко стъклената врата и се скрих. И той си влезе най-спокойно.

— Как го удари?

— Знаеш ли таекуон-до?

— Имам черен пояс четвърта степен.

— Така. Оставих го да влезе. Ритнах го в китката, за да пусне автомата. Ръгнах го с лакът в бъбреците, после странично в стомаха и накрая — с отскок в лицето.

— Как е ритникът ти с отскок?

— Позагубил съм тренинг. Но бях много добър.

— Това ти е напълно достатъчно — рече Джералд.

— Не сме виждали никакви скъпоценни камъни. Изобщо не знаехме, че са там — обясняваше Хейс на Рурк.

Двамата бяха на терасата над басейна.

— Онзи, третият, Ралф Нол, той разби сейфа и сигурно ги е свил.

— Кой е този Нол?

— Един крадец, когото намерихме. Пълен тъпанар.

— Очевидно не е.

— Искахме да направим няколко обира с взлом: Не ме карай да ти обяснявам защо. Влизат ни разни мухи в главата.

— Мухите обикновено кацат по изпражненията. Къде е Нол?

— Нямам представа.

— Господи!

Хейс наблюдаваше Рурк. Помисли си, че трябва да продължава да говори. Евън вероятно не харесваше онова, което чуваше, но поне слушаше.

— Не мога да разбера само едно — щом не е заради скъпоценните камъни, какво щяхте да спечелите, като ме убиеете?

— Ами застраховката. Не си ли спомняш? Но това беше само за оправдание. Тя реши, че иска да убие някого. И това трябваше да бъдеш ти.

Рурк гледаше към залива. Хейс се опита да разгадае изражението му, за да реши какво да каже по-нататък.

— Всичко започна заради нея — продължи Хейс. — Тя никога не е доволна. Вечно иска повече и не те оставя на мира. Нали я знаеш каква е.

Рурк извърна очи от залива и погледна Хейс.

— Да, знам — отговори той.

— По дяволите, направо ме влудява.

— Знаех, че направи грешка, като се ожени за нея. Искях да те предупредя, че ти предстоят големи неприятности.

— Трябваше да ми подшушнеш нещичко.

— Ти не беше в настроение да слушаш. Развеждаш се с една, веднага се жениш за друга — много беше зает. В такава ситуация човек губи чувството си за преценка.

— Имаш право — отговори Хейс. — Аз съм виновен. За всичко. До последната стъпка.

Рурк беше невъзмутим, почти безпристрастен.

— Всичко това не ми връща камъните — рече той.

— Да — съгласи се Хейс. — Но какво да направя? Само мога да ти кажа, че ще ти ги платим.

— Ти дори не знаеш колко струват. Готов ли си да дадеш три милиона — най-малко?

Хейс го наблюдаваше. Зачуди се дали Рурк говори сериозно.

— Имал си скъпоценни камъни на стойност три милиона? — попита изумен Хейс.

— Не съм казал такова нещо. Само в случай, че искаш да платиш за тях. Истинската цена е три-четири милиона. Готов ли си да подпишеш чек за такава сума?

Не, помисли си Хейс, Рурк сигурно се шегува. Опитва се да го изпита, подхвърля му някакви абсурдни цифри и очаква да започнат да спорят.

Рурк чакаше. Захванеше ли се с някаква игра, той го правеше с безизразно като на покерджия лице.

— Да не уточняваме цифрата — рече Хейс. — Само да кажем, че сме приятели и ще се споразумеем.

Дали това беше достатъчно? Лицето на Рурк беше невъзмутимо. Хейс долови нюанс на... Какво? Нетърпение? Презрение? Гняв?

Не. На нещо по-хубаво. Устните на Рурк сега се изкривиха в суха усмивка. Той се забавляваше.

— Да, така ще направим — съгласи се той.

На върха на хълма беше горещо и сухо. Джералд и Уелкъм ожадняха. Отидоха заедно до къщата, намериха градинския маркуч и пиха от него.

Хармън остана на задънената уличка. Той не искаше да се приближава до къщата и да се навърта около Уелкъм.

— Искам да знам само едно — рече Джералд. — Ако нямаш нищо против.

— Казвай — отговори Уелкъм.

— Ти можеше да ме убиеш.

— Може би.

— Ножът беше опрян до врата ми. Усещах го. По-близо и от самобръсначка. Можеше да ми прережеш гърлото.

— Защо да го правя? Достатъчно е, че те обезвредих. Пък и нямам нищо против теб.

— Радвам се. Познавам много хора, които не биха постъпили като теб. В подобна ситуация те приемат всичко лично.

— Не виждам причина. Тази къща не е моя. А ти си тук, защото някой ти плаща, за да влезеш. Не е ли така?

— Да — призна Джералд.

— За онзи, който дойде, ли работиш?

— Да.

— Добре ли ти плаща?

— Не мога да се оплача. Единственият недостатък е, че започваш да ставаш зависим. Трудно ти е да отказваш.

— Заради мангизите е.

— Не само заради тях. В един момент трябва да вземеш нечия страна. Човек не може да се оправя сам в този свят. Опиташ ли се, ще изгубиш. Ти си никой. Трябва някой да ти пази гърба. Той се грижи за теб, ти — за него.

— Въпросът е да се запиташ кой точно се грижи за теб. И защо.

— Онези двамата — мъжът и жената — те не са ли ти приятели?

— Дори не са ми близки.

— Тогава какво те свързва с тях?

— Ами, всичко се свежда до кинтите.

— Винаги ли е така?

Рурк каза, че иска да говори с Кейтлин. Хейс излезе и й съобщи, че всичко е наред, че двамата с Рурк са изгладили нещата. Накара я да остави автомата, преди да отиде на терасата.

Тя беше предпазлива. Стоеше на разстояние.

— Ти си виновна за всичко — обвини я Рурк. — С насочен към мен пистолет, в собствения ми дом! Ти. Какъв шок! Ти си последният човек, от когото съм очаквал подобно нещо.

— Престани, Евън.

— Между нас имаше нещо. Не го отричай.

— Защо да го отричам? Но защо не ми вярваш?

Рурк се ухили.

— Никога не съм мислил, че си обикновена, ако това искаш да чуеш.

— Винаги съм била готова да се отклоня от правия път. Колко хора могат да кажат това?

— Но, по дяволите, ти се опита да ме убиеш. Мен!

— Ами, помислих си, че трябва да започна с най-достойните — ухили се и Кейтлин. — На твое място бих го приела като комплимент.

— На тебе ти хлопа дъската.

— Нали ме хареса главно заради това.

— Това влизаше в цялостния ти облик.

— Винаги съм мислила, че с теб сме страхотна двойка в това отношение.

И двамата се умълчаха. Евън се приближи до нея, почти на една ръка разстояние.

— Защо ме остави? — попита той.

— Сладурче, трябва да знаеш, че ти не беше онова, което исках. Беше невъзможен. Изгради стена около себе си, не можех да се доближа до теб, чаках най-малкия знак, за да ми покажеш, че ще ме допуснеш при себе си. Но ти така и не го направи. Омръзна ми да гледам отстрани.

— Ти ми причини голяма болка.

— Не съм разбрала.

— Никой не ме е наранявал така.

— Сигурна съм.

— Както и да те виждам с Хейс.

— Хейс ми даде знак. Той ме желаше.

— Да, наистина.

— Не казвам, че бях щастлива и че той изобщо може да се сравни с теб.

— Надявам се, че е така. Хейс си има добрите страни. Но за жена като теб...

— Изумително. Това е предопределеност, психическо сливане — не знам как да го обясня по друг начин.

— Кое?

— Цяла сутрин мислих за това. За, теб, мен и Хейс. Стигнах до извода, че не те убих, защото всъщност не съм искала.

— Радвам се да го чуя.

— Не искам да те убивам, скъпи, напротив — желая те.

— Крайно време беше.

— Но ми се иска да убия някого. Тази мисъл ми е влязла в главата и ще го направя.

Тя бърбореше, като се опитваше да установи връзка с Рурк и му казваше всичко, което би му се понаряло. И той наистина се улови на въдицата.

— Можеш ли да преминеш границата? Знам, че можеш. Дълго, необикновено пътуване към крайностите. Ти си бил там, скъпи, територията ти е позната. Видях те тази сутрин. Ти си вече там, скъпи.

— Може би.

— Нека да ти кажа за какво мислих. Става дума за застраховката. Ако ще убиваш някого, то поне трябва да си заслужава, нали?

Рурк не трепна. Кейтлин знаеше, че няма да го направи.

— Може би — отговори той.

— Ако загинеш ти, това би означавало три милиона за компанията. Загубите се изплащат, по един милион за Хейс и мен. Но ако умре Хейс, парите са същите — само че по един милион за теб и мен, защото аз наследявам дела му. Да не говорим за къщата, колите и инвестициите.

— Това е вярно — вметна само Рурк, защото не искаше да я спира.

— Мога да го направя сега. Не се шегувам. Настроена съм. Мога да изляза и да го очистя.

— Чакай.

— Тогава ще останем само аз и ти. Готова съм. Желая те. Отдавна те желая, скъпи.

— Ще бъде тъпо. Ако ще убиваме Хейс, последното, което искаме, е да го оставиш заради мен.

Рурк говореше така, сякаш вече беше станало.

— Но аз съм готова за това — рече Кейтлин. — Само ти и аз.

— Трябва да го направим хитро. Сега ще излезеш и ще се държиш като вярна съпруга.

— Добре де, ще го надхитрим. Но ще го пречукаме, нали?

— Може да си помисля — отговори Рурк.

Хейс, Кейтлин и Рурк тръгнаха заедно по алеята за колите. Спряха се при Уелкъм, Джералд и Хармън и побъбриха с тях. Уелкъм си помисли, че войната по принцип е странна, но това тук е наистина необикновено — да преминат толкова бързо от оръжията и скандалите към маловажни разговори.

Рурк започна да дразни Джералд и Хармън, като им се подиграваше здравата.

— Моите здравеняци, надеждата ми — каза той. — Двама скапаняци. Много шум за нищо.

Хармън беше навел глава. Джералд се преструваше, че не го чува. Беше взел камата на Уелкъм и дялкаше дъбови клонки. Уелкъм се зачуди колко ли им плаща Рурк, за да се примиряват с такива обиди.

— Хармън, теб с какво те повали? — попита Рурк.

— Не знам — отговори Хармън.

— Простря те на земята, а ти не знаещ как.

— Изобщо не го видях.

— Хармън, ти си боклук. Ако мозъкът беше мускули, нямаше да можеш да вдигнеш и чаша чай.

Хармън го погледна изпод подпухналите си клепачи, но не каза нищо.

— Ами Джералд — Доктор Смърт. Моят ас. Какво, по дяволите, се случи с теб?

Гласът на Рурк напомни на Уелкъм за хлапе, което къса крачетата на буболечки.

— Той ме изненада — отговори Джералд, без да вдига глава. — Оказа се, че се е скрил на едно място, където не предполагах, че може да бъде.

— С какво те перна?

— С ръжена от камината. В коляното.

Камата отсече тънка като лист стърготина. Виждаше се през нея.

— Заболя ли те? — продължаваше Рурк. — Какво ли те питам?

Джералд отмести поглед от камата и клонката и погледна Рурк в очите. Уелкъм си спомни как Джералд бе разбил вратата само с един ритник. Зачуди се дали Рурк съзнава какво върши, като го предизвиква така.

— За малко — отговори Джералд.

— Удар с ръжен по коляното. Това ли сломи съпротивата ти?

Рурк, изглежда, знаеше колко далеч да отиде.

— Да — отвърна Джералд.

— И земята се разтресе. Трябваше да съм там. Страхотна гледка ще да е било. Двамата ми кита, проснати на плажа.

— Те се разделиха — това беше единствената им грешка — намеси се Уелкъм. — Успях да се справя с тях един по един. Нямам желание да се срещаме отново.

Рурк се обърна към Уелкъм. Изражението му беше напрегнато. Очите му бяха като прожектори, които сега пронизваха Уелкъм. Джералд и Хармън вече не съществуваха.

— Морски пехотинец — отбеляза Рурк.

— Точно така — процеди през зъби Уелкъм.

Нямаше да му позволи да обижда морските пехотинци.

— И по-точно специалният взвод — продължи Рурк.

— Да.

— Най-добрите.

— И ние мислим така.

— Ти си истински боец — каза Рурк. — Съдружничко, не знам как си го направил, но когато си го намерил, ти си улучил десетката.

Рурк говореше на Хейс и Кейтлин, но гледаше Уелкъм.

— Знаем — рече Кейтлин.

— Ръкопашен бой, специални оръжия, самолети, подводни операции, експлозии... Пропуснах ли нещо?

— Това е в общи линии — отговори Уелкъм.

— Както и саморъчно направени насочени заряди. Ти си взривил сейфа ми.

— Не беше трудно — каза Уелкъм.

— Мога да те използвам.

— Аз съм пенсиониран.

— О, не мисля така. Ти направи бомба за сейфа ми и изпотръшка двамата ми главорези. Не ми изглеждаш да си без работа.

— Търся истинска работа.

— Подписват ли чековете ти? — попита Рурк, имайки предвид Хейс и Кейтлин.

— Само на приказки.

Рурк се обърна към тях.

— Какво ще кажете? Той не ви трябва вече. Може ли да ми го дадете?

— Целият е твой — отговори Хейс. — Това е най-малкото, което можем да направим за теб.

Чуй ги само, помисли си Уелкъм. Разменяха го като стара лампа на битпазара.

— Сам решавам — каза Уелкъм.

— Е, и?

— Чудя се какво си намислил.

— Да кажем, че ще ти възложи работата, която знаеш да вършиш най-добре.

— Мистър Рурк действа в много области — обади се Джералд.

На Мърл му се стори, че долавя в тона му известна ирония. А може би се лъжеше.

— Да, така е — потвърди Рурк.

Джералд наблюдаваше Уелкъм. Всички го гледаха и чакаха отговора му. Особено Джералд.

— Аз съм волнонаемен — каза Уелкъм. — Приемам предложения.

Хейс и Кейтлин дадоха оръжието си на Рурк и когато Уелкъм каза, че иска да задържи пистолета, Рурк му разреши.

Това беше колт питон, 357 магнум — хубав пистолет. Досега Уелкъм не бе изявил желание да има оръжие. Можеше да си купи, когато поискаше. Само че трябваше да си вади разрешително, да чака, докато го проучат, и това променяше всичко. Питонът изведнъж му се стори крайно необходим.

Джералд и Хармън си тръгнаха с колите. Рурк записа телефонния номер на Уелкъм и каза, че ще му се обади.

— Евън — попита Хейс, — онези двамата за теб ли работят?

— Всички работят за мен.

— За какво са ти, ако смея да попитам?

— Може да ми се наложи да ги използвам — отговори Рурк и потегли.

Уелкъм влезе в осмобъгълната къща с Хейс и Кейтлин. Те не го поканиха, но той мина след тях през разбитата на трески дървена врата и щом слязоха в хола, каза:

— Относно моите десет процента...

— Няма никакви десет процента — сръза го Хейс.

— В сейфа трябваше да има милион и половина.

— Имаше, но ако си искаш дяла, трябва да говориш с Оклахома.

— Как да го намеря?

— На добър час.

— Майната ти.

— Ние нямаме пари, Мърл — рече Кейтлин. — Свършихме работата, но не взехме нищо. Давам ти всичко — сто процента от нищото. Какво друго мога да направя за теб?

Уелкъм се загледа през остъклената врата. Направи всичко възможно да прилича на непукист, комуто всичко е писнало и се опитва да запази хладнокръвие.

— Дай ми нещо, в което да сложа пистолета — каза накрая той. — И ми извикай такси.

50.

— Холмс — викна Нол на пазача зад оградата.

Онзи се шмугна в будката и вдигна телефона. След няколко секунди портата се отвори. Нол мина, паркира и тръгна към задната част на склада. Анди Попс го чакаше.

Нол не каза нищо. Само извади едно найлоново пликче от джоба на якето си и изпразни съдържанието му върху бюрото на Анди Попс.

Пеперудата и тридесетина отбрани скъпоценни камъка.

Господи! — възкликна Анди и взе брошката.

— Изработена е в края на 20-те или началото на 30-те. Нямах възможност да я потърся в каталозите, но се съмнявам дали е описана някъде. Предполагам, че е уникат.

— Каква красота — възхити се Анди Попс.

— Знаех, че ще ти хареса.

— А откъде взе другите камъни?

— Снощи ми провървя.

— Виждам.

— Има още.

— Не думай!

— Можеш да напълниш тази чаша за кафе на бюрото си и пак ще останат. При това не е съобщено в полицията. Съмнявам се дали изобщо ще им се обадят.

— Собственикът знае ли?

— Да, но си има причини да си трае.

Анди Попс не можеше да остави пеперудата. Държеше я в ръка и й се възхищаваше.

— Продаваш ли ги? — попита той. Мога да ти платя. Дай ми само няколко минути да измеря камъните.

— Започвай.

— И казваш, че има още?

— Ще ти паднат очичките.

— Носиш ли ги?

— Не се занасяй. Да не мислиш, че ще се разкарвам с камъни на стойност няколко милиона в джоба? Как не!

— Но ги продаваш?

— Аз не съм ги откраднал, така че не ми дреме.

— Искам да ги видя.

— За да си избереш ли?

— Може би ме интересуват всичките.

— Това са стотици камъни, Анди.

— Ще ги взема с намаление, естествено. Купувам такова голямо количество.

— Надявам се да не платиш съвсем евтино. Имаш ли толкова много пари?

— Имам достъп до тях.

— Направо ще ми решат проблемите. Не е лъжа.

— Сега е... — каза Анди Попс, като погледна часовника си, — минава три. Можеш ли да ми ги донесеш в осем?

— В осем? Довечера? Работиш до късно.

— В случая си заслужава да остана след определеното работно време.

— Добре. Всичките ли да донеса?

— Освен ако не искаш да се закичиш с тях.

— Предпочитам да усетя парите в джоба си.

— Добър избор.

Анди Попс събра скъпоценните камъни и ги пусна в пликчето. Погледна пак пеперудата отгоре и отдолу и я сложи при тях.

Протегна ръка с пликчето към Нол, но той вече беше почти до вратата.

— Задръж ги — каза Нол. — За какво са ми на мен?

— Оставяш ми ги да ги пазя?

— Разбира се. Имам ти доверие.

Нол тръгна към предната част на склада. Обърна се веднъж преди да стигне до изхода. Анди Попс говореше по телефона.

Нол се качи в микробуса и зачака пазачът да отвори портата. Сетне потегли.

По местното радио четяха новините. Не съобщиха нищо за опит за убийство и откраднати скъпоценни камъни.

Едно беше да притежаваш цяло състояние в скъпоценни камъни. В известно отношение така беше по-лесно. Но предизвикателството беше да получиш пари за тях. Според Нол, Анди Попс имаше възможност да плати само за онова, което му беше занесъл. Преди всичко за пеперудата — тя можеше да бъде разпозната, уникат — следователно най-опасната. Нол не знаеше какво би направил с останалите камъни. Искаше да напусне щата. Но нямаше къде другаде да ги продаде. Изнесеше ли ги от Калифорния, заплашваше го преследване от федералните власти.

Ала сега Анди Попс му бе предложил пари за всичките. И проблемите му лесно щяха да бъдат решени.

Само че Нол съзнаваше, че му е необходима помощ.

Не от Мери. Ще я държи настрана. Какво би станало с Рой, ако родителите му отидат в затвора?

Замисли се за Уелкъм. Нол го харесваше. Никога не се бе сближавал с хората толкова бързо, но Уелкъм вече му беше приятел.

Пък и защо не? Бяха на едни години, израснали по един и същ начин. Канзас и Оклахома. Щом с някого сте дишали един и същ прахоляк, потили сте се под едно слънце и сте мръзнали от един и същ хаплив северен вятър, имаш чувството, че той е като теб.

Сега Нол караше по оживеното Уинтън Авеню в цветущия Хейуърд.

Видя един пощенски клон на ъгъла и спря.

Служителката беше учтива и бърза. Нол ѝ показа какво иска да изпрати и тя му предложи да го сложи в кутия, а не в плик.

Нол попълни пощенския запис. Сетне поиска да узнае каква стойност може да обяви.

Най-много сто долара.

Той написа двадесет и пет.

Служителката чакаше за пакета. Нол извади черната кадифена кесия от якето си и я сложи в кутията. Вътре остана много празно място, но той го запълни със смачкани вестници, които донесе от микробуса.

Служителката му даде екземпляр от пощенския запис и запечатаната кутията с лепенки.

Нол ѝ плати в брой. За друг щат или за друг град — цената беше една и съща. Тя му върна рестото и сложи пакета върху един поднос,

отрупан с пликове и колети.

Пакетчето по нищо не се различаваше от останалите.

Ех, само да знаеше какво има вътре...

Нол се качи в микробуса и тръгна да търси телефон.

Съни Нол беше добър снабдител. Но добрите снабдители бяха преходни. Изчезнеха ли, на тяхно място винаги се появяваха други, разсъждаваше Анди Попс.

Докато добрите купувачи бяха незаменими. За добрия купувач трябваше да се полагат грижи. Никога не биваше да се изпуска възможността да направиш услуга на един добър купувач, особено ако не ти струваше нищо.

Лесно взе решение от гледна точка на бизнеса.

Който беше и най-важен.

Анди Попс знаеше телефонния номер наизуст.

— Мистър Емерсън — каза той, — знаеш кой съм аз, нали?

51.

Грейс Гибс очакваше Уелкъм по всяко време. Тя опъна ориенталската покривка на дивана и започна да слуша уроците по френски език. Когато на вратата се почука, тя махна слушалките, изключи касетофона и стана да види кой е.

Очакваше Уелкъм.

Но на прага стоеше Хейс.

— Ела — каза той — да се поразходим с колата.

— Имаш задача — съобщи Рурк на Уелкъм по телефона.

— Вече?

— Казах, че ще ти намеря работа. Петстотин на ден, как ти се струва?

— И какво искаш срещу тези петстотин долара?

— Абсолютната ти преданост.

Хейс караше кола, която Грейс не беше виждала — Ленд роувър. Минаха по Голдън Гейт. Не ѝ каза къде отиват. Щом завиха по пътя за Тибурон, тя си помисли, че са прекалено близо до дома му.

Хейс не говореше много. Но изглеждаше в добро настроение. Дори повече — беше развълнуван, но се мъчеше да не го показва.

Свърнаха нагоре по Алтамонте Драйв.

— Какво искаш да направиш с мен? — попита Грейс.

Тя знаеше къде живее.

— Имай ми доверие.

Ленд роувърът продължи да се изкачва.

— Това не е смешно — каза тя.

И той мислеше така, но му харесваше.

Пътят свърши пред къщата на върха на хълма.

Грейс не можа да потисне завистта си. Тя я завладя изведнъж, почувства я толкова силно и ненадейно. Завидя им, че живеят по този начин. Особено на Кейтлин. Завидя ѝ и това никак не ѝ хареса. Дори не я беше виждала.

— Ще причиниш неприятности на всички — рече Грейс.

— Тя не е тук. Няма да я има цял ден. Не можела да понася шума.

Грейс го чу. Сякаш някой забиваше пирони. Неколцина работници поправяха предната врата.

— Какво трябва да направя? — попита Грейс. — Да вляза в твоя дом ли?

По-точно в нейния, помисли си тя.

— Точно така. Да влезеш, да поразгледаш.

— Не искам.

— Част от тебе не иска, но другата иска.

Той имаше право. Така беше.

Грейс го последва. Господи, каква къща! Зачуди се какво ли изпитва Кейтлин, когато влезе през тази врата, застане на площадката и погледне своята собственост.

Слязоха в голямото централно помещение. Там беше още по-хубаво. Стъклата, терасата, гледката... Дали всичко това правеше Кейтлин щастлива? Задоволяваше ли я? Изпълваше ли душата ѝ така, както душата на Грейс беше изпълнена сега?

Хейс все ѝ казваше, че Кейтлин никога не е щастлива и доволна. Но откъде беше сигурен?

Излязоха на терасата. Слънце и ветреца. Чувството, че си свободен, лек и недосегаем.

— Бях голям дрисльо — каза Хейс и зачака, сетне добави. — Можеш да го отречеш.

— Защо да го отричам?

— Връзката между теб и морския пехотинец ме разяжда отвътре. Знам, че аз съм виновен. Аз ви събрах. Казвах си, че имам причини, но веднага щом се случи, съжалих.

Грейс мълчеше. Не виждаше какво би могла да добави.

— Прощаваш ли ми? — попита Хейс.

— Може би трябва да ти благодаря. Той би го направил.

— Вече всичко свърши.

Чакай малко, искаше да му каже Грейс. Можеш да поставиш началото на нещо, но не можеш да го спреш.

Ала Хейс продължи да говори:

— Аз скъсах с нея. Пътищата ни се разделиха. Стига толкова.

Грейс го наблюдаваше.

— Скъпо ще ми струва, но тя няма да получи тази къща. Много държа на нея. Прекалено е хубава за Кейтлин. Тя е за теб и мен.

— По дяволите — изруга Грейс.

Беше почти пет часът, когато Хейс я остави пред апартамента ѝ. Не влезе, което беше хубаво. Пред вратата ѝ имаше ваза с роза, а отдолу — бележка.

„Прескъпа Г.
Липсваш ми.
Излизам за малко. Координати неизвестни.
Бъди моя.

М.“

52.

В осем без пет Нол се приближи с микробуса до оградата на склада. Портата се отвори, преди още да е спрял.

Товарният док беше затворен и Нол влезе през единствения друг вход — вратата до него.

Тъкмо направи две крачки вътре, когато една ръка се обви около врата му и дулото на пистолет се впи между ребрата му.

— Не се съпротивлявай, само върви — каза Мърл Уелкъм.

— Точно така, по дяволите — добави Евън Рурк.

Рурк го претърси и сетне го сложиха да седне на стола на Анди Попс. Хейс и Кейтлин също бяха там, както и две самоходни грамади, които Рурк изпрати да претърсят микробуса.

Цялата банда беше налице.

След няколко минути единият от великаните, у когото се четеше известна досада, се върна и каза на Рурк, че скъпоценните камъни не са в микробуса.

— Нали ти казах — рече Нол.

— Каза, че ще ги донесеш — обади се Анди Попс.

— Знам. Само че промених решението си. Предположих, че може да се случи нещо такова.

— Къде са камъните, Ралф? — попита Рурк.

— Дадох ги на съдружника си.

— Какъв съдружник? — учуди се Кейтлин.

— Аха. Точно така, мис Хеймс. Мистър Тийл. Мистър и мисис Тибурон, Алтамонте Драйв, на върха на хълма.

Изумлението им беше очевидно. Не можаха да го скрият.

— Отначало ми беше малко смешно — продължи Нол. — Мислехте ме за пълен глупак. Примирих се с това за известно време, но ми писна.

— Като си толкова умен — каза Рурк, — защо се върна тук, макар да знаеше, че това може да се случи?

Нол се облегна назад и склочи пръсти над колана си.

— Поради същата причина, заради която дойдох първия път — отговори той. — Искам да продам камъните.

— Онова, което аз знам за камъните... — започна Пол, но млъкна, сетне се обърна към Рурк. — Но може би трябва да го обсъдим насаме.

— Може би — съгласи се Рурк и нареди на другите да излязат.

В кабинета останаха само той и Нол, а останалите останаха в тъмния склад, вперили поглед през остъклената преграда.

— А сега, по въпроса за камъните ми — каза Рурк.

— Можеш да ги наричаш свои. Но аз не съм много сигурен. Те вече не са в ръцете ти. Съмнявам се дали имаш касови бележки за покупката им. Нито си ги застраховал. Иначе щеше да се обадиш в полицията. Според мен си имал някакви мръсни пари, които си искал да изпереш. Купил си камъните от Анди Попс на приемлива цена. Така че те са били твои, но сега са у мен. Ала можеш да ги наричаш свои, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

— Мога да те убия — изръмжа Рурк.

— В такъв случай ще загубиш камъните. За колко години ги събра? Сега ще трябва да започнеш отначало.

— Но ти ще си мъртвец.

— Е, да, но ще знам, че съпругата и детето ми са осигурени. Разбираш ли? Това е много по-важно за мен, отколкото за теб. Ако се наложи, ти можеш да се простиш с камъните — ще ти бъде тъжно, но за теб няма да има значение. Докато аз мога да умра заради тях. Ти не знаеш какво е оцеляване. Само си помисли какви сили ми дава това.

— Какво искаш?

— Преброих две хиляди сто и деветнадесет камъка. По петстотин долара — един милион.

— По триста за всеки — малко повече от шестстотин хиляди. Да кажем шестстотин и петдесет бона. Това е цената. Няма да се пазаря.

— Ти можеш да платиш повече.

— Защо да го правя? Това са повече пари, отколкото, някога си се надявал да видиш. Другата възможност е куршум в главата. Не можеш да не се съгласиш на шестстотин и петдесет хиляди. Цената е твърде добра.

Представата за толкова много пари увисна във въздуха между двамата.

— Да, така е — съгласи се Нол.

— Ето ти телефона. Обади се на съдружника си и уреди въпроса.

— Може би не тази вечер. Трудно ще го намеря утре.

— Както решиш. В моите ръце си, докато извършим размяната.

— Хей, между другото, преди да го направим, искам да знам дали имаш толкова пари.

— Хей, преди да го направим, аз пък искам да видя дали проклетите камъни са у теб. Какво ще кажеш?

Анди Попс се махна. Не искаше да гледа повече. Пред остъклената преграда останаха Хейс, Кейтлин, Уелкъм, Джералд и Хармън.

Рурк излезе от кабинета и каза на Уелкъм:

— Той ще стои вътре, докато се приготвим да тръгнем. Ясно ли е?

— Да — отговори Уелкъм.

— Какво стана? — попита Хейс.

— Споразумяхме се.

— Колко ще ни струва?

Хейс беше загрижен, защото бе обещал да изглади нещата. Съвсем различно беше да даваш обещания, когато нещата бяха неясни. Но сега облаците се бяха разпръснали и всичко бе придобило конкретни очертания.

— Започни с петдесет бона за гърка. Той ти спаси живота.

— Петдесет бона? За едно телефонно обаждане? Не знам дали ще мога да намеря толкова пари веднага.

— Ще намериш.

— Добре.

— Освен това цената на камъните е шестстотин и петдесет хиляди. Аз приех.

— Това са много пари.

— Сносна цена, като се има предвид за какво става дума.

— Ще трябва да платя много за нещо, което принадлежи на теб.

— Ще видим — отговори Рурк.

53.

Те разрешиха на Нол да се обади на жена си. Той й каза, че са го задържали по работа и че ще се върне утре вечер. После го изведоха навън. Нол щеше да стои в къщата на Рурк, докато настъпеше часът за размяната.

Рурк каза на Джералд и Хармън да закарат Нол с исузито. Още им се подиграваше. Нямахте да забрави какво се бе случило тази сутрин. „Мислите ли, че ще се оправите с него? Дали да не му сложите белезници? И тежести на краката? А какво ще кажете за усмирителна риза?“

Рурк изрева това пред всички. Хейс и Кейтлин поглъщаха жадно думите му, сякаш бяха в театъра и седяха на първия ред.

Джералд не искаше да погледне нито Рурк, нито когото и да е друг. Той взима всичко това присърце, помисли си Уелкъм.

Хейс и Кейтлин се прибраха в дома си. Останаха Рурк, Уелкъм и микробусът на Нол. Уелкъм го подкара, а Рурк шофираше близо до него.

Отправиха се на север, сред натовареното движение.

— Как само се справи с него, като влезе — каза Рурк. — Аз гледах. Искях да видя всичко. Не ти мигна окото.

— Той е крадец, а не боец.

— Не ме интересува. Ти можеш да се справиш с всеки.

— Лесно спечелих петстотинте долара за днес.

— Утре ще бъде по-трудно.

— Така ли? Чакай да си помисля. Утре ти ще извършиш размяната. Искаш си камъните, но не искаш да платиш за тях. Търсиш човек, който да изиграе цялото представление. Това вероятно съм аз.

— Определено.

— Това ще струва много повече от петстотин долара. Кой знае какво ще стане? Ралф казва, че има един съдружник. Но ако са трима или четирима и са намислили същото — да запазят и камъните, и парите? Ще стане сложно.

— Колко искаш?

— Караш ме да ти спестя шестстотин и петдесет хиляди. Това са куп мангизи. Бих казал, че десет процента е съвсем прилично.

— Шейсет и пет хиляди за няколко минути работа?

— Напълно разумно.

— За мен не е.

— Можеш да използваш Джералд и Хармън.

Но Уелкъм знаеше, че Рурк няма да го направи. Джералд и Хармън вече не му бяха любимци. Уелкъм научаваше все повече неща за богатите и неспокойни хора. Видеа ли нещо, което искаха, те трябваше да го притежават на всяка цена. Сетне им омръзваше и пожелаваха нещо друго.

Ново, различно, екстра качество. И ако мислеха, че е най-доброто, биха дали всичко за него.

Уелкъм разбра, че колкото и сприхав да изглежда Рурк, той също не е имунизиран срещу това заболяване. Личеше по начина, по който се вкисна заради Джералд. Само защото го бяха праснали по коляното, докато мъкнеше Хармън.

В момента Уелкъм беше новото и различното, най-продаваната стока на пазара.

— Сигурно си използвал пластичен взрив, за да разбиеш сейфа ми — каза Рурк. — Трябвало е да сложиш и насочен заряд.

Той се опитваше да отклони въпроса с парите. Смени темата на разговора. Добре де. Накрая пак щяха да стигнат до заплащането.

— С-4 — отговори Уелкъм.

— Чудесна работа.

— Елементарно.

— Значи си запознат с експлозивите, а?

— Това е част от професията ми.

— Ами с взривяване от разстояние? Радиоуправляемо?

Уличното движение беше изключително натоварено. Всички бяха като полудели и се стрелкаха по трилентовото шосе. Уелкъм караше в средното платно и се беше съсредоточил в пътя. Трудно му беше да следи мисълта на Рурк.

— Правил съм няколко. Знам основното.

Рурк се размърда и се обърна към Уелкъм.

Той откъсна за миг очи от магистралата и видя, че Рурк се е вторачил в него.

— Тогава ми направи един такъв експлозив — каза Рурк. — За утре.

— Защо ти е?

— Нали искаш шейсет и пет хиляди долара? Направи го, свърши си работата утре и ще ги имаш.

— Какво по-точно си намислил?

— Теб какво те интересува?

— Извинявай. Не ми обръщай внимание. Седемнадесет години съм виждал само бомби и засади, това е всичко.

Един шевролет изпревари Уелкъм, като мина на едва трийсетина сантиметра от калника на микробуса. Сетне се плъзна в дясното платно, към изхода от магистралата. Изобщо не натисна спирачката.

Тук, в Калифорния, всички бяха смахнати.

— Знам каква е целта ми — каза Рурк. — И желания резултат. Но още не съм сигурен как да го постигна. Ти имаш ли някаква представа?

— Опитвам се да разбера — отговори Уелкъм.

54.

В къщата на Рурк беше студено. Най-малко половината прозорци бяха счупени. Рурк изрови няколко найлонови чувала за боклук, нарязана ги и запушиха дупките.

Нол не им помогна. Това си беше тяхна работа, да ги вземат дяволите. Наблюдаваше ги как работят. И Уелкъм редом с тях.

Мърл сякаш живееше тук. Щом свършиха, Рурк му каза да се прибере у дома и да се наспи. Напомни му, че утре има работа.

Какво ли означаваше това?

Когато Нол влезе в склада, той мислеше, че е изчислил всичко. Смяташе, че е готов. Сетне чу гласа на Уелкъм: „Не се съпротивлявай, само върви“ и установи, че изобщо не е подготвен.

Само речта му беше готова. Би умрял заради скъпоценните камъни. Звучеше убедително. И оказа въздействие. Но какво трябваше да направи, когато Рурк му каза да се обади на съдружника си — да извика Уелкъм ли?

Мърл излезе от къщата и се качи в микробуса. В моя микробус, помисли си Нол. Моите камъни, моят микробус, моят план.

Уелкъм потегли, без дори да погледне назад.

55.

Беше единадесет часът, а Мърл още не се беше прибрал. Нямаше го цяла вечер. Една роза, хитра бележка — и духва.

Негова работа, помисли си Грейс. Но като се имаше предвид, че не се познаваше с нищо и никого в Сан Франциско, какво ли правеше толкова до късно?

Тя прекара вечерта на дивана. Чуваше, когато отваряха външната врата на сградата. Всеки път, когато някой влезеше, тя отиваше до вратата на апартамента си и поглеждаше през шпионката.

Това, разбира се, беше безсмислено. Когато се върнеше, Мърл щеше да се отбие първо при нея.

Външната врата пак се отвори. Грейс погледна часовника на стената. Единадесет и седемнадесет минути. Не поглеждай, каза си тя, но само след секунда промени решението си.

Отвори вратата. На прага стоеше Уелкъм, готов да почука.

— Искам да говоря с теб — каза той.

— Аз също.

— Искам да отидем до „Клиф Хаус“.

— „Клиф Хаус“ е затворен. Ако толкова много искаше да отидем там, трябваше да се върнеш преди пет часа.

— Нали не ми се сърдиш?

Качиха се във форда на Грейс и потеглиха по булевард Гиъри. „Клиф Хаус“ беше затворен и тъмен. Нещо повече, наоколо нямаше никаква светлина. Паркингът беше пуст. Грейт Хайуей — също. Край тях бяха само океанът, плажът, скалите и паркът с дърветата. Въздухът беше студен и много солен. Уелкъм го помнеше такъв, но искаше да се увери.

Той се приближи до ниската каменна ограда с далекогледите и двете кофи за боклук.

Тюлените кряскаха ли кряскаха. Бяха по-неприятни от гаргите. Уелкъм се зачуди какво ли би било, ако работеше в „Клиф Хаус“ като

сервитър или продаваше сувенири по цял ден край тюлените. Не би издържал повече от половин час.

Опитваше се да си спомни нещо, което Джералд Мун бе казал тази сутрин. Че трябва да се помъчиш да се оправяш сам в живота.

Да вземеш нечия страна, бе казал Джералд.

Да разчиташ на някого, би се изразил Уелкъм.

Грейс стоеше до колата със скръстени ръце и го гледаше. Не си бяха казали нито дума, откакто излязоха от апартамента.

Уелкъм застана пред нея и попита:

— Искаш ли да чуеш една история?

И ѝ разказа всичко. Тя слушаше мълчаливо. От време на време поклащаше глава — ядосана, удивена, но не го прекъсна.

— Ти не си в ред — каза тя, когато той свърши.

— Нищо ми няма. Те не са в ред. Хейс и неговата сган. Начинът, по който разсъждават и се държат. Ние със Съни сме различни. Въвлечени сме, но не сме като тях.

И ти не си като тях, искаше да добави Уелкъм.

— Не — възрази Грейс. — Ти си луд.

— Смятам, че можем да го направим. Мислих за всичко — и за хубавите, и за лошите страни. Каквото и да им се случи, те си го заслужават напълно. Само едно искам да знам — ти на моя страна ли си?

— Може би трябва да изслушаш и мен. Накратко. Хейс скъса със съпругата си. Ще я остави в близките дни. Влюбен е в мен. Винаги е бил, но сега го знае със сигурност. Ще направи всичко, за да остана при него. Цялата му собственост е моя. Така каза.

— Какво?

Той я хвана за ръцете. Грейс го погледна в очите. Известно време стояха така. Тюлените не спираха да кряскат.

— Какво ще кажеш, а? — попита тя накрая.

56.

Нол започна да звъни на Уелкъм в седем часа сутринта. Чу шума от включването на деривата. Някой подслушваше от друг телефон в къщата. Но нямаше значение. Никой не отговори нито в неговия апартамент, нито в този на Грейс.

Нол звънеше на всеки десет-петнадесет минути. Около осем часа Рурк се пошегува колко смешно би станало, ако съдружникът на Нол е офейкал със скъпоценните камъни. В девет часа Рурк се поправи — съвсем нямаше да е смешно. Той напомни на Нол, че животът му зависи от камъните.

Нол се опита отново да се свърже с Уелкъм или Грейс. Погледна часовника си — девет и четиринадесет минути. Секундарната стрелка обикаляше циферблата, а телефонът звънеше ли звънеше.

57.

След като тръгнаха от „Клиф Хаус“, Грейс и Уелкъм наеха стая в един мотел на Ломбард стрийт. По нейна молба. Не искала да прекара още една нощ в апартамента на Хейс. А Уелкъм беше готов да отиде навсякъде с нея.

Не си го казаха, но беше ясно. В разстояние на няколко часа — а може би само на няколко удара на сърцето — Грейс бе преминала от колебанието до твърдата решителност. Сега беше с него, щеше винаги да бъде с него. Дори Уелкъм усети това.

Събудиха се рано и закусиха в кафенето на мотела. Уелкъм взе справочника от касиера. Търсеше магазин за детски играчки.

В девет часа двамата бяха пред „Серамонте“ — голям универсален магазин. Уелкъм отиде на етажа за играчки, при радиоуправляемите самолети и автомобили. Според рекламата в справочника тук имаше най-богатият избор по цялото крайбрежие.

Уелкъм беше първият посетител. Продавачът му отдели много време, показва му стоката.

Уелкъм нямаше представа, че съществуват такива играчки — имаха си всичко, досущ като истински самолети, само за неколкостотин долара.

Всички се управляваха от радиопредавател, голям колкото книга с твърди корици. Имаха лостчета, копчета и телескопични антени. Приемащите устройства в самолетчетата задействаха малки електромотори и контролни уреди. Бяха с размерите на пакет цигари.

На широко пространство човек можеше да управлява осем-десет самолетчета едновременно. На антената на всяко се закачаха флагчета с различен цвят, за да не се намесваш във вече използваните честоти. В противен случай, придвижиш ли самолетчето си да речем наляво, придвижваш и нечие друго самолетче.

Уелкъм се замисли върху това. Един предавател, една честота, две самолетчета.

Той разпита предимно за радиоуправлението. Каза какво иска и продавачът го смъкна от рафта.

На излизане Уелкъм мина покрай една стена, отрупана с оръжия играчки. Някои изглеждаха съвсем като истински и той трябваше да ги докосне и да ги вземе в ръка, за да се увери, че са пластмасови.

Избра една пушка с две къси цеви и я занесе на касата. Зачуди се какво ли би казал Нол за тази пластмасова играчка. Но нямаше друга възможност. Не притежаваха разрешително за носене на оръжие и не можеха да чакат, докато ги проверят, затова се налагаше да направи компромис.

* * *

Грейс се прибра в апартамента си да вземе багажа. Уелкъм се качи в своя. Телефонът звънеше. Нол.

— Най-после — каза той. — Цяла сутрин те търся.

— Нямаше ме.

— Искам камъните. Ще ги продаваме.

— Добре.

— Само че възникнаха някои непредвидени обстоятелства.

— Има ли някой при теб?

— Да.

— Подслушва ли?

— Мисля, че не. Слушай. Хората, които ще купуват, искат да видят стоката. Трябва да уредим среща. У теб ли са?

— Още не.

— Добре, чудесно — каза сърдечно Нол.

— Най-късно до обяд, така ли?

— Така искат.

— Предполагам, че ще дойда. Рурк с теб ли е?

— Да.

— Кажи му да изпрати човек пред „Пери“ на Юниън стрийт в Сан Франциско, в дванадесет и половина.

Уелкъм го чу да предава думите му на Рурк.

По телефона Нол рече:

— Ще търсиш един дебел ориенталец с фотоапарат Полароид.

— По дяволите — изруга Уелкъм. — Надявах се, че ще изпрати мен. Но той знае, че съм зает. Добре, ще се оправя някак.

— Да, новата ти работа. Каква изненада!

— Сега не е време да говорим за това. Но ще ти кажа едно. Мисля, че ти не искаш да изпускаш камъните.

— Защо да не искам — отговори Нол. — Цената е добра.

— Вземи парите, разбира се, но запази камъните. Имаш ли ми доверие?

Нол не отговори. Уелкъм чу само неясно гласа на Рурк.

— Той иска ти да извършиш размяната. Тя трябва да стане днес.

— Довечера. Кажи му, че ще уредя всичко. Ще се обадя, за да му кажа кога и къде. Това е.

Нол и Рурк си размениха още реплики.

— Обади се на същия телефон, когато уточниш всичко — каза Нол на Уелкъм.

Уелкъм си записа.

Рурк заговори отново — този път на висок глас.

— Не мога да говоря повече — рече Нол.

Тонът му не прозвуча много щастливо.

— Имаш ли ми доверие? — повтори Уелкъм.

— Имам ли друг избор?

58.

— „Пери“ в Сан Франциско — каза Рурк на Джералд.

Бяха в хола на Рурк и Джералд беше готов да тръгне.

— На Юниън стрийт — продължи Рурк. — Искаш ли да ти нарисувам карта?

— Знам къде се намира — каза Джералд. — Цял живот живея в Сан Франциско.

— Отсега нататък, когато се отнася до теб, винаги ще се съмнявам.

— Я се разкарай.

Рурк го зашлеви силно по лицето.

— Няма да ми говориш така — каза той. — Мисля, че ти е ясно.

Джералд го погледна. Нищо и никакъв дребен белокож. Ще му прекърши вратлето като на пиле.

Рурк го изгледа кръвнишки. Колко е нахакан!

— Обади се вкъщи, Джералд.

Джералд ококори очи, опитваше се да разбере какво иска да му каже Рурк.

— Обади се на майка си, у дома — настоя Рурк и му подаде малкия си джобен клетъчен телефон.

Джералд го взе и набра номера на майка си.

Отговори някакъв мъж.

— Кой е? — попита Джералд.

— Джералд, ти ли си? — попита мъжът.

Хармън. Джералд бе забелязал тази сутрин, че Хармън го няма и се чудеше къде е отишъл.

— Добре ли е майка ми? — попита Джералд. — А сестра ми?

— По-добре ми дай да говоря с Евън.

— Къде е майка ми? — изкрещя Джералд.

— Дай му да говори с нея — намеси се Рурк.

— Джералд? — попита майка му след няколко минути. — Къде си, Джералд?

— На работа, мамо. Добре ли си? А Джинки?

— Добре сме, Джералд. Кой е този негодник? Наистина ли е приятел на мистър Рурк?

— Да, мамо.

— Джералд, какво става?

— Не го дразнете. Правете каквото ви казва и всичко ще бъде наред.

— Кажи довиждане — обади се Рурк.

— Мамо, трябва да тръгвам — рече Джералд.

Рурк протегна ръка и изключи телефона.

— Ще се обаждам на всеки кръгъл час — каза той. — Ще съобщавам на Хармън, че не сме отстъпили. Ще използвам определени думи, за да знае, че не ми извиваш ръцете. Ако не му се обадя... Искам да знаеш едно нещо за Хармън. Той може да не е най-умният на света, но изпълнява заповедите. И е зъл. Ти не си го виждал в действие, но можеш да ми повярваш.

— Не биваше да правиш това.

— Разсъждавай от моя гледна точка. Предстои ми да извърша голяма сделка, а най-главният ми човек се оказва ненадежден скапаняк. След няколко часа двамата с теб ще пътуваме с пълна чанта пари, а аз ти нямам грам доверие. Как искаш да постъпя?

Джералд искаше да му повтори, че не е трябвало да прави това, но Рурк протегна ръка да го спре.

— Не отговаряй — каза той. — Искам само да минеш по моста, да намериш Юниън стрийт и да застанеш на тротоара. Разгледай камъните, направи няколко снимки. Чат ли си?

Джералд се обърна.

— Мисли за това като за стимул — продължи Рурк. — Нещо, което да привлече вниманието ти, да избистри разсъдъка ти, да те вкара в пътя.

Джералд излезе и тръгна към колата си.

Мисълта, че Рурк не трябваше да изпраща Хармън при майка му и сестра му, не му излизаше от главата.

„Пери“ беше пълен с хора, дошли да обядват. Там се срещаха личности от общественения елит. Джералд ги гледаше как хвърлят зарове

и пият бира на излъскания бар или на групи по масите, застлани с покривки на сини карета. Бяха облечени със скъпи делови костюми.

Часовникът вътре показваше дванадесет и четиридесет и пет. Часовникът на Джералд беше десет минути назад.

Той огледа улицата, макар че не знаеше кого чака и с какво ще пристигне. Предполагаше, че ще е с кола. Но можеше и някой да излезе от „Пери“ и да го потупа по рамото.

Изведнъж видя Уелкъм на улицата.

Това отново го вбеси. Рурк бе изпратил Уелкъм да го следи.

Мърл пресече улицата.

— Всичко е наред, изчезвай. Ще се оправя сам — каза му Джералд.

— Не се разстройвай — рече Уелкъм.

— Ядосан съм не на теб, а на Рурк. По дяволите. Непрекъснато ме тормози.

— Надявам се, че не ме обвиняваш.

— Ти си готин — отговори Джералд. — Изглеждаше чист, докато не започна да работиш за Рурк. Тогава взех да се съмнявам. Правиш грешка.

— Ти също не излезе от играта.

— Навъртай се наоколо и гледай.

Джералд пак огледа улицата и рече:

— И все пак днес се налага да се оправя сам. Не трябва да има други. Видят ли двама, може да станат нервни.

— Никой няма да дойде.

— Затова ли те изпрати?

— Не ме е изпращал — отговори Уелкъм. — Той не знае, че съм тук.

Джералд никак не обичаше да го правят на глупак. Само че нещо в картинката не пасваше.

Уелкъм го докосна за ръката и каза:

— Джералд, искаш ли да видиш няколко камъка?

Уелкъм заведе Джералд в апартамента си, после слезе долу сам.

— Пристигна онова за теб... — съобщи му Грейс. Колетчето.

Той я целуна и се качи горе. Джералд съзерцаваше произведението на масата в кухнята, но не зададе никакви въпроси. Уелкъм занесе пратката в спалнята и повика Джералд.

Сетне отвори кутията. Извади кадифената кесия и я развърза. Разстла скъпоценните камъни.

За миг и двамата зяпнаха.

— По-добре направи снимките — каза Уелкъм.

— Да.

Джералд засне цял филм. Отблизо, отдалеч, на няколко крачки разстояние. Камъните блестяха на светлината от светкавицата. От фотоапарата излизаха снимка подир снимка.

— Значи — повтаряше непрекъснато Джералд — ти си съдружникът. Господи! Ти!

Когато свърши със снимките, Джералд ги подреди и ги сложи в предния си джоб. Уелкъм събра камъните и ги пхна в кесията. После остави Джералд сам и пак слезе при Грейс.

Тя беше почти готова с багажа. Той мушна кадифената кесия в последната отворена чанта.

— До довечера — каза Уелкъм и я целуна.

Горе Джералд отново гледаше произведението на масата в кухнята.

— Какво ще кажеш? — попита Уелкъм.

— Това е радио. А онова? Не може да е глина, а? Или пластилин?

— Може, но не е.

— Ти правиш бомба — досети се Джералд.

— Взривно устройство.

— Той ли ти заповяда?

— Много си умен, Джералд.

— Някакъв номер ли му кроиш?

— Ще се опитам. Това притеснява ли те?

— Вече не.

— Тогава можеш да ми помогнеш. Щях да го направя сам, но с теб ще е много по-лесно. Ще паднат доста мангизи. Искаш ли?

— Да — отговори Джералд. — Но няма да го направя заради парите. Ако ми пуснеш нещичко после — нямам нищо против. Но не го правя заради това.

— Имаш ли малко свободно време?

— Трябва да му се обадя, като свърша със снимките.
— Обади му се.
— После имам една друга задача.
— Да купиш два куфара ли?
— Откъде разбра? — изуми се Джералд. — Знаеш ли какъв е планът?
— Би трябвало. Това е моят план.
— Тогава всичко ти е ясно. Трябва да купя два напълно еднакви куфара. Той ми даде петдесет долара.
— Можем да го направим по пътя за „Клиф Хаус“.
— „Клиф Хаус“ ли? — смая се Джералд.

Джералд се отклони с исузито от булевард Гиъри и пое към океана. Отсечката беше права. Водеше на запад. Човек имаше чувството, че е в провинцията, а не в голям град.

На 15-то авеню имаше магазин за обувки и куфари. На витрината бяха изложени чанти и куфари с марка Луи Вутон. Джералд веднага забеляза, че са имитация. Имаха месингови катинарчета на циповете.

Уелкъм разказа на Джералд за плана си, докато пътуваха към океана. Тъкмо свърши и стигнаха до „Клиф Хаус“.

— Какво ще кажеш? — попита накрая Уелкъм.

Джералд спря в средата на паркинга. Излезе и се огледа. „Клиф Хаус“, скалите и дърветата, плажа, булевард Гиъри и Грейт Хайуей.

— Разбрах каква е идеята ти — отговори той.

На лицето му разцъфтя усмивка. Белите му зъби се показаха.

— Да — ухили се широко. — Точно така.

59.

— Ти трябва да бъдеш там — каза Рурк на Хейс.

Хейс беше на работа, в офиса.

— Необходимо ли е? — попита той.

— По дяволите, ние сме съдружници. Днес е най-важният ден в живота ми, а ти не искаш да дойдеш.

— Искam, но мислех, че ти не желаш да ти се бъркаме.

— Не казах, че ще се бъркате, а само да бъдете там.

— Знам ли — отговори Хейс.

Той нямаше никакво желание да бъде близо до Рурк и до скъпоценните камъни.

— Долавям някаква съпротива у теб — продължи Рурк. — Сега, когато ще си възвърна камъните, ти се държиш така, сякаш не ми дължиш нищо и се опитваш да се измъкнеш. Отбягваш ли ме, какво?

Да, помисли си Хейс, защото ме плашиш.

— Не — каза той на глас, — съвсем не.

— Присъствието ти ще бъде символично. Ти стана причина да изгубя камъните, затова трябва да бъдеш там, за да ми помогнеш да си ги получа обратно.

— Щом настояваш.

— И за по-практично ще използвам още един човек. След като се появи морският пехотинец, който знае какво може да стане? Искam двамата с него да тръгнете с парите и да изчезнете колкото може по-бързо.

Хейс не отговори.

— Правя го в знак на добра воля — продължи Рурк. — Или ти не мислиш така. Намираме се на кръстопът. От теб зависи накъде ще поемем.

— Както кажеш: На твое разположение съм.

* * *

— Ти и Хейс ще тръгнете с парите — обясняваше Рурк на Кейтлин.

Тя беше в дома му. Той я бе поканил да дойде. Хармън и Джералд ги нямаше и му трябваше помощник да пази Нол. Тя се съгласи начаса. Беше твърде вълнуващо, за да го изпусне. Нол беше заложник, предстоеше размяна на цяло състояние, преди това — въоръжен обир. Твърде много!

Нол беше навън, до портата. Каза, че се нуждае от малко чист въздух. Рурк и Кейтлин го наблюдаваха от прозореца на хола. Но Евън беше сигурен, че Нол няма да избяга. Как щеше да загърби късмета си?

— Не съм решил още какво точно ще направим — каза тихо Рурк. — Но при всички случаи ще импровизираме. Морският пехотинец идва, взима парите, дава ги на мен, а аз — на теб. И ти тръгваш. Ще използваме суматохата. Кой знае какво може да последва?

— Ще ми позволиш да нося парите? — учуди се Кейтлин.

— Защо не?

— Това е знак на доверие.

— Знак на любов.

— На ангажираност. На доверие, любов и ангажираност.

— Не изпускай Хейс от очи. Когато му разказах за плана си, направо долових мислите му. Ти и той сами с моите шестстотин и петдесет бона.

— Ще се справя с него. Не след дълго той ще бъде оправен завинаги.

— Точно така.

— Ще бъдем само аз и ти.

— Докрай.

Рурк излезе навън и се приближи до портата. Нол седеше до оградата.

— Почивката свърши — каза Рурк и Нол се прибра вътре.

Рурк се опитваше да мрази Нол. В края на краищата той бе нахлул в живота му. Откраднал бе скъпоценните му камъни и ги държеше като откуп.

Само че Рурк не изпитваше никакви чувства към Нол. Ралф не бе изменил никому. Дори не познаваше Евън. Нол щеше да получи точно каквото му се полагаше — нищо.

С Хейс и Кейтлин беше различно.

Ето какво се получава, като допуснеш хората в живота си.

Към тях Рурк изпитваше съвсем други чувства.

Той се загледа навън, отвъд тревата и дърветата. Представи си всичко. Нощ. Той шофира по магистралата. Хейс и Кейтлин карат пред него. Изменниците, застрашили живота му. Хейс и Кейтлин, които познаваше... с които беше близък. С тяхната необикновена прозорливост.

Той кара колата и ги наблюдава. Доближава се до тях. Може би прекалено близо, но иска да види всичко с очите си. В ръцете си държи вълшебната кутия с магическото копче.

Хейс и Кейтлин — щастливи и доволни от кражбата и коварството в сърцата си. Пръстът му е върху копчето. Наблюдава ги внимателно. Сега са безсилни, животът им е изцяло в неговите ръце и той благоволява да им подари тези последни удари на сърцето и мигове на вероломство. Тяхното безгрижие му доставя удоволствие. Само да знаят какво ги чака...

Той натиска копчето. И става свидетел на последния миг от съществуването им и на първия от смъртта им.

Наистина са близки.

Хейс каза на секретарката си, че ще се забави на обяд. Излезе от сградата, подкара колата по магистрала 101 и мина по моста. Спря пред апартаментите на Джексън стрийт.

Търси Грейс по телефона два пъти посред нощ и десетина пъти сутринта, но тя не отговори. Хейс не можеше да повярва, че му е била дузпата. Вчера му бе отказала, но той знаеше, че това е сигурно някакъв номер. Нямаше начин да не отиде при него.

Вероятно Уелкъм усложняваше нещата. Щом Грейс не е в апартамента си, сигурно е с Уелкъм.

Добре, помисли си Хейс, ще си я взема обратно насила, ако трябва.

Вратата ѝ беше заключена. Хейс се качи до апартамента на Уелкъм. Опита се да не мисли за него като за обучен убиец. Иначе щеше да се уплаши. Не, Уелкъм беше безработен. Той нямаше цел и

корени в живота, носеше се по течението. Хора като Уелкъм винаги губеха.

Така беше по-добре. Грейс щеше да прозре истината.

Хейс потропа на вратата на Уелкъм, но никой не отвори.

Той имаше ключове. За всеки случай. Влезе в апартамента на Уелкъм и се огледа. Вътре нямаше никой. Никаква следа от Грейс.

Хейс излезе и затвори вратата след себе си. Слезе долу и влезе в апартамент 1-Б.

Нямаше я. Хейс се разходи из хола. Гардеробът беше отворен и празен.

Малка мръсница. Беше проиграла шанса си. Тъпанарка... Почти я съжаляваше.

Както стоеше в средата на пустия апартамент, Хейс внезапно изпита желание да бъде с Кейтлин. Бяха преживели много заедно — един цял живот за два дни. Вярно, че Кейтлин можеше да ти скъса нервите. Пък и беше опасна.

Но тя имаше дух и въображение. С нея никога не беше скучно. А това беше достатъчно.

Грейс беше апетитно парче — трябваше да ѝ го признае. Само че тъпа като пън. Въображение ли — вятър и мъгла. Тя не виждаше по-надалеч от носа си. Да прекара остатъка от живота си с мис Привлекателност? Откъде му дойде на ума?

Той излезе бързо от апартамента. Изгаряше от нетърпение да се прибере у дома.

Кейтлин накара Нол да легне на дивана в хола. Той не искаше. Тя допря пистолета до главата му и Нол се подчини.

Кейтлин не искаше да се притеснява за него. Желаете да затвори очи и да си представя сцената.

Извършили са размяната и сега пътуват с колата. Рурк е някъде зад нея, на няколко мили.

Парите са у нея.

Тя паркира на уреченото място. Чака Рурк.

Кейтлин отвори очи. Нол още лежеше на дивана, но тя не го виждаше. Пред очите ѝ беше Рурк. Нощ. Той се приближава до колата ѝ и си иска парите.

Тя вдига пистолета с две ръце и се прицелва:
Бум!

60.

Рурк разгледа снимките. Вторачваше се в някои, а на други хвърляше само бегъл поглед. Снимки, които показваха, че цялата купчина не струва кой знае колко. Биха могли да бъдат шепа стъкълца.

Но някои от заснетите по-отблизо бяха убедителни. Личеше, че скъпоценните камъни са истински. Той разпозна няколко от любимите си — камъни, които не можеш да забравиш така лесно.

— Разказвай — обърна се той към Джералд.

Двамата стояха до прозореца на хола и разглеждаха снимките на дневната светлина. Нол и Кейтлин бяха в другия ъгъл на стаята.

— Няма много за разказване — започна Джералд. — Мъж и жена, около тридесетгодишни. Тя шофираше. Стар додж полара, не съм сигурен точно от коя година. Той седеше на задната седалка. Спряха, отвориха задната врата и ми казаха да се кача. Кесията беше на седалката помежду ни. Щом се качих, онзи насочи пушка срещу мен.

— Каква? — попита Рурк.

— С две къси цеви. Много опасна. Жената подкара по Юниън стрийт. Мъжът ми каза, че имам половин минута да снимам. Щом свърших, те ме свалиха на пресечката на Юниън и Филмор.

— Как изглеждаха?

— Жената беше с черна коса. Не я видях добре. Мъжът имаше най-обикновена физиономия.

— Какво стана? — обади се Нол.

— Появили са се — отговори Рурк.

— Добре, тогава парите. Казах ти, че ако не ми дадеш парите, няма да извърша размяната.

— Млъквай! — извика Кейтлин.

— Парите — повтори Нол.

Рурк погледна часовника си и каза:

— Джералд, хайде да вземем проклетите пари.

Тръгнаха с исузито на Джералд на запад, към океана.

— Мистър Рурк? — попита Джералд. — Как е майка ми? А сестра ми?

— В страхотна форма са — отговори Рурк. — Днес още не си оплел конците, нали? Ако не сгафиш, нищо лошо няма да им се случи.

— Знам, че се провалих. Много ми е неудобно. Искам да компенсирам за това, дай ми възможност.

— Денят ще бъде дълъг. Не се знае какво ще стане.

В градчето Томалес на крайбрежието имаше клон на Бенк в Америка. Намираше се на главната улица, в една сграда с размерите на гараж за три коли. Вътре имаше една касиерка и една служителка, които познаха Рурк, когато той влезе с единия от двата еднакви куфара.

Вторият остана в багажника на исузито. Кейтлин и Нол не знаеха за него.

Джералд също влезе в банката, но остана в централната зала. Рурк и служителката отидоха при сейфовете. Помещението беше малко като самата банка. Джералд не можеше да види всичко, но разбра, че Рурк даде на служителката два различни ключа, тя извади още един и отвори две чекмеджета. Издърпа ги и ги сложи на масата.

После излезе и затвори вратата след себе си. След една-две минути излезе и Рурк. Куфарът беше заключен и вече не изглеждаше празен. Служителката върна чекмеджетата на местата им, заключи ги и върна двата ключа на Рурк.

Томалес Роуд — пътят за дома на Рурк — беше на север от града. Но Евън нареди на Джералд да кара на юг, по магистрала 1, Крайбрежния аутобан.

Всъщност той не беше точно на крайбрежието. Вдясно се намираше тесният залив, наречен Томалес Бей, а отвъд него — кривите като гърбици зелени възвишения на Пойнт Рейс Парк. Океанът беше зад тях.

Томалес Бей беше тих и спокоен. Колкото по-нататък отиваха, толкова по-плитък ставаше.

Рурк каза на Джералд да спре. Вдясно имаше широка чакълена отбивка и табела: РЕЗЕРВАТ САМО ЗА ГЛЕДАНЕ.

Стотици водни птици газеха в блатото в края на залива, като изящно се крепяха на тънки като жици крака. Джералд се опита да си

спомни как се казват — речни рибарки? Дъждосвирци? Жерави?

На паркинга имаше един-единствен автомобил. Микробусът. Джералд спря до него и Уелкъм слезе.

Носеше картонена кутия.

Сложи я на една дървена маса за пикник край блатото. Рурк и Джералд заключиха вратите на исузуто. Куфарът с парите остана на предната седалка. Рурк взе празния куфар и го занесе на масата.

Уелкъм отвори кутията. Джералд погледна внимателно и се увери, че вътре има радио и предавател. Както и някакво друго устройство и няколко стари книги с меки корици.

Джералд не разбираше много от електроника. Доколкото видя, устройството представляваше няколко жички, свързани с деветволтова батерия и някаква смес, която приличаше на пластилин. Всичко това беше закрепено върху тънка зелена пластмасова платка. Личеше, че е правено ръчно. Но грижливо. Човек оставаше с убеждението, че ще работи.

Рурк отвори празния куфар, Уелкъм трябваше да сложи устройството вътре.

— Не е много тежко — каза Уелкъм. — Аз бих добавил няколко книги. За правдоподобност.

Рурк като че ли се развесели. Каква дума от устата на един морски пехотинец! Но Джералд забеляза, че шефът му все пак сложи книгите. После устройството. Много внимателно.

Накрая дръпна ципа на куфара и щракна месинговата ключалка.

Сетне Уелкъм показа на Рурк предавателя. Копчетата за включване и изключване, телескопичната антена.

— Проблемът с радиоуправляемите устройства е, че могат да се задействат предварително от странични сигнали — започна да обяснява Уелкъм. — Особено в населен район, където навсякъде има електрически полета — радио, кабелна телевизия и Бог знае какво още. Нали не искаш този красавец да избухне преждевременно?

— Не — отговори Рурк.

— Така. Аз съм го свързал с три поредни електрически вериги. Преди да стигнеш до детонатора, те трябва да бъдат отворени в определен ред. Ето така. Първо елероните^[1]. — Той докосна едно сребристо лостче. — После кормилото и регулатора — ето с този плъзгач. Натискаш първото лостче и то отваря тази верига. После

второто. Последното е копче. Малко червено копче отстрани. Допълнителното — то вдига големия шум.

Той натисна червеното копче и устройството се включи.

— Чудесно — каза Рурк и взе радиото.

Но Уелкъм го дръпна от ръцете му и попита:

— А парите?

— Когато всичко приключи — отговори Рурк. — Довечера имаш да свършиш една дребна работа, забрави ли?

Уелкъм пак не пусна радиото.

— Парите ще бъдат у мен — продължи Рурк. — Свършваме и се измъкваме заедно. Първо трябва да се уверим, че този красавец работи. След това ще си получиш парите.

Уелкъм не му вярваше.

— Седемдесет и пет хиляди — добави Рурк. — Ако всичко мине гладко, ще има премии.

Уелкъм пусна радиото и попита:

— Обади ли ти се?

— Още не. Но ще се чуем. Те искат парите повече отколкото камъните.

Уелкъм потегли с микробуса, а в исузито Рурк каза на Джералд да държи куфара с парите. После го сложи зад седалката на Джералд. Извади някакъв мръсен найлонов дъждобран и уви куфара с него.

— Връщаме се — рече той. — Искам да спреш настрани от къщата. Никой да не види какво има в колата.

— Да, сър — отговори Джералд.

— Дай — каза Рурк и му направи знак с ръка.

Той искаше куфара с парите. Държеше някакво късче хартия... Не, лепенка, като онези за видеокасети. Махна листчето на гърба ѝ и я залепи около дръжката на куфара. Той заприлича на багаж за самолет.

Лепенката беше мъничка. Нол никога не би я забелязал.

— Нали не искаме да ги объркаме — каза Рурк.

— Не, сър.

— Това би ни навлякло огромни неприятности.

— И още как.

— Така, парите са в куфара с лепенката.

— Точно така.

— Той ще остане в колата. Парите няма да излизат от нея.

— Да, ясно — отговори Джералд.

— Куфарът, който ще изнесеш...

— Е онзи без лепенката. С устройството.

— Много добре — похвали го Рурк, сетне му нареди да кара към дома му и Джералд зави на север, нагоре по Крайбрежната магистрала, пак покрай Томалес Бей.

— Искаш ли да ти дам втора възможност срещу морския пехотинец? — попита Евън.

— Да, сър, разбира се.

— Мислиш ли, че следващия път ще се справиш с него?

— Ако ръцете ми не са заети.

— Няма. След като всичко свърши, той ще се опита да тръгне с мен.

— И ще си поиска парите.

— Да. Няма да го пуснеш в колата. Останем ли двамата сами с него, може да му хрумне нещо.

— Да, може да му влезе някоя муха в главата.

— Каквото и да стане, дръж го далече от мен.

— Няма да го пусна да припари до теб. Повярвай ми.

— Това е възможността ти да изкупиш греха си. Знаеш ли колко често може да ти се предостави?

— Много рядко.

— Гледай да не се провалиш.

— Много ти благодаря. Наистина.

---

[1] Подвижна част от крилото на самолет, стабилизатор. — Бел.пр. ↑

61.

— Още една бира — рече Хармън. Джинки мигновено отиде до хладилника и му я донесе. Наля я в чиста чаша и му я даде.

Той следеше движенията ѝ. Само като си помислеше човек, че това сладурче е от същите родители, които са дали на света великия дебелак Джералд! Невероятно!

Хармън седеше на един шезлонг до вратата. Телефонът беше до него. От мястото си той можеше да препречи вратата, да вземе телефонната слушалка и да гледа телевизия. Тук имаха кабелна телевизия и хващаха развлекателната програма, но нямаше дистанционно управление.

А и бирата беше студена.

Хармън залови Мама на вратата на кухнята, че го гледа как зяпа момичето.

— Дърто — каза той, — гледай да не ти потънат гемиите.

62.

Чакаха в дома на Рурк. Хейс се появи, след като се мръкна. Носеше храна за вкъщи от един вегетариански ресторант в Мил Вали.

Нахраниха се и пак зачакаха.

— Този твой съдружник върти някакви номера — отбеляза Кейтлин.

— Не е такъв човек — отговори Нол.

— Държи ни в напрежение.

— Той държи да си получи парите. Половината са негови и си ги иска толкова колкото и аз.

— Тогава защо не се обажда?

— Ще се обади — каза Нол, като се мъчеше гласът му бъде убедителен.

63.

Уелкъм заведе Грейс на вечеря в един италиански ресторант на Северния плаж. Беше девет и половина, когато седнаха на масата.

Грейс беше запозната с италианската кухня. Тя поръча на италиански, без да поглежда менюто. Ордъвър котлети, тортелини, крем от жълтъци, супа по английски.

Уелкъм очакваше, че ще ядат спагети.

Но тя му каза да разчита на нейния избор.

Уелкъм попита сервитьорката за телефон.

Да — отговори Рурк по средата на първото извъняване.

— Нол — каза Уелкъм, като закри с ръка слушалката, за да заглуши гласа си.

Чу, че Рурк подава телефона на Нол.

— Да? — обади се Нол.

— Чуват ли ме?

— Мисля, че не.

— Пред „Клиф Хаус“, в полунощ. На паркинга.

— Пред „Клиф Хаус“ ли?

— Мястото е идеално.

— Ще бъдеш ли там?

— Отначало няма да ме видиш.

— Я повтори.

— Търси оранжева кофа за боклук. Камъните ще бъдат там. Вероятно ще имаш нужда от оръжие. Всичко, което ти трябва, ще бъде вътре.

— Сигурен ли си? — попита малко тъжно Нол.

— Оръжието, камъните, всичко. Повярвай ми, ще се погрижа за теб. А, да, сигурно ще поискаш да претърсиш някого. Не се притеснявай, действай смело.

Нол или някой друг затвори телефона.

Уелкъм и Грейс вечеряха около час. Той се почувства заситен и доволен — от вкусните ястия и защото Грейс седеше срещу него.

Мърл изгреба последните лъжици от супата по английски, която се оказа някакъв сапунен крем. Но хубава. Отново отиде до телефона.

— Да — каза пак по средата на първото иззвъняване Рурк.

— Имаш ли нещо за мен? — попита Уелкъм.

— Господи, къде си? Нямаме време.

— Вечерям.

— Ще се срещнем в полунощ на паркинга пред „Клиф Хаус“.
Знаеш ли къде се намира?

— Бил съм там.

— Какво мислиш? Ще стане ли работата?

— Разбира се.

Грейс закара Уелкъм с форда си до Мишън стрийт.

Мърл гледаше табелките на улиците и номерата.

— Ето, тук — рече той. — Няма да се бавя.

64.

Хармън гледаше баскетболен мач по телевизията. След това бяха новините в единадесет маса. Не го интересуваха. Той стана и включи кабелната телевизия.

Тъкмо се върна на стола си, когато някой почука на вратата.

— Хармън — чу се глас отвън.

Хармън откряна вратата, но не свали веригата. Погледна през пролуката.

На прага стоеше морският пехотинец, който сега работеше за Рурк.

Хармън помисли, че са го изпратили по задача. Надяваше се, че няма да го смени. Бирата, телевизията и Джинки му харесваха.

Той махна веригата и отвори вратата.

65.

Джералд стигна до извода, че оклахомецът Ралф Нол съвсем не е глупак. Петимата — Нол, Джералд, Кейтлин, Хейс и Рурк с парите — вървяха през предния двор на Рурк на път за колите. Беше единадесет и петнадесет. Имаха най-малко четиридесет минути път до „Клиф Хаус“. Внезапно Нол се спря и рече:

— Искам пак да видя парите.

Явно бе чакал до последната секунда, за да се увери, че няма да го преметнат. Тази сутрин бе видял и преброил мангизите, но те ги замъкнаха някъде. Всичко би могло да се случи.

— Защо? — попита Рурк.

— Искам да знам, че са вътре. Не ги ли видя, няма да получиш нищо.

— Я млъквай — обади се Кейтлин. — Да те вземат мътните. Качвай се в колата.

Според Джералд тя беше елегантна жена. Знаеше как да се докарва. Тази вечер беше с копринен костюм — сако и панталон — и дълго манто от чортова кожа. Само че приличаше на красив пакет, в който намираш съскащ и плюеш пор, готов да отхапе ръката ти.

— Парите — повтори Нол.

— Кой си ти, че да поставяш условия? — попита тя. — Никой, едно нищожество. Селяндур. Дрисльо.

— Аз съм човекът, който взима, каквото иска — отговори Нол. — Но няма да се доближа до него, докато не разбере какво носите.

Рурк застана помежду им.

— Да, разумно е — рече той. — Така е най-честно.

Естествено, помисли си Джералд, който вървеше точно пред тях.

— Джералд — извика го Рурк.

Азиатецът му даде куфара.

— По-добре да ги видя на светло — каза Нол.

— После сигурно ще поискаш пак да ги преброиш — подхвърли Кейтлин.

— Няма. Само ще ги прегледам.

Върнаха се в къщата. Рурк сложи куфара на масата за кафе. Щракна катинарчето и отвори ципа.

Парите блеснаха пред очите им. Пачка до пачка. Шестстотин хиляди долара.

Нол прерови банкнотите и надигна някои от пачките. Внимателен човек. Пък и допирът до парите му доставяше удоволствие.

— Ралф — каза Рурк. — Нямаме време.

— Добре — отговори Нол и затвори куфара.

— Сега може ли да тръгваме? — попита Кейтлин.

— Добра идея — съгласи се Нол.

Джералд взе куфара и всички излязоха отново. Джералд тръгна към исузито, Рурк и Нол — към форда, а Хейс и Кейтлин — към мерцедеса.

За миг Рурк остави Нол сам и се насочи към Джералд. Исузито беше паркирано на разстояние от останалите коли — там, където искаше Рурк.

Джералд беше пред колата и държеше куфара с парите. Тъкмо отваряше вратата, когато Рурк се приближи до него и погледна вътре.

Вторият куфар беше зад предната седалка.

— Повтори още веднъж — каза тихо Евън. — Куфарът с бялата лепенка е?

— С парите — отговори Джералд. — Той остава в колата.

— А ти изнасяш — кой?

— Този без лепенката. С устройството.

— Ти си мой човек.

И още как, помисли си Джералд.

— Благодаря — каза той на глас.

Рурк се качи в мустанга с Нол. След няколко секунди всички потеглиха със запалени фарове. Джералд протегна ръка надолу, взе втория куфар и го сложи на седалката до първия. Два куфара — напълно еднакви. С изключение на бялата лепенка. Никой не би могъл да ги различи.

Рурк мина пръв през портата. Джералд го последва, а Хейс и Кейтлин се мушнаха зад Джералд. В този ред те излязоха на двулентовото шосе и потеглиха към Сан Франциско.

Грейс и Уелкъм стигнаха до края на булеварда. Пътят се изкачваше нагоре и после се спускаше. Наоколо вече нямаше къщи. От двете страни се извисяваха черните къдрави очертания на кипарисите. Слязоха по още един склон и кипарисите изчезнаха. Отпред бяха океанът и скалите. Грейс спря на пустия паркинг пред „Клиф Хаус“.

Тюлените пак джафкаха. Уелкъм излезе навън. Въздухът беше неподвижен и чист. Ухаеше на морска сол.

В началото на юли тук беше като през ноември в Канзас, при това влажно. Влагата пронизваше костите. Уелкъм беше по джинси и памучен пуловер. Трябваше да си вземе якето.

Фордът на Грейс беше обърнат към „Клиф Хаус“ и океана. Беше близо до северната страна на сградата и входа за Музея на техниката. Паркингът свършваше до ниската каменна стена. Отидеш ли по-напред, щеше да се озовеш долу при тюлените и прибоя.

Уелкъм се приближи до каменната стена. Беше метнал през рамо чанта за фотоапарат. Отиде до една от двете кофи за боклук.

Махна капака ѝ, дръпна ципа на чантата си и извади кадифената кесия.

Тази нощ вълните не бучаха. Океанът бе притихнал долу в мрака. Чуваше се само лекият плисък на вълните и крясъците на тюлените.

Кофата за боклук беше пълна почти догоре. Уелкъм сложи кадифената кесия вътре. Бръкна пак в чантата, извади детската пушка с двете къси цеви и я остави в кофата до кесията.

После отново пхна ръка в чантата. Този път измъкна флакон с боя и започна да пръска кофата. Боята беше яркооранжева и заблестя на светлината на фаровете. Отстрани на кофата се появи голямо оранжево петно. Уелкъм хвърли флакона с боята в кофата и затвори капака.

После се приближи до колата. Грейс седеше зад волана. Прозорецът ѝ беше отворен.

— Предполагам, че това е всичко — рече тя.

— Ще свърши, преди да разбереш.

— Моля те, внимавай. Моля те.

— Сладка моя, това е нищо.

— Може да загинеш. Хората умират ей така, за нищо. Вчера гледах по телевизията за един мъж в Сан Рамон, който паднал от стола, докато сменял крушката, счупил си врата и предал Богу дух, без никой да разбере. Сещаш ли се за какво намеквам?

— Да.

— Аз държа на теб. Ти караш хората да те обичат пряко волята си, сетне очакваш да ти обърнат гръб и да престанат да те обичат. Само че не става така. Трябва да приемаш нещата такива, каквито са — цялата бъркотия.

— И аз те обичам — каза Уелкъм.

Наведе се и я целуна. После се изправи и ѝ каза довиждане.

Тя направи бавен U-образен завой, махна му с ръка и потегли пак към Гиъри. Фордът беше единствената кола на булеварда. Бързо се скри от погледа му. Долу, от другата страна на завоя, по Грейт Хайуей, не се забелязваха фарове.

Уелкъм се приближи до каменната стена и се прехвърли от другата страна. Започна да се придвижва по тесния ръб между стената и края на скалата. Мина покрай кофата за боклук с оранжевото петно и продължи нататък. Точно пред него един огромен кафяв плъх се изкатери по стената и побягна към пустия паркинг.

Стената се извиваше почти на деветдесет градуса, за да следва очертанията на хълма. На мястото на океана сега се появиха скалите. Уелкъм се намираше на около двадесет-тридесет крачки от кофата с оранжевото петно. Не я изпускаше от очи. Виждаше и широкия завой, и Грейт Хайуей.

Спря, подритна някакъв използван презерватив и празна консерва от канадска бира и приклепна до стената. Долу на плажа примигваше червеникав огън — мъждукащ и далечен като звезда. Уелкъм виждаше и океана. Над водата пълзеше ниска и гъста като крем мъгла и бързо се придвижваше към плажа.

Уелкъм свали чантата от рамото си и я сложи до себе си на песъчливата скала. Пак бръкна вътре и извади колта. Отвори барабана. Пистолетът беше зареден. Уелкъм остави само един куршум, а останалите пъкна в джоба си. После завъртя барабана така, че куршумът да бъде следващият под петлето. Затъкна колта в колана си отзад на гърба и зачака.

66.

Хармън се свести. Намираше се в гардероб. Наоколо беше тъмно и миришеше на нафталин. Токчето на някаква женска обувка се бе забило в тялото му. Опита се да раздвижи ръце, но те бяха завързани отзад на гърба му. Краката му бяха прегънати, а глезените — прикрепени по някакъв начин към китките и когато се опита да протегне крака, раменете му едва не изхвърчаха от ставите.

Той се размърда и се опита да се отмести от токчето. Гардеробът беше малък и Хармън удари рамото си в стената.

Внезапно го осени една идея. Отпусна тежестта си върху раменете и се отблъсна с крака. Започна да се придвижва така сантиметър по сантиметър.

Почти успя да се изправи на крака. Китките и глезените му бяха завързани с късо въже и трябваше да стои приведен назад.

Хармън се обърна с гръб към вратата и протегна пръсти към валчестата дръжка. Зачуди се на коя ли страна се отваря. Натисна дръжката.

Секретната брава изщрака, вратата се отвори и Хармън се стовари с цялата си тежест в спалнята на Джинки Мун.

Вътре беше тъмно, но в коридора светеше. Хармън видя, че е завързан с шнура от щорите. Нямаше да може да го скъса. Запълзя по пода на спалнята, коридора и хола. Сетне по-нататък, към външната врата. Обърна се на една страна, опря дясното си рамо на вратата и започна бавно да се плъзга нагоре. Тук беше по-лесно, отколкото в гардероба. Вратата беше емайлирана и гладка, само че се отваряше навътре. Трудна работа. Хармън натисна дръжката и откряна вратата няколко сантиметра. Но изгуби равновесие, когато се опита да я отвори по-широко. Отпусна се върху нея и пак я затвори.

Опита се отново. Откряна вратата, дръпна я към себе си и падна назад.

Строполи се на пода. Вратата се отвори широко.

Хармън изпълзя на площадката на стълбището. На третия етаж имаше още два апартамента. От тях не се чуваше никакъв шум. Под вратите не се виждаше светлина.

Той се зачуди дали да не се развика за помощ. Но какво би спечелил сега, в единадесет часа през нощта? Е, щеше да привлече вниманието на обитателите на блока, но дали щяха да отворят вратите си? Много по-вероятно беше да се обадят в полицията.

Само да можеше да стигне до улицата. Да попадне на някой минувач. Човек, овързан като салам, сигурно би предизвикал състрадание. Трябваше да го видят с очите си. Хората бяха по-отзивчиви, ако те видеха, преди да си ги накарал да се събудят.

Нямаше асансьор. Хармън нямаше да може да слезе по стълбите. Абсурд. А може би щеше да успее с пълзене.

Той се придвижи на ръце и колене до стълбите. Видяха му се безкрайни. Опита се да си спомни защо си бе навлякъл всички тези неприятности.

Сети се. Морският пехотинец! Хармън не беше съвсем сигурен какво бе организирал Евън тази нощ, но знаеше, че е важно и реши, че военният се опитва да го прецака. Рурк трябваше да бъде предупреден. Отвратителният Джералд сигурно също е замесен. Това би струвало скъпо на Евън.

Хармън се опита да се влачи надолу с главата напред. Това обаче беше грешка. Започна да се пързая, сетне се прекатури и се озова долу.

Лежа неподвижен достатъчно дълго, за да създаде впечатление, че е в безсъзнание, в случай че някой го гледаше. Сетне отново се размърда. Този път започна да се изнизва надолу по стълбите с краката напред.

По платното на север по моста Голдън Гейт се минаваше безплатно, но в южната посока трябваше да спреш и да платиш такса.

Рурк се насочи към една от касите. Това даде възможност на Нол да се увери, че другите две коли са още зад тях. Видя и исузуто, и мерцедеса. Рурк плати и пришпори мустанга право надолу по Парк Президио Драйв. По него можеше да се кара бързо. Отстрани имаше бетонни стени и предпазни парапети. Нямаше никакво отклонение в продължение на два-три километра.

Нол погледна назад. Не искаше да изпуска от очи двете коли. Особено исузуто, където бяха парите.

Рурк прекоси първата пресечка — Калифорния стрийт — на зелено, без да намали.

Исузуто беше на стотина метра зад тях. Ала Нол не видя мерцедеса.

— Няма ги — каза той.

— Кой?

— Хейс и Кейтлин.

— Нали тази сутрин не искаше да идват, а сега не ги виждаш и се разстрои.

— Опитвам се да контролирам нещата.

— Не се престаравай. Трябва да се успокоиш, ако искаш да играеш с победителите.

На пресечката със Сакраменто стрийт Рурк мина на червено. Исузуто изостана след няколко коли.

Мерцедесът го нямаше. Какво ли е станало?

Нол се съвзе, защо да се притеснява за Хейс и Кейтлин? Та те го тормозиха цели седем месеца. Ако му се разкараха от главата сега, все едно щеше да се отърве от болест.

Следващата пресечка беше булевард Гиъри. Рурк зави надясно и се отправи на запад, към океана. Нол пак хвърли поглед назад.

Исузуто с парите зави на жълто.

— Е? — попита Рурк.
— Нищо — отговори Нол.

— Вдясно — рече Кейтлин, когато стигнаха до южния край на моста. — Касата вдясно.

В южната посока имаше три платна.

— Другият път е по-кратък — възрази Хейс.

— Касата вдясно — повтори Кейтлин и Хейс влезе в дясното платно.

Пред тях имаше пет коли. След половин минута спряха пред касата. Служителят им връщаше рестото, когато Кейтлин пак се обади.

— Свий надясно.

— Какво?

— Искам да свиеш надясно. Ще минем по Линкълн, по-бързо е.

— Отиваме направо към...

— Ще завиеш ли вдясно, по дяволите!

Веднага след касата беше отбивката за обслужващата база. Шосето минаваше през двора със съоръженията за поддръжка на магистралата и после се изкачваше нагоре по възвишенията и скалите над океана. Хейс познаваше този път. Той се свързваше с Линкълн Драйв, който накрая извеждаше на булевард Гиъри. Но не беше най-краткият до мястото, за което бяха тръгнали.

Хейс пое по лъкатушещото шосе. Наоколо беше тъмно и пусто. Нямаше къщи. От двете страни на пътя растяха дървета.

Кейтлин изглеждаше замислена, почти невъзмутима.

— Тук — каза тя, когато се появи табелката за плажа.

— Стига де — рече Хейс.

Тя посегна към волана и го изви рязко надясно. Хейс натисна спирачките и сграбчи кормилото, но колата вече беше завила към плажа.

— Искам да отида на плажа — каза Кейтлин.

Пътят дотам беше кратък. Хейс спря мерцедеса срещу оградата на паркинга. Отвъд бяха пясъкът и водата.

Кейтлин слезе от колата и тръгна към океана, без да пророни дума.

Стигна до средата на пясъчната ивица и спря.

Хейс се зачуди дали не се е изплашила. Може би мислеше какво ще се случи пред „Клиф Хаус“. Или бе променила решението си.

Размислила е за всичко и иска да стане нормална като другите хора. Вероятно е достигнала границата.

Хейс излезе от колата и отиде при нея. Тя се бе загърнала в мантото от чортова кожа, пъхнала ръце в джобовете. Изглеждаше дребна и студена. Вдясно от нея светлините на моста се извиваха грациозно над водата.

Хейс реши да я прегърне. Само двамата, мостът и нощта. Искаше да ѝ каже, че всичко е наред и че ще започнат отначало.

Тя го чу, че се приближава към нея. Вече беше на няколко крачки. Кейтлин се обърна към него.

В ръката си държеше пистолет 45-ти калибър и вече натискаше спусъка.

Хейс се свлече на земята. Пистолетът изтреця и от дулото му изскочи пламък.

Хейс лежеше по гръб на пясъка и се гърчеше. Стомахът му изгаряше. Господи, как го болеше дясното бедро! Не можеше да движи крака си.

Кейтлин се приближаваше. Застана над него и допря пистолета до челото му.

Хейс не беше в състояние да каже нищо.

— На добър час — рече Кейтлин.

68.

Джералд се опита да остави малко разстояние между себе си и Рурк, докато следваше мустанга нагоре по булевард Гиъри. Изостана лека-полека.

На 29-то авеню Рурк успя да мине на светофара, но не и Джералд. Мустангът продължи напред и се скри от погледа му, когато пред Джералд светна зелено.

Това намали малко напрежението. Джералд хвана „зелената вълна“. Намали, когато стигна до 37-мо авеню. Уелкъм му бе казал да спре на паркинга пред супермаркета на северозападния ъгъл на кръстовището и да търси син форд „Темпо“ и красива блондинка.

Джералд я съзря. Вкара исузуто в паркинга и спря до форда.

Тя стоеше до колата. Красива ли? Нищо подобно. Лисица.

Джералд слезе от исузуто.

— Грейс — каза той. — Аз съм Джералд.

— Така и предположих — отговори тя.

Грейс държеше в ръка същия куфар като първите два — имитация на Вутон. Джералд извади куфара с парите от исузуто.

— Едно малко усложнение — рече той и ѝ показва бялата лепенка.

Помъчи се да я махне, но хартията започна да се къса.

Тогава се опита тя. Пръстите ѝ бяха малки и сръчни. Отлепи лепенката и я залепи на дръжката на третия куфар.

— Ти вземи този — каза Джералд и ѝ подаде куфара с парите. — И ключа.

Тя го отвори и възкликна:

— Свещени пари!

Джералд хареса това. Прозвуча като реплика от сантиментален стар филм. Хората вече не се изразяваха така, ако изобщо го бяха правили някога.

Но нали чу думите. При това точно сега.

Грейс му даде третия куфар.

— Ето — каза тя. — Сега всичко е у теб. Това нещо ме изнервя.
Джералд взе третия куфар, на който вече имаше лепенка, и го сложи на предната седалка на исузито.
— Трябва да тръгвам — каза той.
— Знам.
— Много ми помогна.
— Едва ли. Но благодаря все пак.

В края на краищата Хармън реши, че всъщност не иска да се добере до улицата. Който и да е дърт глупак на стълбището щеше да му свърши работа.

Но по стълбите не се качваше и не слизаше никой. Хармън изпълзя надолу по трите етажа и стигна до външната врата. Успя да я отвори, олюля се и падна на стъпалата отпред.

Озова се на пустия тротоар. Зачуди се дали има част от тялото му, която да не го боли.

Не. Вероятно не.

Щеше да свърши голяма услуга на Евън. Хармън се зарече, че ще го убеди колко много заслужава.

На една пресечка по-нататък се намираше Мишън стрийт — светла и оживена. Хармън видя табелата на един ресторант на ъгъла. Такера Санчес.

Отново започна да пълзи.

Рурк намали и спря пред „Сийл Рок Ин“. Това беше последната сграда по Гиъри. „Клиф Хаус“ се намираше малко по-нататък и се виждаше през клонките на черните кипариси.

Исузито с парите не беше зад тях. На Нол, както и на Рурк, това не му хареса.

След минута-две исузито се появи и паркира до тях. Евън тръгна към него, а огромният Джералд слезе да го посрещне.

Нол чу разговора им. Рурк поиска да разбере какво го е задържало. Джералд каза, че е хванал „червената вълна“ на светофарите по булевард Гиъри.

Рурк пак седна в мустанга. Не каза нищо. Не помръдна.

— Какво чакаме? — попита Нол.

— Моите приятели.

— Трябват ли ни? Аз съм готов да тръгна.

— Когато ти кажа.

Мерцедесът се появи на Гиъри чак след десет минути.

Спря пред тях. Прозорецът от страната на шофьора се отвори.

Вътре беше Кейтлин, Сама.

— Къде е съдружникът ми? — попита Евън.

— Хейс напълно изгуби интерес към сделката.

Нол видя как Рурк се замисли.

— Хайде да вървим — извика Кейтлин.

Рурк подкара бавно по Гиъри и влезе в паркинга пред „Клиф Хаус“. Другите го последваха.

В средата на паркинга Нол каза на Рурк да спре. Искаше помежду им да има разстояние. Евън спря. Исузото свърна вдясно и паркира до мустанга. Мерцедесът мина отляво и спря от другата страна.

Нол забеляза кофата за боклук с оранжевото петно.

— Трябва да ви претърся — каза той. — Всичките.

— Аз съм чист — отговори Рурк.

— Нали си искаш камъните? Още не си ги получил.

Двамата слязоха от форда. Нол претърси всички.

Никой не носеше оръжие.

Нол тръгна към кофата. Фаровете светеха ярко и той се почувства като пеперуда, прикована с карфица.

Къде ли е Уелкъм? Нол надникна отвъд каменната стена, но видя само мъглата. Вече беше стигнала до плажа, виеше се около Сийл Рок и пыплеше нагоре по скалите.

Той махна капака на кофата и погледна вътре.

Уелкъм беше зад стената на достатъчно голямо разстояние, за да не го осветяват фаровете. Никой не го забеляза. Наблюдаваше как Нол бръкна в кофата.

Нол извади пластмасовата пушка. Беше с гръб към колите, а лицето му — в сянка, Уелкъм не видя изражението му, но си го представи.

Нол остави пушката и извади кадифената кесия. Развърза я, погледна вътре, дори пхна ръка, за да се увери.

Уелкъм видя как раменете му се отпуснаха. По движенията на тялото му човек можеше да се досети какво е намерил в кесията.

Рурк стоеше до мустанга и крещеше нещо на Нол.

Нол завърза кесията. Взе пластмасовата пушка, изправи рамене и се обърна с лице към фаровете на колите.

А зад стената Уелкъм сложи ръка върху колта.

Рурк забеляза, че наоколо не се виждат други коли. Как ли щеше да се измъкне Нол с парите? И къде беше съдружникът му?

Но това си беше работа на Нол. Въпросът беше, че се бавеше прекалено дълго пред кофата за боклук, с гръб към тях, осветен от фаровете.

Рурк излезе от форда си.

— Какво ще ми донесеш? — провикна се той.

Нол се обърна. В дясната си ръка държеше пушка с две къси цеви, а в лявата — кесията.

Протегна ръката с кесията и отговори:

— Това.

Кармен Галарио Санчес беше сама зад касата в ресторанта си. Вътре беше тихо и повечето столове бяха вдигнати на масите.

Грамадният американец влезе и се строполи на пода. Беше завързан, изподран, окървавен и задъхан. Макар че беше едър, тя не се уплаши. Той беше в такова състояние, че не можеше да й направи нищо. Кармен взе един кухненски нож и преряза шнура на краката и ръцете му.

— Ще извикам полицията — каза тя. И линейка.

— Зарежи тези дивотии — рече Хармън. — Къде е телефонът?

69.

Нол погледна в кадифената кесия и видя шепа обикновени камъчета, големи колкото грахови зърна. Детска пушка и камъчета.

Трябваше да ги даде на Уелкъм. Той бе донесъл точно каквото бе обещал. Камъни. И оръжие.

И те бяха в кофата.

„Ще се погрижа за теб“, бе казал Уелкъм.

Е, направи го, помисли си Нол. Много се погрижи за мен, няма що.

— Какво ще ми донесеш? — провикна се Рурк.

Нол вдигна кадифената кесия и отговори:

— Това.

— Камъните — каза Рурк.

— Парите — напомни му Нол.

— Джералд, парите — заповяда Рурк и Джералд извади куфара от предната седалка на исузутото.

Той го показа на Рурк и го понесе към Нол.

Нол изчисли, че между него и колите има около осемдесет-деветдесет крачки. Джералд измина половината разстояние и сложи куфара на земята.

— Назад — каза Нол и размахна пластмасовата пушка.

Джералд отстъпи.

— Камъните — повтори Рурк. — Веднага.

Нол не откъсваше очи от тях, докато вървеше към куфара. Той остави кадифената кесия на асфалта и взе куфара.

Джералд се приближи и вдигна кесията. Развърза панделката и погледна вътре.

Нол наблюдаваше големите ръце на Джералд и се зачуди какво ли ще изпита, ако азиатецът впие пръсти в гърлото му. Почувства се гол и сам. Дълбоко в себе си усети хлад, мрак и безнадеждност.

Джералд продължаваше да гледа в кесията. Нол насочи пластмасовата пушка, готов да изиграе най-големия номер в живота си.

— Добре — рече Джералд през рамо на Рурк. — Всичко изглежда наред.

Наред ли? — изуми се Нол. Какво му е наред?

Джералд затвори кесията. Нол грабна куфара и тръгна към каменната стена. Не знаеше какво ще се случи в следващия миг, но каквото и да станеше, той искаше парите да бъдат у него.

Джералд завърза панделката на кесията.

Господи, да не е сляп? — зачуди се Нол. Възможно ли е? Наистина ли не разбра какво има вътре?

Рурк протегна ръце, като подкани Джералд да му хвърли кесията.

В този миг Уелкъм се изправи с пистолет в ръка и прескочи каменната стена.

— Спокойно, не се вълнувайте — рече той. — Както е казал мъдрецът, можеш да бъдеш герой или да доживееш дълбоки старини, но не и двете.

Телефонът в дома на Рурк звънеше ли звънеше. Каквото има да става, помисли си Хармън, ще става скоро.

Затвори и се обади на „Справки“.

— Искам да се обадя на един телефон в кола. Знам само името и не ми отказвай да ми съобщиш номера, защото въпросът е на живот и смърт.

От другата страна настъпи мълчание. Хармън знаеше, че служителката се колебае дали да не го отреже.

— Името — рече накрая тя.

— Рурк, запетая Евън. Искаш ли да ти го кажа буква по буква?

70.

Уелкъм излезе на светлината на фаровете и застана в средата.

Благодаря ти, стари приятелю, помисли си Нол. Щях да се оправя и сам.

— Остави долу пушката — каза му Уелкъм.

Нол се зачуди дали да не му изиграе някой номер. С детската пушка, за която Уелкъм знаеше, че е пластмасова.

Нол остави пушката до краката си.

— Парите — рече Уелкъм.

— Не — отговори Нол.

— Дай ми парите.

— Не.

Уелкъм стреля веднъж. Нещо подскочи по асфалта на една крачка от Нол. Той видя резката, която куршумът остави, и чу как рикошетът изсвири над океана.

— Ще взема този куфар — каза Уелкъм, — дори ако трябва да го изтръгна от мъртвите ти пръсти.

— Мръсно копеле — рече Нол.

Съселянинът му! Брат му, дървенякът! Землякът му от равнините!

Нол хвърли куфара на асфалта.

Уелкъм се приближи и сложи ръка на дръжката. Сетне погледна Нол право в очите. Онова, което видя в тях, го накара да се зарадва, че пушката е пластмасова. Може би разрешителните за носене на оръжие и проверките в края на краищата не бяха толкова лоша идея.

Той взе куфара и мина покрай Джералд и Рурк. Замисли се за друго — как ли се носят над половин милион долара? Как би трябвало да изглежда човек? Дали да не притисне куфара до гърдите си? Шестстотин и петдесет хиляди долара.

Сигурно трябваше да ги носи като взривното устройство — внимателно, с уважение.

Уелкъм сложи куфара в ръцете на Рурк, а той го подаде на Кейтлин.

— Застреля ли го? — попита я Рурк.

— Разбира се.

— Сама?

— Така трябваше.

— Сега сме само аз и ти.

— Да, миличък, ти и аз.

— Булевард Слоут, пред входа на зоологическата градина — каза той. — Бъди там и без номера.

— Ще бъда там — обеща тя. — Разчитай на мен.

— Вярвам ти. Сега и навеки.

Нол го гледаше, докато даваше парите на Кейтлин.

Точно тя — с моите пари, помисли си Нол.

Видя как парите изчезват. Завинаги. С нея.

Кейтлин занесе куфара в мерцедеса, тръшна вратата и зави на юг по Грейт Хайуей. Мангизите отпътуваха. Нол осъзна, че няма пари дори за такси до Санта Крус.

Джералд се приближи до исузито и извади куфара. Не, помисли си Нол, не може да бъде. Куфарът с парите беше при Кейтлин, в мерцедеса. Този само прилича на него. Джералд го даде на Рурк, който го сложи на предната седалка в стария си форд.

— Джералд, камъните — каза Рурк, сякаш бързаше за някъде.

Джералд му даде кесията.

Рурк я сложи в колата до куфара, после седна зад волана. Уелкъм също се нареди да седне.

Изведнъж Джералд го сграбчи и го измъкна от колата. Уелкъм замахна да го удари, но азиатецът го простря на земята.

Уелкъм извади пистолета си. Джералд го изби от ръката му и той полетя по асфалта.

Уелкъм скочи, за да се освободи. Джералд го хвана за глезена и го дръпна. Сетне го метна по корем, сякаш подхвърли палачинка. Заби коляното си в гърба му и го стисна за гърлото.

Опитваше се да му счупи гръбнака. Щеше да го направи като нищо.

Нол хукна към Джералд и Уелкъм с пластмасовата пушка в ръка.
— Пусни го — изкрещя той. — Пусни го или ще ти пръсна черепа.

Нол долепи двете пластмасови цеви до слепоочието на Джералд и пак каза:

— Пусни го.

Никой не помръдна.

Рурк беше в мустанга си на около стотина крачки от тях. Той погледна Джералд право в очите.

Сетне запали двигателя на колата, натисна съединителя и включи на скорост.

Мустангът профуча покрай тях толкова близо, че Нол усети раздвижения въздух и горещия дъх на ауспуха. Рурк зави рязко наляво, даде газ, излезе от паркинга и пое по Грейт Хайуей.

Джералд пусна Уелкъм, като гледаше как мустангът набира скорост надолу по склона.

Нол продължаваше да държи пластмасовата пушка до главата на Джералд.

— Какво мислиш да направиш? — попита го Уелкъм. — Да му пръснеш мозъка с детска играчка ли?

Нол свали пушката. Джералд изглежда не забеляза това. Той беше вперил поглед в мустанга.

— За нищо не става — отбеляза азиатецът.

Начинът, по който гледаше форда, недвусмислено говореше, че става дума за Рурк.

— Никога не е ставал за нищо и ще си остане такъв.

Служителката от „Справки“ работеше с клавиатурата, защото Хармън чуваше как потракват копчетата.

— Има някакъв Рурк в Марин — рече тя. — Малкото му име започва с Е.

— Той е.

Хармън затвори, сетне набра номера и чу сигнала.

71.

Съсредоточи се, помисли си Рурк. Най-важният урок в бойното изкуство — да си наложиш дисциплината да сведеш живота си до една-единствена задача, до съдбовното движение на ръцете и краката, да изолираш всичко останало от мисълта си.

Той караше надолу по хълма след Кейтлин. Тя вече беше стигнала до подножието, там където магистралата Грейт Хайуей ставаше права и еднообразна, зад прибоя и пясъчната ивица. Разстоянието между двете коли беше по-малко от четиристотин метра.

Рурк се опита да се съсредоточи върху червените стопове на мерцедеса.

Но му беше трудно. Камъните не му даваха покой. Искаше да ги погледне, да ги пипне.

Кейтлин продължаваше да шофира през мъглата.

Кесията беше на предната седалка, до куфара. Рурк се наведе и протегна ръка към нея, като държеше волана само с лявата. Отпусна газта и сграбчи кесията. Фордът се насочи извън шосето и Рурк трябваше бързо да завърти кормилото.

Облегна се назад. Стоповете на мерцедеса светеха неясно в мъглата. Рурк отново натисна газта и фордът се стрелна надолу по хълма.

Съсредоточи се, каза си пак той.

Кесията беше в дясната му ръка, но точно тогава мустангът навлезе в мъглата. Рурк нямаше друг избор. Той мушна кесията между краката си.

Допирът ѝ беше приятен.

Сега и двете му ръце бяха на волана. Съсредоточи се върху пътя и започна да настига мерцедеса. Стоповете му ставаха все по-големи.

Рурк протегна дясната си ръка към радиоуправлението на задната седалка. Сложи го в скута си и го погледна. Сетне издърпа хромираната антена.

Включи захранването.

Елероните, кормилото, регулатора — в такава последователност трябваше да ги включи.

Той дръпна лостчетата едно след друго. Накрая остана червеното копче отстрани.

Сега вече настигаше бързо Кейтлин. Намираше се на по-малко от сто метра зад нея. Петдесет. Искаше да бъде наблизко, когато станеше експлозията. Представи си как мерцедесът избухва и се разпада на парчета. Зачуди се на какво ли разстояние е безопасно. Трябваше да попита Уелкъм.

Щеше да рискува.

Рурк сложи палец на червеното копче, но не го натисна. До булевард Слоут и зоологическата градина оставаха още тридесет километра. Имаше време.

Искаше да мисли за Кейтлин. Да си спомни как стоеше с насочен към него пистолет и бръцолевеше, че той ще умре. Да си представи отново как самият той се бе свил уплашен на пода като последния пъзльо, за да спаси живота си. Как тя държеше пистолета срещу него и дърдореше, че ще го застреля.

Сега тя беше в ръцете му.

Телефонът в колата му изчурулика.

Прекъснаха приятния му блян сякаш с ритник по главата. Рурк откъсна очи от стоповете пред себе си, хвърли един поглед на телефона, сетне пак се вторачи в червените светлини.

Телефонът изчурулика отново.

Рурк се помъчи да не се разсейва. Стоповете, червеното копче, Кейтлин и мерцедеса, взривени на парчета.

Телефонът изчурулика за трети път.

Рурк се пресегна, взе слушалката и я приближи до ухото си.

Палецът му се плъзна към копчето на телефона, включи го и пак го изключи. Стори му се, че чу някакъв глас да произнася името му. Или беше само плод на въображението му.

Линията прекъсна. Рурк остави слушалката, хвана волана с две ръце и прикова поглед върху колата пред себе си, най-последно съсредоточен.

Тримата на паркинга пред „Клиф Хаус“ се изправиха. Уелкъм и Джералд не откъсваха очи от отдалечаващите се в мъглата стопове на

двете коли — мустанга и мерцедеса. Нол също гледаше, макар че не знаеше точно какво трябва да види.

— Едва не ме остави да се кача в колата — каза Уелкъм на Джералд, без да се обръща към него. — Помислих, че ще ме пуснеш да отпътувам.

— Стори ми се, че искаш да си там — отговори Джералд. — Човекът трябваше да ти даде седемдесет и пет хиляди.

— След това за малко не ми счупи врата — продължи Уелкъм.

— За по-правдоподобно — отговори Джералд.

И двамата се взираха в чезнещите в мъглата стопове.

Стояха така, сякаш току-що бяха свършили някаква трудна работа и Нол разбра, че по някакъв начин нещата си бяха дошли на мястото.

— Значи парите не са там — рече той.

— Правилно — отговори Уелкъм.

— Тогава какво има в моя куфар?

— Същото каквото и в другия.

— Човекът си получи онова, което искаше — добави Джералд.
— Тъпкано, при това.

Кейтлин караше в мъглата.

Ти и аз, миличък. О, да!

Какво ли ще кажат полицаите, когато намерят съпруга ѝ и съдружника му мъртви? Хейс — на плажа, а Рурк — на булевард Слоут. Убити с един и същи пистолет.

Сигурно щяха да си помислят много неща, но нямаше да имат доказателства.

Както и да е, това не беше толкова важно. Преди две нощи тя бе разбрала, че само с мислене не става. Накрая животът ти минава така. Понякога се налагаше да действаш, да направиш нещо. Да последваш инстинкта си, който да те отведе до крайностите. В бездната, ако пътят е натам.

Пък после ще му мислиш.

Кейтлин щеше да спре пред зоологическата градина и да отвори прозореца на колата. Рурк щеше да се приближи до мерцедеса ѝ, за да си поиска парите. Щеше да се наведе към нея, да попита за куфара.

А пистолетът щеше да бъде в скута ѝ.

Уелкъм видя как двете коли навлязоха в мъглата. Първо мерцедесът, после мустангът. Рурк настигна Кейтлин.

Стоповете се мержелееха долу по пътя. Те бяха единствените светлинни на Грейт Хайуей. Сега вече щеше да се случи, помисли си Уелкъм. Всеки момент Рурк сигурно е извадил радиоуправлението. Щеше да щракне трите лостчета, сетне да натисне червеното копче и край.

Колите се отдалечаваха. След няколко минути мъглата щеше да ги погълне изцяло.

Вляво се появиха два фара, които се приближиха. Фордът на Грейс.

Мислите на Уелкъм отново се насочиха към радиоуправлението. Сигурно го е направил както трябва. Е, едното от устройствата можеше да не се задейства, но не и двете.

Рурк явно бе променил решението си.

Грейс спря до тримата на паркинга. Четирите червени светлилки долу на магистралата съвсем избледняха.

— Идваш ли? — попита Грейс.

— Да — отговори Уелкъм.

Неясните червени стопове изчезнаха в нощта.

— Да ме вземат дяволите — рече Уелкъм и се обърна към Грейс.

Тъкмо я погледна, когато двете коли долу се взривиха. Звукът достигна до него като един-единствен тътен. Уелкъм се взря в Грейт Хайуей и видя две ясно очертани огнени кълба, два далечни пъкъла, които горяха в мъглата.

72.

Джералд караше през Мил Вали, сетне пое по магистрала 1. Уелкъм седеше до него в исузито. Минаха покрай плажа, откъдето пътят започваше да се изкачва до високите скали — прави и голи като стени на затвор. На някои от завоите имаше стоманен парапет, но през повечето време виждаха само шосето, малки тревни пространства или голата земя, сетне къс синьо-зелено небе, зейнало над водата.

Джералд стигна до една застлана с чакъл отбивка от страната на океана. Спря там и слезе от колата. Приблужи се до края на скалата. Океанът беше далече долу. Белите гребени на вълните образуваха тънка къдрава ивица в подножието на скалите, където се разбиваше прибойт. Плисъкът им достигаше до него по-скоро като съскане, което ту се усилваше, ту стихваше.

— Оттук — рече Уелкъм.

Джералд извади голяма картонена кутия от задната седалка на исузито и я занесе до ръба на скалата.

Вътре имаше двадесет-тридесет топки, големи колкото ябълки, от нещо като тесто. Уелкъм бръкна в кутията и извади една. Направи крачка назад, после пак напред и хвърли топката. Тя сякаш се задържа за миг във въздуха, сетне започна да пада към океана. Водата се набразди и я погълна.

Джералд също взе една от топките и я запрати към хоризонта на запад. Тя се скри от погледа им, преди да започне да пада, и Уелкъм хвърли още една.

Отначало изпита странно чувство. Подобно на пистолета магнум, пластичният експлозив беше нещо, което човек мислеше, че му се полага, но не може да си вземе обратно, след като се раздели с него. Искател се да запазиш поне един-два килограма, защото никога не знаеш кога би могъл да ти послужи.

Но Уелкъм съзнаваше, че в живота идва време, когато трябва да се откажеш от удоволствията и да продължиш по-нататък.

Щом стигнаха почти до дъното на кутията, двамата започнаха да мятат топките бързо, като хвърляха една и мигновено взимаха друга. Във въздуха имаше седем-осем наведнъж — някои още описваха дъга нагоре, други падаха. Накрая в кутията не остана нищо.

— Има ли кабелна телевизия в Оклахома? — попита Рой.

— Не, там има само ферми — отговори Мери. — На сто километра от Тулса дори не се хваща местна телевизия, ако времето е лошо.

Бяха се върнали в къщата в Сан Пабло и Мери опаковаше съдовете и приборите от кухнята. Нол влезе, като буташе ръчна количка.

— По дяволите кабелната телевизия, ще си купим чиния — рече той.

— Каква чиния? — попита Рой.

— Сателитна антена. С нея ще приемаме всички програми, дори новините от Москва, ако искаш.

— Страхотно — отговори Рой.

Нол изкара количката навън. Закара я до закаченото за микробуса ремарке, разтовари кашоните и пак се върна в къщата.

Точно в този миг навън се чува три изсвирвания с клаксон.

— Това са те — каза Нол.

— Върви — рече Мери. — Аз ще довърша.

— Ти пригответи кашоните, а аз ще ги натоваря, щом се върна.

— Аз ще ги натоваря. Когато се върнеш, ще бъдем готови да тръгнем.

— Сигурна ли си?

— Да.

— И аз.

Нол целуна Мери и Рой и добави:

— Няма да се бавя.

— Съни — попита Мери. — Наистина ли искаш да купуваш сателитна антена?

— Защо? Имаш нещо против ли?

— И без това прекалено много гледаме телевизия. Мислех си, че след като нямаме кабелна телевизия, няма да прекарваме толкова

много време пред екрана. И ще заживеем по друг начин.

Нол се приближи до нея. Долепи длани до бузите ѝ, погледна я в очите и нежно потърка веждите ѝ. Без да бърза. Целуна я, прегърна я, сетне пак я целуна.

— О, това със сигурност ще стане — каза той. — Наистина ще заживеем по друг начин.

— Кога си бил за последен път на остров Самоа? — попита Уелкъм.

Той седеше до Джералд в исузито. Чакаха Нол.

— Когато навърших осемнадесет години — отговори Джералд.
— Върнахме се за Коледа.

— Хубаво ли е там?

— Не е хубаво. Там е приказно.

— И аз така предполагам.

— Искаш ли да отидеш на Самоа?

— Мислил съм да поживея на някой остров.

— Хубава идея.

— Да седя на плажа, да гледам вълните, да размишлявам за живота. Да си мисля къде ще отида после.

— Ще ти хареса. Постой няколко седмици на спокойствие.

— Всъщност имам предвид осем-девет месеца.

Джералд се замисли, сетне попита:

— Ще седиш сам на плажа осем-девет месеца?

— Не — отговори Уелкъм. — Няма да съм сам.

Значи ще бъде с онази лисица, помисли си Джералд.

Осем-девет месеца на плажа като по филмите. Господи!

— В такъв случай — рече той — наистина ще се забавляваш.

Нол се появи на прага на къщата и тръгна към тях. Уелкъм му отвори да седне на задната седалка. Джералд подкара на изток, към градчето Уолнът Крийк.

Той свърна в паркинга пред банка „Крокър“. Хубава банка в предградията, голям паркинг, много места. Джералд спря до един нов бял линкълн континентал, зад чийто волан седеше Анди Попс. В скута му имаше дипломатическо куфарче.

Всички излязоха и застанаха на слънчевата светлина. Анди Попс държеше куфарчето.

— Ето ни отново — каза Уелкъм.

— Да не би да ви става скучно? — попита Анди Попс.

— Напротив — отговори Уелкъм.

Да се отърват от скъпоценните камъни не представляваше проблем на теория. Анди Попс щеше да ги купи. Само че искаше сделката да се състои извън склада, пък и Нол, Уелкъм и Джералд отказаха да влязат в негова територия с камъните и без никаква гаранция.

На Джералд му бе хрумнала една идея, докато гледаше Рурк в банката в Томалес. Стаичката със сейфове беше неутрална територия. Там имаше банкови служители, охрана, клиенти и камери. За още по-сигурно, тримата разделиха камъните на шест пакетчета, които трябваше да продадат в шест поредни дни. Пакетчетата се съхраняваха в различни банки, а Анди Попс имаше сметки във всяка от тях.

Днес беше последният ден.

Влязоха в банката заедно. Помощник-управителката ги заведе в стаичката със сейфовете. Нол ѝ даде ключа, измъкна кутията и я притисна до гърдите си. В помещението имаше само едно гише и два стола и четиримата изпълниха останалото пространство. Нол седна на единия стол, а Анди Попс — на другия.

Анди отвори куфарчето и извади везната, лупата и пинцетите си. Нол измъкна кесията от кутията.

Изсипа скъпоценните камъни в шепата си, после внимателно ги струпва на купчинка върху гишето.

Анди Попс взе един диамант с пинцетата. Задържа го под лупата и го пусна върху везната. Малко повече от карат и половина.

Той имаше и джобен калкулатор. Изчисли стойността на диаманта и го пусна в кесията.

Те знаеха, че сделката е изключително изгодна за Анди, но и сумата на екранчето на калкулатора непрекъснато нарастваше.

Провериха всеки скъпоценен камък по този начин. В продължение на шест дни преброиха над триста. Беше им необходим повече от час, за да ги измерят.

Последният камък беше изумруд, голям колкото палец.

Анди изчисли стойността му и вдигна калкулатора да видят цифрата.

— Съвсем честно — отбеляза Нол.

Анди Попс взе своя ключ, намери помощничката и се върна с отворената си кутия. Вътре имаше пачки банкноти. Той ги разпредели на купчини по петдесет, сто и двадесет.

Нол наблюдаваше парите. Купчинките растяха, а пръстите на Анди отброяваха банкнота след банкнота. Нол не откъсваше поглед от тях. Човек не може да свикне с толкова мангизи за седмица-две, помисли си той. А може би и никога — след като цял живот не си имал достатъчно.

Анди Попс нареди последните няколко банкноти и попита:

— Искате ли да ги преброите?

— Вие? — обърна се Нол към Джералд и Уелкъм.

— Не — отговори Уелкъм.

— Точно са — каза Джералд.

Те знаеха. И те бяха наблюдавали.

Нол веднага започна да събира пачките, като ги стягаше с ластик и ги слагаше в металното чекмедже на сейфа. Анди Попс пусна кесията в своята кутия и я изнесе от стаята. Когато след няколко секунди се върна, ръцете му бяха празни, а скъпоценните камъни — заключени.

Нол прибираше втората дебела купчина банкноти.

— Доста пари — отбеляза Анди Попс.

— Добра работа за един ден — съгласи се Джералд.

— За една седмица сигурно сте натрупали над седемстотин хиляди.

— Седемстотин и осемдесет хиляди и триста.

— Внимавайте — предупреди ги Анди. — Толкова много пари могат да скочат и да ви ухапят.

— Как така? — учуди се Нол, без да вдига глава.

— Парите размътват мозъка — обясни Анди Попс. — Те не обичат да седят кротко. Искат да излязат и да правят разни неща, и човек се принуждава да им позволи да протегнат крака. Но това е все едно да се опиташ да сложиш каишка на лъв и да отидеш на разходка. Трябва да си силен. Да знаеш накъде те тегли лъвът. Може дори да те схруска. Виждал съм такива случаи.

Сега вече Нол вдигна глава и погледна Уелкъм. Мърл беше спокоен и щастлив. Но стоеше и нащрек, изправен и готов. Уелкъм беше винаги готов. Нол хвърли едно око и на Джералд — як, непоклатим и невъзмутим.

Уелкъм се ухили. На лицето на Джералд също разцъфтя усмивка. Радостна светлина, която сияеше отвътре и си пробиваше път навън, веселие, което той искаше да сдържи — иначе щеше да се разсмее на глас.

Анди Попс изглеждаше озадачен. Опитваше се да разбере шегата.

— Знаеш ли какво? — каза Нол. — На твое място не бих се притеснявал за това.

Издание:

Филип Финч. Диамантите на Рурк

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.